CU DRAG

MERIT

ROMAN

COLLEEN HOOVER

AUTOARE DE BESTSELLERE INTERNAȚIONALE

COLLEEN
HOOVER

CU DRAG, MERIT

COLLEEN
HOOVER

CU DRAG, MERIT

Traducere din limba engleză şi note de
CRISTINA STAN

EPICLOVE

Editura Epica, Bucureşti, 2024

Această carte este pentru Cale Hoover. Pentru că sunt mama ta și te iubesc, uneori simt o nevoie copleșitoare să te învălui într-o bulă și să te protejez de lume. Şi, totodată, simt nevoia de a învălui lumea într-o altă bulă și de-a o proteja de tine, deoarece ştiu că, într-o bună zi, o vei întoarce cu susul în jos.

Abia aştept s-o faci.

Capitolul unu

Am o colecție impresionantă de trofee pe care nu le-am câștigat.

Pe majoritatea le-am cumpărat din magazine secondhand sau de pe la târguri de vechituri. Pe două dintre ele le-am primit de la tata, când am împlinit șaptesprezece ani. Doar pe unul l-am furat.

Trofeul meu furat mă încântă cel mai puțin. L-am luat din dormitorul lui Drew Waldrup, imediat după ce s-a despărțit de mine. Eram împreună de două luni și îi dădusem voie, pentru prima oară, să-și strecoare mâna sub tricoul meu. Tocmai când mă gândeam cât de plăcută e senzația, Drew s-a uitat la mine și mi-a zis:

— Nu mai vreau să fim împreună, Merit.

În timp ce eu mă bucuram că mâna lui îmi atinge sânul, Drew se gândea că nu mai vrea să-l atingă niciodată. Cu fruntea sus, m-am retras de sub el și m-am ridicat de pe pat. După ce mi-am aranjat tricoul, m-am îndreptat spre un raft cu cărți

și am luat de pe el cel mai mare trofeu al lui Drew. El n-a scos nicio vorbă. Mi-am zis că, dacă tot îmi dă papucii în timp ce mă pipăie, ar trebui măcar să primesc un trofeu pentru treaba asta.

Acel trofeu pentru câștigarea unui campionat regional de fotbal a dat startul colecției mele. Apoi, de fiecare dată când treceam prin ceva nasol, cumpăram trofee la întâmplare, la vânzări de bunuri folosite sau din magazine secondhand.

N-am reușit să obțin permisul de conducere? M-am consolat cu un trofeu pentru primul loc în competiția de aruncare a greutății.

Nu m-a invitat niciun băiat la balul celor din clasa a unsprezecea? Am făcut rost de trofeul pentru cea mai bună distribuție într-o piesă cu un singur act.

Taică-miu a cerut-o de nevastă pe amanta lui? Mi-a venit în ajutor trofeul campionatului Ligii Mici.

Au trecut doi ani de când am șterpelit prima dată un trofeu. Acum am douăsprezece. Dar, după ce Drew Waldrup m-a trimis la plimbare, mi s-au întâmplat mai mult de douăsprezece chestii nasoale. În mod surprinzător, e cam complicat să găsești trofee pe care alții nu le mai vor. De aceea stau acum într-un magazin de antichități, cu ochii la trofeul pentru locul șapte, obținut la un concurs de frumusețe. Mi-l doresc de când l-am văzut prima oară, acum șase luni. Are aproape jumătate de metru în înălțime și a fost oferit la un concurs din Dallas, din 1972, numit Boots and Beauties.

Trofeul îmi place datorită numelui ridicol al concursului, dar adevăratul motiv pentru care mă încântă este faptul că

are în vârf o statuetă placată cu aur, care reprezintă silueta unei femei. Poartă o rochie de gală, o coroniță și o pereche de cizme cu pinteni. Totul cu privire la trofeul ăsta e absurd. Mai ales prețul lui: 85 de dolari. Am început să strâng bani pentru a-l cumpăra încă de când am pus ochii pe el. Acum, în sfârșit, am destui ca să-l cumpăr.

Îl iau și mă răsucesc spre casa de marcat. Observ un tip la etajul doi al magazinului. Stă aplecat peste balustradă și se holbează la mine. Își sprijină relaxat bărbia în palmă. Pare că stă de ceva vreme în poziția aia. Îmi zâmbește imediat ce privirile ni se întâlnesc.

Îi întorc zâmbetul. Nu prea îmi stă în fire să fac așa ceva. Nu sunt genul de fată care flirtează și, cu siguranță, nu știu cum să reacționez când cineva flirtează cu mine. Dar zâmbetul lui e plăcut și, în plus, nici măcar nu ne aflăm la același etaj, deci nu mă tem că s-ar putea isca o situație jenantă.

— Ce faci? îmi strigă el.

Mă uit peste umăr, ca să verific dacă mie mi-a vorbit. Poate că vorbește cu cineva din spatele meu. Dar, în afară de o mamă care și-a făcut curaj să intre în magazin împreună cu băiețelul ei, nu mai e nimeni în apropierea mea. Iar femeia și copilul stau cu fața în direcția opusă. Asta înseamnă că mie mi-a pus întrebarea.

Mă uit din nou la el. Stă în aceeași poziție. Surâsul lui nu a dispărut.

Îi răspund:

— Cumpăr un trofeu.

Am impresia că are un zâmbet plăcut, dar e un pic cam departe ca să-mi dau seama dacă băiatul ăsta mă atrage cu adevărat. Încrederea lui în sine chiar este atrăgătoare. Are păr negru, puţin ondulat şi ciufulit. Însă n-o să-l judec din cauza asta, mai ales dat fiind că, de ieri-dimineaţă încoace, nu m-am mai pieptănat. Poartă un hanorac gri, cu mânecile suflecate până deasupra coatelor. Braţul în a cărui palmă îşi sprijină bărbia este acoperit de tatuaje, însă de aici nu pot să le disting. Pare un pic prea tânăr şi un pic prea tatuat ca să scotocească după obiecte vechi, dimineaţa, într-o zi lucrătoare. Dar cine-s eu să-l condamn? La urma urmei, acum ar trebui să fiu la şcoală.

Îi întorc spatele şi mă prefac că-mi văd mai departe de cumpărături, dar sunt conştientă că stă cu ochii pe mine. Încerc să-l ignor, şi totuşi ridic din când în când privirea spre el, ca să mă asigur că e tot acolo.

Poate că lucrează în magazinul de antichităţi şi de aceea zăboveşte în acelaşi loc. Totuşi, asta nu explică de ce nu-şi dezlipeşte privirea de mine. Dacă aşa înţelege el să flirteze, e un mod ciudat de a face avansuri cuiva. Din păcate, pe mine mă atrage ceea ce e neconvenţional, straniu. Cât timp mă uit prin magazin mă străduiesc să par impasibilă, deşi în realitate sunt foarte tulburată. Îi simt privirea la fiecare pas. Privirile pătrunzătoare n-ar trebui să aibă o greutate propriu-zisă, dar simt că paşii mi se îngreunează tocmai pentru că ştiu că el e cu ochii pe mine. Am senzaţia că un bolovan îmi apasă stomacul.

Deja m-am uitat la toate obiectele din magazin. Încă nu vreau să plătesc pentru produs şi să plec. Jocul ăsta îmi place prea tare.

Învăţ la o şcoală publică mică, într-un oraş foarte mic. Iar când zic „mic", e puţin spus. În şcoala noastră sunt cam douăzeci de copii la fiecare nivel educaţional. Nu într-o singură clasă, ci la un singur *nivel.*

În clasa mea — a douăsprezecea — sunt douăzeci şi doi de elevi în total. Douăsprezece fete şi zece băieţi. Opt dintre băieţi mi-au fost colegi de clasă încă de când aveam cinci ani. Din cauza acestui fapt, numărul tipilor cu care aş putea ieşi la întâlniri se micşorează mult. E greu să ţi se pară atrăgător un băiat cu care ai petrecut aproape fiecare zi din viaţa ta, de când erai de-o şchioapă.

Habar n-am cine e tipul ăsta, care îşi concentrează atenţia doar asupra mea. Din simplul motiv că nu-l cunosc, sunt mai atrasă de el decât de oricare băiat din şcoala mea.

Mă opresc pe un culoar. În mod clar, este vizibil din punctul lui de observaţie. Mă prefac interesată de unul dintre semnele expuse pe raft. E un semn vechi, alb, care are cuvântul MĂCIUCĂ scris pe el şi o săgeată care indică spre dreapta. Pufnesc în râs. Lângă el e un alt semn vechi. Pare să fi fost luat dintr-o benzinărie. Pe el scrie LUBRIFIANT. Mă întreb dacă cineva a pus în mod intenţionat semnele astea laolaltă, ca să facă o aluzie sexuală, sau dacă e ceva întâmplător. Dacă aş avea suficienţi bani, le-aş cumpăra şi aş începe o colecţie de semne sugestive sexual, pe care le-aş ţine în camera mea. Însă obiceiul meu de-a colecţiona trofee este deja destul de costisitor.

Băieţelul pe care l-am observat acum câteva minute a dat o raită prin magazin, împreună cu mama lui. Acum stă la câţiva metri de mine. Pare să aibă vreo patru ani. E de-o seamă cu

Moby, fratele meu mai mic. Mama băiatului l-a avertizat de câteva ori să nu atingă nimic, şi totuşi îl văd că ia un porcuşor de sticlă de pe raftul din faţa noastră. De ce or fi copiii atât de atraşi de lucrurile fragile? Ochii îi sclipesc în timp ce îl studiază. Apreciez faptul că pentru el e mai important să-şi satisfacă propria curiozitate decât să asculte de mama lui.

— Mami, îmi cumperi asta?

Mama lui e la distanţă de un culoar, scotocind printr-un teanc de reviste vechi. Nici măcar nu se răsuceşte ca să vadă ce ţine fiul ei în mână. Pur şi simplu îi răspunde cu *nu.*

Privirea băiatului se întunecă imediat. Se încruntă şi pune porcuşorul la loc pe raft. Dar mâinile lui micuţe sunt stângace. Porcuşorul îi alunecă dintre degete şi se sparge la picioarele lui.

— Nu te mişca! îi zic.

Ajung lângă el înaintea mamei lui. Mă aplec şi încep să adun cioburile. Femeia îl smuceşte şi îl trage deoparte, ca să-l ferească de sticla spartă.

— Ţi-am zis să nu atingi nimic, Nate!

Băieţelul se uită lung la cioburi, de parcă tocmai şi-a pierdut cel mai bun prieten. Mama lui duce o mână la frunte, cu un gest de frustrare ostenită, apoi se apleacă şi mă ajută să strâng cioburile.

— Nu el e de vină, îi spun femeii. Eu l-am spart.

Se uită în spate, la fiul ei, care mă priveşte ca şi cum nu-şi dă seama dacă îl supun la vreun test. Îi fac cu ochiul, iar în clipa următoare femeia se răsuceşte din nou spre mine.

Îmi continui explicaţia:

— N-am observat că băiatul era aici. M-am ciocnit de el, apoi a scăpat porcuşorul.

Femeia pare surprinsă și, poate, chiar puțin vinovată pentru că a presupus că fiul ei este de vină. Scoate un sunet care-i trădează surpriza și mă ajută cu strânsul cioburilor mai mari. Bărbatul care stătea la casa de marcat când am intrat în magazin apare cu o mătură și un făraș și ne spune:

— Mă ocup eu.

Apoi ne face semn spre un perete, unde scrie: DACĂ SPARGI, PLĂTEŞTI.

Femeia își ia băiețelul de mână și se îndepărtează. El îmi aruncă o privire peste umăr și îmi surâde. Zâmbetul lui merită să iau vina asupra mea. Mă întorc spre tipul cu mătura.

— Cât costă porcuşorul?

— 49 de dolari. Dar o să-ți iau doar 30.

Oftez. Nu sunt sigură că merită să irosesc 30 de dolari pe zâmbetul băiețelului. Duc trofeul înapoi la locul lui și iau un altul, mai ieftin și mai banal. Îl duc la casă. Plătesc pentru porcuşorul spart și pentru trofeul menit câștigătorului premiului întâi la bowling. După ce tipul îmi înmânează sacoșa și restul, mă îndrept spre ieșire. Exact când dau să deschid ușa, îmi aduc aminte de tipul de la etaj. Mă uit în sus înainte să ies, dar băiatul a dispărut. Această constatare mă face să mă simt şi mai aiurea.

Ies din magazin și traversez strada, mergând spre una dintre mesele de lângă fântână. Deși locuiesc de-o viață în districtul Hopkins, ajung rar în piațetă. Nu ştiu de ce. Locul ăsta a început să-mi placă de când au instalat nişte semne ciudate,

pentru trecerile de pietoni. Pe indicatoare a fost zugrăvită imaginea unui bărbat stilizat, care traversează strada, dar piciorul lui e ridicat atât de sus, încât parcă ar fi un actor jucând într-un spectacol al grupului de comedie Monty Python.

În piațetă sunt două toalete publice, instalate acum câțiva ani. Din exterior, structurile de sticlă seamănă cu două cuburi mari, alcătuite din oglinzi, dar care din interior permit să vezi ce se petrece afară. E neliniștitor că oamenii care stau pe toaletă se pot uita cum mașinile trec pe stradă, în timp ce ei își fac nevoile. Însă pe mine mă atrag lucrurile neobișnuite, așa că mă număr printre puținii oameni care se mândresc cu toaletele acestea stranii.

— Pentru cine e trofeul?

Că tot vorbeam despre atracția față de chestii neobișnuite...

Tipul din magazinul de antichități stă lângă mine. Acum pot să spun cu certitudine că îl are pe vino-ncoa'. Ochii lui au o nuanță unică de albastru-deschis. E prima trăsătură care iese în evidență. Par că nu se potrivesc cu pielea lui măslinie și cu părul foarte închis la culoare. Mă holbez preț de o clipă la părul lui. Nu cred c-am mai văzut vreodată un păr atât de întunecat, la o persoană cu ochi așa de albaștri. Mi se pare un pic bulversant.

Îmi zâmbește la fel ca adineauri, când stătea sprijinit de balustradă, în magazin. Mă întreb dacă surâde tot timpul. Sper că nu. Îmi place gândul că, poate, îmi zâmbește fiindcă nu se poate abține. Face semn spre sacoșa din mâna mea. Îmi amintesc brusc că mi-a pus o întrebare despre trofeu.

— A, da! L-am cumpărat pentru mine!

Își înclină capul într-o parte. Nu-mi dau seama dacă se simte amuzat sau mirat.

— Colecționezi trofee pe care nu le-ai câștigat?

Dau aprobator din cap. Băiatul râde ușor, abia auzit, ca și cum vrea să-și păstreze râsul pentru sine. Își bagă mâinile în buzunarele de la spate ale jeanșilor.

— De ce nu ești la școală la ora asta?

Nu mi-am dat seama cât de evident este că încă sunt elevă de liceu. Îmi las sacoșa pe masa de lângă noi și mă descalț de sandale.

— E o zi frumoasă. N-am vrut să stau închisă într-o sală de cursuri.

Mă îndrept spre fântâna din beton. În realitate, nu e tocmai o fântână. E doar o bucată plată, în formă de stea, turnată din beton. Apa țâșnește din găurile din jurul betonului și se prelinge spre mijlocul stelei. Pun o talpă pe una dintre găuri și aștept atingerea apei.

Suntem în ultima săptămână din octombrie, deci vremea e prea rece pentru ca puștii să se joace în apă, așa cum fac în timpul verii. Dar încă nu e atât de frig încât să nu-mi ud puțin picioarele. Îmi place când apa îmi atinge talpa. Dat fiind că nu am bani să merg la salonul de cosmetică, pentru o pedichiură, să mă las udată pe picioare e o alternativă binevenită.

Tipul mă urmărește. Încep să mă obișnuiesc cu prezența lui. Am senzația că băiatul ăsta a devenit umbra mea, doar că puțin mai atrăgătoare decât mine. Nu mă uit direct la el. Se descalță, cu un aer nonșalant. Vine lângă mine și își apasă talpa pe o gaură.

Trag cu ochiul spre braţul lui, ca să-i văd mai bine tatuajele. Am avut dreptate: doar braţul stâng este tatuat. Pe cel drept nu are absolut niciun desen. Dar tatuajele lui nu sunt aşa cum mă aşteptam. Par făcute la întâmplare şi nu au nicio legătură între ele. Unul ilustrează un prăjitor de pâine minuscul, din care iese o felie de pâine. Îl are pe partea din afară a încheieturii. Observ un ac de siguranţă aproape de cot. Cuvintele „E rândul tău, Doctore" se întind pe antebraţ. Privirea mea urcă. Băiatul se uită la propriile picioare. Sunt cât pe ce să-l întreb cum îl cheamă, dar apoi, brusc, apa îmi loveşte talpa. Râd şi mă retrag. Urmărim amândoi cum jetul de apă ţâşneşte spre centru.

După aceea apa îi atinge piciorul, dar el nu reacţionează. Pur şi simplu se uită lung în jos, până când jetul de apă se mută la gaura alăturată. Îşi ridică privirea. De data asta nu zâmbeşte. Seriozitatea care i se citeşte pe chip îmi provoacă o strângere de inimă. Când vorbeşte, îi sorb fiecare cuvânt.

— Dintre toate locurile în care am putea fi, suntem chiar aici. În acelaşi timp.

În voce i se ghiceşte amuzamentul, şi totuşi tipul are o expresie uluită. Scutură din cap şi face un pas spre mine. Îşi ridică braţul tatuat şi îmi dezmiardă o şuviţă de păr. Gestul e intim şi neaşteptat, la fel ca scena din această clipă, însă nu mă deranjează deloc. Vreau să repete gestul, dar braţul lui coboară.

Nu-mi amintesc să mă fi privit cineva vreodată aşa cum mă priveşte el în această clipă: de parcă îl fascinez. Ştiu că nu ne cunoaştem deloc şi că, probabil, legătura care pare să se fi

înfiripat între noi se va evapora imediat ce vom purta prima noastră conversație serioasă. Poate voi descoperi că e nesimțit sau el mă va considera ciudată, după care situația va deveni stânjenitoare și amândoi vom fi foarte bucuroși să ne vedem fiecare de drumul lui. Așa decurg de obicei interacțiunile mele cu băieții. Dar în clipa asta, a nu ști despre el decât faptul că mă privește atât de pătrunzător îmi permite să-mi imaginez că el e perfect. Îmi imaginez că e isteț, respectuos, amuzant și că are o fire de artist. Dacă ar fi tipul perfect, ar avea toate aceste calități. Atâta vreme cât stă în fața mea, mă mulțumesc să-mi închipui că le are pe toate.

Mai face un pas spre mine. Brusc, mi se pare că i-am înghițit inima — mă pomenesc că în pieptul meu răsună mai multe bătăi decât ar fi normal. Ochii îi coboară spre gura mea. Sunt sigură c-o să mă sărute. Sper să o facă. Având în vedere că am schimbat cu el doar câteva vorbe, e ciudat că-mi doresc așa ceva. Dar uite că vreau să mă sărute în timp ce-mi imaginez că băiatul ăsta e fără cusur, fiindcă asta ar însemna că și sărutul lui e perfect.

Îmi atinge ușor încheietura. Mie îmi pare mai degrabă că-mi strânge plămânii în pumni. Mă trec fiorii. Degetele lui îmi urcă pe braț. În cele din urmă, se opresc pe gâtul meu.

Mi s-au înmuiat picioarele. Nici nu știu cum de mai pot sta dreaptă. Îmi las capul pe spate. Gura lui e doar la câțiva centimetri distanță, ca și cum ar ezita. Zâmbește și murmură:

— Mă îngropi.

Habar n-am ce înseamnă cuvintele astea, dar îmi plac. Îmi place cum buzele lui se ating delicat de ale mele imediat

după ce le rostește. Am avut dreptate: sărutul ăsta e perfect. Seamănă cu cele din filmele vechi, în care eroul își apasă mâna pe talia eroinei, iar ea își arcuiește spatele sub sărut, în timp ce bărbatul o trage spre el. Exact așa e sărutul nostru.

Mă trage spre el. Limba lui mi se strecoară printre buze. Și, exact ca în filme, brațele îmi atârnă de-o parte și de alta a corpului, până când îmi dau seama cât de mult îmi doresc ceea ce se petrece. Îi răspund, în sfârșit, la sărut. Are gust de înghețată cu mentă. E minunat. Momentul ăsta se numără printre cele mai frumoase dintre toate câte am trăit. E pe același loc cu savurarea unui desert. E aproape comic: acest străin mă sărută ca și cum ar fi ultimul lucru pe care își dorește să-l facă înainte să moară. Mă întreb ce anume i-a dat ghes să facă un asemenea gest.

Îmi cuprinde fața în palme. Ai crede că avem tot timpul din lume. Sărutul lui nu e pripit. Cu siguranță, nu-i pasă că suntem în public. Stăm în mijlocul piațetei. Deja am fost claxonați de doi șoferi.

Îi cuprind gâtul cu un braț. O să-l las să mă sărute oricât de mult vrea. În clip asta n-am de mers în altă parte. Chiar dacă ar trebui să fiu în altă parte, mi-aș anula planurile, doar ca să am parte de sărutul lui.

Exact în clipa când își trece degetele prin părul meu, apa îmi țâșnește sub tălpi. Surprinsă, scot un mic țipăt. El râde, dar nu se desprinde din sărut. Ne udăm, pentru că piciorul meu nu acoperă în întregime jetul, însă nu ne pasă. Așa, latura absurdă a sărutului nostru iese în evidență.

Când telefonul lui sună, scena devine și mai caraghioasă. Bineînțeles că suntem întrerupți tocmai acum! Clipa era prea perfectă.

Se trage înapoi, cu o expresie deopotrivă mulțumită și înfometată. Își scoate mobilul din buzunar și se uită la el.

Îmi zice:

— Ți-ai pierdut telefonul sau e o glumă?

Ridic din umeri. Habar n-am ce anume crede el că ar fi o glumă. Faptul că i-am permis să mă sărute? Faptul că îl sună cineva exact când ne sărutăm? Râde și duce telefonul de ureche.

— Alo?

Zâmbetul lui dispare. Pare derutat.

— Cu cine vorbesc?

Tace câteva secunde, după care îndepărtează telefonul de ureche și se uită la ecran. Apoi se uită la mine.

— Vorbesc serios! E o farsă?

Nu știu dacă vorbește cu mine sau cu persoana de la telefon. Ridic iar din umeri. Duce din nou mobilul la ureche și se îndepărtează puțin.

— Cine e la telefon?

Scoate un hohot de râs agitat și începe să-și maseze ceafa.

— Dar ești chiar aici, în fața mea.

Pălesc când îi aud vorbele. În acest moment ridicol, lângă acest băiat necunoscut, rămân complet fără vlagă. Mă simt precum o copie ieftină a lui Honor Voss, sora mea geamănă. Fata cu care — din câte deduc — băiatul discută în clipa de față.

Îmi acopăr fața cu o mână și îi întorc spatele. Îmi iau sandalele și sacoșa. Sper că voi reuși să mă îndepărtez cât de mult pot, înainte să înțeleagă că fata pe care tocmai a sărutat-o nu e Honor.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta! Tocmai l-am sărutat pe iubitul soră-mii.

Sigur că n-am făcut-o intenționat. Honor nu prea stă mult pe-acasă în ultima vreme. Am bănuit că, de curând, sora mea a început să iasă la întâlniri cu un alt tip. Dar, dintre toți băieții de pe lumea asta, tocmai el s-a nimerit să fie iubitul soră-mii! Iuțesc pasul, însă nu reușesc să mă îndepărtez suficient de repede. Îl aud alergând în spatele meu.

— Hei!

A crezut că sunt ea. De-asta mă urmărea cu privirea, în magazin. De-asta m-a întrebat de ce nu sunt la școală. Dacă o cunoaște suficient de bine pe Honor încât s-o sărute, știe că ea n-ar chiului niciodată.

Acum totul are noimă. Nu a fost vorba despre o legătură întâmplătoare, înfiripată între doi străini. M-a confundat cu iubita lui. Am fost o mare fraieră pentru că nu mi-am dat seama imediat ce se întâmplă.

Mă apucă de cot. N-am de ales — mă răsucesc cu fața spre el. Vreau să-i spun clar că Honor nu trebuie să afle niciodată despre ce s-a petrecut între noi. Când ni se întâlnesc privirile, nu se mai uită la mine ca și cum l-aș fascina. Se holbează la telefon, apoi la mine, din nou la telefon, după care îmi spune:

— Îmi cer scuze! Am crezut că ești...

— Te-ai înșelat!

I-am vorbit răstit, cu toate că greşeala lui a fost nevinovată.

Eu şi Honor suntem identice, dar, dacă ar cunoaşte-o câtuşi de puţin pe sora mea geamănă, ar trebui să ştie că ea n-ar permite niciodată să fie văzută în public arătând aşa cum arăt eu acum. Nu sunt deloc machiată, am părul ciufulit şi port aceleaşi haine pe care le-am purtat ieri.

Îşi pune telefonul în buzunar, dar începe să sune iar. Când îl scoate, observ numele lui Honor pe ecran. Îi iau repede mobilul şi glisez pe ecran, ca să răspund la apel.

— Bună!

Honor izbucneşte în râs.

— Merit? Ce se întâmplă? De ce eşti cu Sagan?

Sagan? Până şi numele lui e perfect.

— Păi, nu sunt. Pur şi simplu am... dat peste el, din întâmplare. A crezut că eu sunt tu, dar apoi ai sunat şi... Hai să zicem că era confuz.

Spun toate astea în vreme ce îl fixez cu privirea pe Sagan. El mă priveşte drept în faţă. Nici măcar nu încearcă să-şi recupereze telefonul. Honor râde iar.

— Ce haios! Mi-ar fi plăcut să-i văd faţa când şi-a dat seama de încurcătură.

Răspund pe un ton cât mai neutru:

— Avea o expresie supercomică. Ar fi trebuit să-ţi avertizezi iubitul că ai o soră geamănă.

Îi înapoiez lui Sagan telefonul şi fac câţiva paşi în spate. Nu mă scapă din ochi.

Îi şoptesc:

— Să nu spui nimănui, niciodată, ce s-a întâmplat adineauri!

Sagan dă aprobator din cap. Imediat ce obțin confirmarea că nu-i va dezvălui lui Honor pățania noastră, mă răsucesc pe călcâie și plec. Nimic nu poate fi mai jenant decât ce mi s-a întâmplat acum două minute. Nimic!

Capitolul doi

Cât de fraieră sunt!

Dar, Doamne, a fost atât de neașteptat și de frumos! Expresia lui intensă m-a descumpănit, iar în clipa când m-a sărutat, m-am topit toată. Sagan avea gust de mentă și o gură atât de caldă! Apoi apa ne-a stropit, iar eu îmi doream ca toate simțurile să-mi fie copleșite. Voiam totul. Voiam să simt totul. Acel sărut neașteptat m-a făcut să mă simt vie pentru prima oară de când... De fapt, nu știu dacă m-am mai simțit vreodată așa.

Și tocmai de aceea nu mi-am dat seama că avea impresia că o sărută pe Honor. Deși pentru mine sărutul acela a însemnat enorm, pentru el nu era nimic nou. Probabil că o sărută foarte des pe soră-mea.

Iar asta e derutant. Sagan părea... sănătos. Nu cred că e genul de tip care îi place lui Honor.

Apropo de Honor...

Semnalizez. La al doilea țârâit, mă întind după telefon. E ciudat că mă sună. Noi două nu vorbim niciodată la telefon. Când ajung la un stop, răspund:

— Bună!

— Mai ești cu Sagan? mă întreabă Honor.

Închid ochii și expir ușor. Sărutul acela mi-a tăiat răsuflarea.

— Nu.

Soră-mea oftează.

— Ce ciudat! Nu răspunde la telefon. O să încerc să-l mai sun.

— Bine.

Sunt pe punctul de-a închide, dar apoi Honor spune:

— Hei! De ce nu ești la școală?

— Nu mă simțeam bine, așa că am plecat..

— Aha! OK. Ne vedem diseară.

— Honor, așteaptă! E ceva în neregulă cu Sagan?

— La ce te referi?

— Știi la ce mă refer. Te-ai cuplat cu el pentru că... e pe moarte?

Tace pentru o clipă. Sesizez iritarea din glasul ei:

— Isuse! Merit, bineînțeles că nu! Ce nesuferită poți fi uneori!

Îmi închide în nas. Rămân cu ochii la ecran.

N-am vrut s-o jignesc. Sunt sincer curioasă dacă e iubita lui Sagan din acest motiv. După ce Honor s-a cuplat cu Kirk, când ea avea treisprezece ani, nu a mai avut niciun iubit cu o durată normală de viață. Sora mea încă are inima frântă. Cicatricile provocate de relația cu Kirk o sufocă și acum.

Kirk era un tip simpatic, crescut la o fermă. Conducea tractoare, balota fân, știa cum să umble cu un panou electric. Odată, a reparat mecanismul de transmisie al unei mașini pe care nici măcar tata nu fusese în stare să-l repare.

Cam la o lună după ce noi două am împlinit cincisprezece ani — și la două săptămâni după ce Honor și-a pierdut virginitatea cu Kirk —, tatăl lui l-a găsit zăcând pe pământ, în mijlocul pășunii lor, aproape inconștient și sângerând. Kirk căzuse de pe tractor. Mașina trecuse peste el și îi vătămase brațul drept. Rana nu era gravă. Dar, în timp ce îi acorda îngrijiri, doctorul a încercat să înțeleagă de ce căzuse Kirk de pe tractor. S-a descoperit că suferise un atac de apoplexie, din cauza unei tumori care i se dezvoltase în creier. Doctorul a adăugat că, probabil, Kirk avea tumoarea aceea încă din fragedă copilărie.

Kirk a mai trăit trei luni. În tot acest timp, soră-mea abia dacă s-a clintit de lângă el. Honor a fost prima și ultima fată pe care a iubit-o el și, totodată, ultima persoană pe care a văzut-o Kirk înainte să-și dea ultima suflare.

După ce prima ei iubire a murit din cauza unei tumori cerebrale, Honor a început să dezvolte o obsesie nesănătoasă: îi era imposibil să iubească băieți care se bucură de o sănătate bună și care au o durată de viață normală. Honor își petrece zilele și nopțile pe internet, pe grupuri de chat destinate persoanelor cu boli în fază terminală, și se îndrăgostește nebunește de tipi a căror speranță de viață este, în medie, de șase luni sau chiar mai puțin. Într-adevăr, orașul în care locuim e prea mic ca să-i pună lui Honor la dispoziție mulți

băieți bolnavi, însă orașul Dallas se află la mai puțin de două ore de mers cu mașina. Dat fiind câte spitale pentru boli terminale au acolo, soră-mea a găsit doi băieți care se aflau la o distanță rezonabilă de casa noastră. În ultimele lor săptămâni de viață, ea le-a fost alături, hotărâtă să fie ultima persoană pe care o văd ei și ultima fată pe care o iubesc, înainte să treacă pe lumea cealaltă.

Obsesia ei este să fie iubită pe veci de un bolnav fără speranță de vindecare. Prin urmare, sunt curioasă ce anume a atras-o la Sagan, care pare sănătos. Dacă mă iau după fostele ei relații, nu sunt de condamnat fiindcă am presupus că Sagan este grav bolnav. Pentru soră-mea, această deducție mă transformă într-o nesuferită.

Opresc mașina pe aleea din fața casei, ușurată că sunt singură. De fapt, sunt singură doar dacă nu-l punem la socoteală și pe locatarul permanent de la subsol. Îmi iau sacoșa cu trofeul. Dacă aș fi știut, când eram în magazinul de antichități, că voi avea parte de cel mai umilitor eveniment dintre toți cei șaptesprezece ani ai mei, aș fi cumpărat toate trofeele de acolo. Asta ar fi presupus să folosesc cardul de credit al lui taică-miu, dar ar fi meritat din plin.

Cât timp străbat curtea, arunc o privire spre panoul de afișaj. De când ne-am mutat aici, n-a trecut nici măcar o zi fără ca fratele meu, Utah, să pună un mesaj nou acolo, cu aceeași promptitudine și precizie pe care le acordă oricărui alt aspect din viața sa.

Se trezește zilnic în jur de 6:20 dimineața, face duș la 6:30. La 6:55 pregătește două smoothie-uri cu legume — unul

pentru el şi unul pentru Honor. (Dacă nu le pregăteşte ea întâi.) La 7:10 e îmbrăcat şi se îndreaptă spre panoul de afişaj, ca să actualizeze mesajul zilnic. În jur de 7:30, în fiecare dimineaţă, îi ţine un discurs încurajator fratelui nostru mai mic, după care pleacă la şcoală; sau, dacă e weekend, se duce la sala de fitness. Acolo, merge 45 de minute pe banda de alergat, la nivelul de înclinare 5, după care face 100 de flotări şi 200 de abdomene.

Lui Utah nu-i place spontaneitatea. În ciuda acelei zicale bine-cunoscute, Utah nu se aşteaptă să aibă parte de lucruri neaşteptate. El se aşteaptă doar la lucruri previzibile. Nu-i plac surprizele.

Acum câţiva ani, când părinţii noştri au divorţat, lui Utah nu i-a convenit deloc. Nu i-a convenit nici când tata s-a recăsătorit. Şi nu i-a convenit mai ales când mama noastră vitregă ne-a anunţat că este însărcinată.

Însă îl simpatizează pe fratele nostru vitreg, care a rezultat în urma acelei sarcini. E greu să nu-l placi pe Moby Voss. Nu datorită personalităţii lui, ci pentru că are patru ani. În general, copiii de patru ani sunt simpatici.

Astăzi mesajul de pe panou este următorul: „N-ai cum să îngâni dacă te ţii de nas". E adevărat. Azi-dimineaţă, când l-am citit, chiar am încercat s-o fac. Şi încerc din nou acum, în timp ce mă îndrept spre uşile duble de la intrare, din lemn de cedru.

Fără discuţie, locuim în cea mai neobişnuită casă din tot oraşul. Spun *casă* pentru că nu este un cămin. Iar în această casă locuiesc cei mai neobişnuiţi locatari. Privind din afară,

nimeni nu și-ar da seama că familia noastră alcătuită din șapte membri include un ateu, un om care destramă căsnicii, o fostă soție care suferă de o formă severă de agorafobie și o adolescentă a cărei obsesie stranie se apropie periculos de mult de necrofilie.

Nici dacă ai privi *din interiorul casei* n-ai putea ghici aceste lucruri. Noi, cei din familia Voss, ne pricepem să păstrăm secrete.

Casa noastră se află în apropierea unei șosele foarte circulate, într-un oraș minuscul din nord-estul Texasului. Clădirea în care locuim a fost cândva cea mai frecventată biserică din orășel. A devenit casa noastră atunci când tata, Barnaby Voss, a cumpărat biserica și le-a închis credincioșilor ușa în nas, pe termen nelimitat. Așa se explică de ce avem un panou de afișaj în curtea din față.

Tata e ateu, însă nu din acest motiv a ales să cumpere sălașul Domnului și să-l smulgă din mâinile enoriașilor. Nu. Dumnezeu n-a avut niciun cuvânt de spus în povestea asta. Tata a cumpărat biserica și i-a alungat pe credincioși pur și simplu pentru că îi urăște din tot sufletul pe câinele pastorului Brian și pe pastor însuși.

Wolfgang era un labrador negru uriaș, care impresiona prin mărime și lătrat, dar care nu avea pic de minte. Dacă potăile ar putea fi împărțite în găști de liceu, Wolfgang ar fi fost, mai mult ca sigur, șeful puștilor sportivi și aroganți. Era un câine gălăgios, insuportabil, care lătra noaptea, fără încetare, cel puțin șapte ore. Iar tata avea nevoie de opt ore de somn.

Acum câțiva ani, am avut marele ghinion de a deveni vecinii lui Wolfgang. Pe atunci locuiam în casa din spatele bisericii. Dormitorul părinților mei dădea spre partea din spate a bisericii, care era totodată spațiul câinelui. Iar câinele tropăia și alerga deseori, de obicei în orele când tata ar fi preferat ca animalul să doarmă. Dar lui Wolfgang nu-i plăcea să i se spună ce să facă și când să doarmă. De fapt, făcea fix opusul indicațiilor care i se dădeau.

Pastorul Brian îl cumpărase pe Wolfgang când acesta era doar un cățeluș. A luat acea hotărâre la mai puțin de o săptămână după ce o gașcă de puști din oraș a intrat prin efracție în biserică și a furat zeciuiala din acea săptămână. Pastorul s-a gândit că prezența unui câine pe proprietate o să descurajeze furturile. Totuși, nu se pricepea aproape deloc să dreseze un câine, și cu atât mai puțin unul cu intelectul unui sportiv nesuferit, de liceu. Așadar, în primul său an de existență, cu excepția stăpânului său, Wolfgang nu prea a interacționat cu oamenii. Cum Wolfgang nu excela deloc la capitolul intelect și interacțiune, toată energia lui debordantă și toată curiozitatea s-au îndreptat, în mod nedrept, spre „victima" care ocupa proprietatea aflată direct în spatele bisericii: tatăl meu, Barnaby Voss.

Tata l-a antipatizat pe Wolfgang încă de când l-a văzut prima dată. Ne-a interzis mie și fraților mei să interacționăm cu animalul. Nu era ieșit din comun să-l auzim amenințând că o să-l omoare pe Wolfgang. Uneori profera amenințarea asta în șoaptă, iar alteori o repeta răstit.

Tata nu crede în Dumnezeu, dar crede cu înflăcărare în karma. Oricât de mult visa el să-l omoare pe Wolfgang, nu voia să comită păcatul omorârii unui animal — nici măcar dacă animalul respectiv era cel mai nesuferit pe care-l întâlnise vreodată.

Sentimentele lui Wolfgang erau reciproce sau cel puțin așa reieșea din comportamentul câinelui. Își petrecea mare parte din viață lătrând și mârâind la tata, fără să-i pese dacă e zi, noapte sau weekend. Doar uneori îl mai distrăgea câte o veveriță pusă pe șotii.

De-a lungul anilor, tata a încercat tot felul de metode ca să pună capăt hărțuirii neîncetate: de la dopuri de urechi și adrese oficiale, prin care i se cerea pastorului să ia măsuri, până la a lătra la câine, timp de trei ore în cap. Chestia asta s-a întâmplat într-o vineri seară, după ce tata băuse trei pahare de vin în plus, față de consumul lui obișnuit. Toate au fost în zadar. Tata își dorea cu atâta disperare să doarmă liniștit noaptea, că a petrecut o vară întreagă încercând să se împrietenească cu Wolfgang, în speranța că animalul o să înceteze cu lătratul.

N-a încetat.

Nimic n-a funcționat și se părea că nici n-o să funcționeze vreodată. Pastorului Brian îi păsa mai mult de Wolfgang decât de vecinul lui, Barnaby Voss. Din păcate pentru pastor, biserica lui o ducea mai prost cu banii decât oricând, pe când afacerea cu mașini secondhand și setea de răzbunare a tatei o duceau foarte bine.

Tata i-a făcut băncii din oraș o ofertă de nerefuzat. Pastorul Brian nu a reușit să strângă destule fonduri încât să poată face

o contraofertă. Pe tata l-a ajutat și faptul că a inclus în negociere un Volvo la mâna a doua, pentru ofițerul de împrumuturi care se ocupa de scoaterea la licitație a bisericii.

Când pastorul Brian și-a anunțat enoriașii că a pierdut licitația în favoarea tatălui meu și că tata urmează să închidă biserica și să-și mute toată familia acolo, noi toți am devenit subiect de bârfă în oraș. Iar din acel moment bârfele nu au încetat.

Acum cinci ani, după ce a semnat documentele de vânzare-cumpărare, tata le-a impus pastorului și potăii un termen de două zile ca să plece de pe proprietate. A durat trei zile ca foștii locatari să dispară. În a patra seară, imediat după ce ne-am mutat în biserică, tata a dormit treisprezece ore încontinuu.

Pastorul Brian a fost forțat să-și țină în alt loc predicile de duminică, dar, dat fiind că avea Providența de partea sa, nu i-a luat decât o zi ca să găsească un asemenea loc. A redeschis Casa Domnului o săptămână mai târziu, într-un hambar ceva mai pretențios, pe care îl folosea un diacon ca să-și adăpostească întreaga colecție de tractoare. În primele trei luni, enoriașii au stat așezați pe baloturi de fân, în timp ce pastorul Brian își ținea predicile stând pe o platformă improvizată din placaje și paleți.

Pentru șase luni, pastorul Brian a avut grijă să se roage, într-un fel cât de poate de public, pentru tata și pentru sufletul lui rătăcit. Rostea rugăciunea cu pricina în fiecare duminică, înainte de încheierea slujbei. „Fie ca Barnaby să-și dea seama că a apucat pe cărări greșite!" se rugau pastorul și credincioșii.

„Și fie ca Barnaby să ne înapoieze lăcașul sfânt... la un preț convenabil!”

Vestea că se află în capul listei de rugăciuni a pastorului Brian l-a tulburat pe tata, căci el nu crede că are suflet, darămite unul rătăcit! Tata nu dorea ca enoriașii să se roage pentru presupusul său suflet.

La vreo șapte luni după ce am transformat biserica veche în domiciliu pentru familia noastră, pastorul Brian a fost văzut conducând un Cadillac decapotabil, nou-nouț. În duminica următoare, ca printr-o coincidență, Barnaby Voss nu a mai fost obiectul rugăciunii pasiv-agresive de încheiere a slujbei.

Stăteam în parcare când tata și pastorul Brian au încheiat înțelegerea. Eram mult mai mică, dar îmi amintesc ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Tata i-a zis: „Dacă încetezi să te rogi pentru sufletul meu inexistent, o să scad două miare din prețul acelui Cadillac roșu”.

Au trecut câțiva ani de când am fost obligați să-l ascultăm pe Wolfgang lătrând noaptea și tot atâția ani de când tata se trezea cu fața la cearșaf. Familia noastră a renovat destul de mult interiorul bisericii, însă au rămas trei elemente care încă amintesc de clădirea de dinainte:

1) Vitraliile.
2) Statuia de aproape doi metri și jumătate a lui Isus, aflată pe peretele dinspre est.
3) Panoul de afișaj al bisericii, pe peluza de la intrare.

Același panou a rămas în fața casei ani la rând, mult timp după ce tata a schimbat numele de deasupra panoului: din

„Biserica Crossroads Lutheran", clădirea a devenit „Dollar Voss". A ales acest nume pentru că biserica e împărțită în patru secțiuni[1]. Iar numele nostru de familie este Voss. Mi-aș dori să existe o explicație mai inteligentă.

Deschid ușile din față și intru în Prima Secțiune. E alcătuită dintr-o capelă veche, transformată în living, și dintr-o bucătărie extinsă, ambele renovate pentru a reflecta noile lor întrebuințări. Însă statuia lui Isus răstignit pe cruce a rămas agățată pe peretele dinspre est al livingului. Utah și tata s-au chinuit o vară întreagă să dea jos statuia, însă fără succes. După zile de încercări nereușite de-a o desprinde, s-a dovedit că, de fapt, statuia face parte din structura clădirii și că nu poate fi îndepărtată fără a scoate, odată cu ea, pilaștrii și tot peretele dinspre est al casei.

Tatei nu i-a convenit ideea de a distruge un perete. Îi place să petreacă timp în aer liber, dar crede cu tărie că interiorul casei ar trebui să rămână separat de mediul exterior. În schimb, a luat decizia ca statuia lui Isus să rămână la locul ei. „Oferă puțină personalitate Primei Secțiuni" — așa și-a explicat el hotărârea.

E ateu, ceea ce înseamnă că pentru el statuia este doar o decorațiune de perete, nimic mai mult. O decorațiune cu un Isus gigantic în mijloc. Eu am mereu grijă ca Isus să fie îmbrăcat în ton cu sărbătorile. Acum e acoperit cu un cearșaf alb deoarece e costumat în fantomă.

[1] Referire la faptul că un dolar este alcătuit din patru „sferturi" a câte 25 de cenți.

În A Doua Secțiune, care la un moment dat a cuprins trei săli de clasă pentru cursurile de duminică ale bisericii, s-au adăugat câțiva pereți. Acum e împărțită în șase dormitoare mici, fiecare suficient de încăpător pentru un copil, un pat dublu și un dulap. Eu și cei trei frați ai mei ocupăm patru dintre cele șase dormitoare. Al cincilea a fost transformat într-o cameră de oaspeți, iar al șaselea este biroul tatei. Nu l-am văzut niciodată folosind biroul ăsta.

A Treia Secțiune este vechea sală de mese, care a fost transformată în dormitorul matrimonial. Aici doarme tata liniștit, cel puțin opt ore în fiecare noapte, alături de Victoria Finney-Voss. Victoria locuiește în Dollar Voss de aproape patru ani și două luni. S-a mutat aici cu trei luni înainte de finalizarea divorțului părinților mei și cu șase luni înainte de nașterea celui de-al patrulea — și, sper eu, ultimul — copil al tatei, pe care l-au botezat „Moby".

A Patra și totodată ultima secțiune din Dollar Voss este cea mai izolată și mai controversată dintre toate.

Subsolul.

Este amenajat ca o garsonieră: are o baie cu duș, o chicinetă și un mic spațiu care ține loc de living, unde se găsesc o canapea, un televizor și un pat.

Mama mea, Victoria Voss — a nu se confunda cu actuala soție a tatei, care poartă același prenume —, ocupă A Patra Secțiune. Este regretabil că taică-miu a divorțat de o Victoria doar ca să se însoare imediat cu o alta. Dar nu e nici pe departe la fel de regretabil precum faptul că ambele femei locuiesc în Dollar Voss.

Relația tatălui meu cu actuala Victoria Voss nu a apărut după divorț, ci mai degrabă s-a suprapus peste căsnicia cu prima Victoria, iar acest lucru încă este un mare prilej de ceartă între cei trei adulți.

Deși mama mea, Vicky, urcă rar din locuința ei aflată în A Patra Secțiune, cu toții îi simțim prezența. Totuși, nimeni nu este așa de afectat de acest aranjament locativ precum actuala soție a tatei. Încă din ziua când mama mea vitregă s-a mutat în Dollar Voss, nu i-a convenit că mama mea biologică ocupă A Patra Secțiune.

Sunt convinsă că este greu să locuiești în aceeași casă cu soțul tău și cu fosta lui soție. Însă nu cred că e la fel de greu pe cât i-a fost mamei mele, recent vindecată de cancer, să descopere că tata făcea sex cu asistenta medicală care se ocupa de ea, în secția de oncologie a spitalului.

Însă toate astea s-au întâmplat acum câțiva ani, iar eu și frații mei i-am iertat tatei greșelile pe care le-a săvârșit față de mama.

De fapt, n-am iertat nimic. Nici măcar un pic.

Dollar Voss a trebuit să fie renovată și redecorată în ultimii ani, ca să poată adăposti corespunzător întreaga familie Voss. Tata e un om răbdător.

În ciuda acestor lucruri, noi, familia Voss, semănăm foarte mult cu o familie normală, iar Dollar Voss seamănă cu o casă normală — cu excepția ferestrelor cu vitralii, a statuii de pe perete și a panoului de afișaj.

În fiecare sâmbătă, pastorul Brian schimba cu sârguință mesajul de pe panou, folosind întorsături de frază istețe,

precum NU FI ATÂT DE DESCHIS LA MINTE ÎNCÂT SĂ RĂMÂI FĂRĂ CREIER! și PREDICA ACESTEI SĂPTĂMÂNI: 50 DE NUANȚE DE RUGĂCIUNE[1].

Câteodată mă întreb ce cred localnicii atunci când trec pe aici cu mașina și citesc informațiile și citatele puse de Utah pe panou. De pildă, ieri, pe panou scria: FAȚA MEDALIEI PREMIULUI NOBEL PENTRU PACE ILUSTREAZĂ TREI BĂRBAȚI GOI.

Uneori mi se pare amuzant, dar de obicei mă rușinez. Majoritatea locuitorilor din orășelul nostru deja cred că nu avem ce să căutăm în această biserică. Iar faptele noastre nu fac decât să întărească această părere. Anul trecut, tata chiar a făcut eforturi ca să se integreze în comunitate și să facă așa încât biserica să arate mai mult a casă locuibilă. A muncit două săptămâni ca să împrejmuiască frumos curtea cu un gard alb, drăguț.

Însă gardul nu prea a avut efectul dorit. Acum locul arată pur și simplu ca o biserică veche înconjurată de un gard alb, care pare nelalocul lui. Chiar și așa, tata merită nota zece pentru efortul depus.

Mă duc în camera mea și închid ușa. Îmi arunc sacoșa pe podea, lângă pat, după care mă trântesc pe el. E aproape trei după-amiaza, deci Moby și Victoria se vor întoarce în curând. Apoi vor sosi Honor și Utah. Pe urmă va sosi și tata. Iar după aceea vom lua cina în familie. Ce bucurie!

[1] În original, *fifty shades of pray*. Aluzie la celebra trilogie a lui E.L. James, *50 Shades of Grey*.

Până acum, ziua de azi deja a fost copleșitoare. Nu știu câte mai pot îndura.

Mă duc la baie și scotocesc prin sertare, în căutarea unui somnifer. În mod normal nu iau așa ceva decât dacă sunt bolnavă, dar câteva guri dintr-un sirop de tuse[1] sunt singurul lucru care o să mă ajute să îndur seara asta fără să mă gândesc obsesiv la sărutul cu iubitul lui Honor. Găsesc siropul sub chiuvetă. Iau câteva guri, apoi mă bag sub pătură. Îi trimit un mesaj tatei.

Nu mă simt bine. Am plecat devreme de la școală.
O să mă culc.
Cel mai probabil, n-o să vin la cină.

Dau telefonul pe modul silențios și îl strecor sub pernă. Închid ochii, dar asta nu mă ajută să-mi scot din minte imaginea lui Sagan. Eu și Honor nu mai suntem la fel de apropiate ca altădată. Prin urmare, nu e neobișnuit că n-am știut despre noul ei iubit. Am observat că pleacă des de acasă, dar n-am întrebat-o de ce. Din câte știu, niciodată nu l-a adus pe Sagan aici. Azi, când l-am văzut prima oară, habar n-aveam cine-i el.

Dacă i-aș fi văzut fața înainte de întâmplarea din piațetă, aș fi putut evita situația aceea jenantă. Aș fi știut pe loc cine este. Iar dacă Sagan are măcar un strop de bun-simț, o să rupă relația cu ea și n-o să calce în veci în casa asta. Doar nu sunt îndrăgostiți. Abia dacă se cunosc. N-au trecut decât câteva

[1] În original, NyQuil. Acest sirop de tuse conține doxilamină, un ingredient care provoacă somnolență.

săptămâni. Niciun om întreg la minte nu ar vrea să se bage între două surori. Și cu atât mai puțin între gemene.

Pe de altă parte, mă îndoiesc că are de gând să mă cucerească. Sărutul a fost o greșeală. A crezut că sunt Honor. Dacă ar fi știut că sunt sora ei, n-ar fi zis niciodată vorbe grețos de dulci și derutante, precum „Mă îngropi", chiar înainte să-și vâre limba în gura mea. Probabil că acum se amuză de încurcătură. La naiba! Probabil că i-a povestit lui Honor ce s-a întâmplat, iar acum amândoi se prăpădesc de râs.

Râd de sărmana și jalnica Merit, care a crezut că tipul acela drăguț chiar e interesat de ea.

Mi-e tare rușine de tărășenia asta. Ar fi trebuit să-l pălmuiesc atunci când m-a sărutat. Dacă aș fi procedat așa, acum aș râde cot la cot cu Sagan. În schimb, m-am agățat de el și am savurat acel sărut cât am putut de mult. M-am delectat cu Sagan. Vreau să trăiesc din nou acea senzație. Asta mă supără cel mai tare. Nici în ruptul capului nu doresc să fiu invidioasă din cauza unui lucru sau a unei persoane care-i aparține surorii mele. Simplul gând că Sagan o sărută așa cum m-a sărutat pe mine azi îmi stârnește atâta invidie, încât, dacă m-ar înjunghia cineva, sângele care s-ar scurge din mine ar fi verde[1].

Mereu mi-a fost teamă c-o să se întâmple așa ceva: cineva o să mă confunde cu soră-mea, iar eu o să mă fac de râs. Singura deosebire dintre noi două este faptul că Honor poartă lentile de contact, pe când eu, nu. Nu contează că am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să nu semăn cu Honor, inclusiv

[1] Aluzie la expresia englezească *green with envy*.

să-mi tund și să-mi vopsesc părul, să mă înfometez, apoi să mănânc prea mult. În ciuda atâtor eforturi, mereu părem că avem aceeași greutate. Arătăm la fel, vorbim la fel.

Însă nu suntem identice.

Eu nu sunt deloc ca sora mea geamănă, care preferă inimi de cadavru în locul unora complet funcționale.

Nu semăn deloc cu taică-miu, Barnaby, care ne-a întors viața cu susul în jos pur și simplu pentru că îi purta pică unui câine.

Cu siguranță, nu semăn cu Utah, care își petrece absolut fiecare clipă trăind cu precizie, cu perfecțiune și punctualitate, ca să compenseze toate imperfecțiunile sufletești din trecutul său.

Și, fără urmă de îndoială, sunt complet diferită de mama, Vicky, care își petrece zilele și nopțile în A Patra Secțiune, uitându-se la filme pe Netflix, savurând chipsuri cu sare, trăind cu ajutorul alocației de handicap și refuzând să plece din casa unde locuiesc fostul ei soț și noua lui soție, Victoria.

Chiar în clipa când aud cum se deschide ușa de la intrare, siropul de tuse începe să-și facă efectul. În hol răsună vocea lui Moby. Victoria îi strigă să se spele pe mâini înainte de a-și mânca gustarea.

Mă întind spre noptieră și iau căștile. Prefer să adorm ascultând melodiile trupei Seafret decât auzind vocile familiei mele.

Capitolul trei

Speram să nu-l mai văd niciodată pe Sagan. Speram c-o să se despartă de soră-mea înainte ca ea să-l prezinte familiei noastre. După 24 de ore, speranța aceasta s-a ofilit. Și, de aproape două săptămâni încoace, continuă să scadă.

În tot acest timp, Sagan a trecut pe la noi acasă de nenumărate ori. A fost la cină în fiecare seară, la micul-dejun în fiecare dimineață și în aproape fiecare oră a zilei.

N-am mai vorbit deloc cu el de când a apărut prima oară la noi acasă, într-o dimineață, la nici 24 de ore după ce și-a băgat limba în gura mea. Ieșisem din dormitor, încă în pijamale, și l-am văzut la masă. Imediat ce ni s-au încrucișat privirile, m-am răsucit pe călcâie și am deschis frigiderul. Inima îmi sălta în piept ca o bilă dintr-un joc mecanic de pinball.

În acea dimineață am reușit să îndur micul-dejun fără să scot nicio vorbă. Odată ce toți au plecat la treburile lor, am oftat de ușurare, dar apoi mi-am dat seama că el era tot în bucătărie și că nu părea să fie pe picior de plecare, la fel ca

restul. Am auzit-o pe Honor luându-și la revedere de la el. Nu stăteam cu fața la ei. M-am întrebat dacă s-au sărutat. Însă n-am fost atât de curioasă încât să mă răsucesc și să văd. Mă rodea curiozitatea: de ce nu pleca Sagan împreună cu Honor? Era cam ciudat să rămână într-o casă străină, după ce iubita lui se duce la școală, și totuși exact asta a făcut.

După ce au plecat toți — în afară de Sagan —, am luat o cârpă și am șters blatul de bucătărie. Nu avea nevoie să fie curățat, dar nu știam ce să fac și nici încotro să mă uit. El s-a ridicat și a luat trei pahare lăsate pe masă. A venit în bucătărie și s-a oprit lângă mine, ca să le verse în chiuvetă.

S-a lăsat o liniște extrem de apăsătoare. Din cauza tăcerii, scena părea mult mai dramatică decât ar fi fost cazul.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, într-un sfârșit.

A deschis mașina de spălat vase, ca și cum avea tot dreptul să se ocupe de veselă în casa asta. A pus cele trei pahare pe primul raft, apoi a închis mașina. Și-a șters mâinile cu un prosop. L-a lăsat pe blatul de bucătărie. Aștepta un răspuns din partea mea. Am scuturat din cap, în semn că nu vreau să discutăm despre acel subiect.

— Merit..., a spus Sagan, cu un oftat.

M-am uitat în ochii lui. A fost o idee proastă, pentru că apoi Sagan și-a aplecat bărbia în piept și mi-a aruncat o privire blândă, plină de regret, iar mie mi-a fost cu neputință să mai simt furie față de el.

— Îmi pare rău. Pur și simplu... am crezut că ești ea. Dacă aș fi știut adevărul, nu te-aș fi sărutat nici în ruptul capului.

Cuvintele lui păreau sincere, dar nu m-am putut abține să analizez ultima parte: „Dacă aș fi știut adevărul, nu te-aș fi sărutat nici în ruptul capului".

Replica asta mi s-a părut mai degrabă o insultă decât o scuză. Da, știam că situația e stupidă și că a fost, într-adevăr, rezultatul unei greșeli. Honor habar n-avea ce se întâmplase între mine și el, așa că n-ar fi trebuit să iau incidentul în serios. Dar nu eram în stare să-l trec cu vederea. Îmi venea greu să râd de un lucru care mă afecta atât de tare. Însă am încercat din răsputeri să mă prefac.

— Nu-i nimic, i-am zis, ridicând din umeri. Serios! Oricum, a fost un sărut foarte stângace. Mă bucur că s-a întâmplat din greșeală. Eram pe punctul de a-ți da o palmă.

Expresia lui a devenit șovăitoare. Am afișat un zâmbet forțat și m-am dus în camera mea, fără să privesc în urmă.

Atunci am vorbit cu Sagan ultima oară. Nu vorbim nici la micul-dejun, nici la cină, nici când el pierde vremea în living, uitându-se la televizor.

Însă faptul că nu discutăm nu înseamnă că nu simt atunci când mă privește. Încerc tot timpul să-mi domolesc bătăile inimii. Mă simt vinovată că sunt atrasă de el. Nu-mi place să fiu invidioasă pe Honor. Îmi tot repet că nu de Sagan mă simt atrasă, ci de ideea că un străin m-a dorit suficient de mult încât m-a sărutat cu atâta pasiune. Sunt invidioasă pe o idee. Nu are legătură cu Sagan și nici cu cine este el ca om. Nici măcar nu-l cunosc suficient de bine încât să știu dacă l-aș plăcea. Nici nu vreau să aflu răspunsul. Tocmai de aceea îl evit.

De un lucru sunt convinsă: el nu e genul lui Honor. Între ei nu există chimie. Sau poate că doar îmi doresc să nu existe.

Deși am încercat din răsputeri să tolerez situația de față, mă simt nefericită. Mi se pare că lucrurile nu vor mai fi la fel de insuportabile, căci acum am în fața ochilor încă o ființă nefericită.

E trecut de miezul nopții. Deschid ușa de la intrare și mă uit în ochii înspăimântați ai lui Wolfgang. E chiar câinele care l-a terorizat pe tata ani la rând, când eram mai mică!

Hopa! Ce surpriză plăcută!

Tata n-a observat că nu mă mai duc la școală de ceva vreme. Pentru mine, zilele și nopțile s-au învălmășit. M-am trezit acum câteva minute, după ce a adormit toată lumea. M-am dus în Prima Secțiune, ca să caut de mâncare, dar, până să ajung în bucătărie, am auzit niște râcâituri la ușa de la intrare. Cum noi nu avem animale de casă, primul impuls ar fi trebuit să fie să-l anunț pe tata că e posibil să avem un intrus. În schimb, am deschis imediat ușa, ca să cercetez ce se petrece. Dacă viața mea ar fi un film de groază, aș fi primul personaj care este ucis.

Wolfgang scheaună la picioarele mele. E plin de noroi și tremură din cauza ploii reci. Pare pierit de spaimă. În seara asta, când a început furtuna, tunete puternice au zguduit casa și m-au trezit de câteva ori. Probabil că Wolfgang s-a speriat și a luat-o la goană până când a ajuns într-un loc care-i este cunoscut.

Până acum n-am atins niciodată câinele ăsta. Când eram copii, ni s-a impus să stăm departe de el. Întind o mână,

șovăielnic. Tata ne-a spus odată că l-a văzut pe Wolfgang mâncând un grup de cercetașe. Îmi dau seama că a fost o minciună, dar acum atmosfera este rău-prevestitoare, amplificată de vizita câinelui și de întunericul de afară. Ce-o să mă fac dacă Wolfgang își închipuie că ascund bomboane mentolate în buzunare?

Dar el nu sare să mă mănânce. Din contră.

Începe să mă lingă.

Își trece iute limba peste degetul meu mic. Asta aduce a ofertă de pace. Nu cred că vrea să-mi mănânce degetul. Deschid ușa puțin mai larg, iar Wolfgang înțelege gestul meu de bun-venit. Intră repede, străbate numaidecât Prima Secțiune și se duce direct la ușa din spate. Începe să râcâie acolo, de parcă vrea să ajungă în curtea din spate.

Am presupus dintotdeauna că Wolfgang este un câine ignorant. Prin urmare, mă surprinde că și-a amintit de vechiul lui teren de joacă. Dar și mai mult mă miră că vrea să fie afară, în curte, și nu înăuntru, unde e uscat. Dacă n-ar fi un câine lipsit de darul vorbirii, l-aș întreba de ce face o alegere așa de neinspirată.

Deschid ușa din spate. Animalul mai scheaună o dată, după care împinge cu hotărâre plasa, până când aceasta se deschide. Aprind lumina. Wolfgang coboară treptele. Gonește prin ploaie, spre vechea căsuță pentru câini. N-a fost mutată și nici folosită de câțiva ani, încă de când tata l-a exilat pe Wolfgang.

Vreau să-l avertizez pe Wolfgang că e posibil ca păianjeni și alte creaturi să-i fi ocupat fosta locuință, însă nu cred că această posibilitate îl deranjează. Se face nevăzut în vechea

căsuță pentru câini. Aștept o clipă, ca să văd dacă iese din ea. Câinele rămâne acolo.

Închid plasa și ușa, apoi trag zăvorul. O să-l duc pe Wolfgang înapoi la pastorul Brian, mâine-dimineață. Sau poate că animalul o să-și găsească un mod de-a sări gardul care împrejmuiește curtea noastră din spate și va ajunge singur la el acasă.

Îmi pregătesc un sendviș și deschid televizorul, dar nu găsesc nimic interesant de văzut. Am dormit atât de mult, încât mă simt plină de energie. Nu mă gândesc aproape deloc la Honor și nici la iubitul ei. Hotărăsc să-mi folosesc energia ca să fac curat în camera mea.

Îmi pun căștile și mă apuc de curățenie. E surprinzător cât de multe melodii vorbesc despre dragostea interzisă sau despre cum e când săruți pe cineva. Schimb melodia de fiecare dată când îmi fuge mintea la subiectele astea. Sar peste cântece până când ajung la melodia *Ocean*. Iau un tricou vechi, ca să-mi șterg de praf toate trofeele. De fiecare dată când cumpăr unul, le șterg și le rearanjez pe cele din colecție. Noul trofeu de bowling, pe care l-am cumpărat acum două săptămâni, va sta în față, în mijlocul celorlalte. Întind o mână spre cele din spate și iau trofeul de fotbal pe care l-am furat de la Drew Waldrup. Îl pun deoparte. Îmi va fi de folos ceva mai târziu, în noaptea asta, când am de gând să schimb ținuta pe care o poartă Isus.

În următoarele ore mă bucur de liniștea din casă, în timp ce toți dorm. Fac duș fără să mă întrerupă nimeni. Mă uit la primele zece minute din opt seriale diferite, pe Netflix. Cred că am probleme cu concentrarea, fiindcă nu pot să mă uit

cap-coadă la un episod fără să mă plictisesc. Rezolv un rebus și jumătate, până mă împotmolesc. Nu găsesc un sinonim din patru litere pentru *cuvânt*. Când observ primele raze de soare mijind printr-o fereastră cu vitraliu, mă hotărăsc să schimb hainele lui Isus, înainte să se trezească lumea din casă.

Adun toate lucrurile de care am nevoie. După ce proptesc scara de perete, în living, urc pe ea ţinând în mână trofeul de fotbal furat. Îmi scot de pe încheietură rola de scotch și pun trofeul în mâna dreaptă a lui Isus, după care îl potrivesc acolo, cu scotch. Îi așez o pălărie-cașcaval pe coroana cu spini. După ce termin, cobor de pe scară și fac un pas în spate, ca să-mi admir opera.

De obicei, îi dau lui Isus câte o poreclă temporară, în funcție de tematica ţinutei pe care o poartă. Luna trecută, din motive evidente, l-am poreclit „Duhul Sfânt". Acum, având în vedere că e îmbrăcat ca un fan al echipei de fotbal Green Bay Packers, cu un tricou în culorile echipei și purtând o pălărie-cașcaval[1], ţinând în mână trofeul furat de la Drew Waldrup, îmi vine ideea să-l poreclesc *Cheesus Christ*.

Aud o voce:

— Tata și Victoria o să-și iasă din minți când o să vadă chestia asta.

Mă răsucesc şi dau nas în nas cu Honor. E proaspăt ieșită din duş şi îmbrăcată. Se holbează la Cheesus. Zâmbesc. Tata e mare fan al echipei Cowboys și a tot vorbit despre meciul din

[1] Echipa Green Bay Packers are sediul în Green Bay, în statul Wisconsin. Locuitorii acestui stat poartă porecla *cheeseheads* deoarece Wisconsin produce mai multe lactate decât oricare alt stat nord-american.

seara asta: Dallas contra Green Bay. Tocmai de-asta mi-am dat atâta osteneală cu statuia. O să fie furios pentru că l-am îmbrăcat pe Isus de parc-ar fi un fan al echipei Packers.

Pe de altă parte, Victoria se va enerva pur și simplu pentru că l-am îmbrăcat. Spre deosebire de tata, ea crede în Dumnezeu, în Isus și în caracterul sacru al religiei. Detestă să-l vadă pe Isus costumat. Zice că e un sacrilegiu, o lipsă de respect.

Nu sunt de acord cu perspectiva ei. Ar fi o lipsă de respect dacă Isus Hristos în persoană s-ar afla în sufrageria noastră, iar eu l-aș forța să se schimbe deseori de haine. Dar acest Isus e fals, e făcut din lemn și plastic. Am încercat să-i explic asta Victoriei. I-am spus că una dintre cele Zece Porunci este să nu te închini unui chip cioplit. Să deghizez de dragul distracției — și nu pentru a-l venera — această copie a lui Isus înseamnă să respect cu adevărat această Poruncă.

Victoria mă contrazice. În mod evident, dezaprobarea ei nu m-a convins să încetez cu deghizările.

Iau scara și o duc înapoi în garaj. Tata o să se trezească din clipă-n clipă. Mă descotorosesc de dovezi, deși se știe că sunt singura persoană din casa asta care depune eforturi să îmbrace statuia lui Isus. Acum câțiva ani, după ce a devenit obsedată de bolnavii în fază terminală, lui Honor a încetat să-i mai pese de viața veșnică.

Poate că eu și Honor arătăm la fel, avem voci identice și facem gesturi foarte asemănătoare, dar suntem complet diferite. Majoritatea gemenilor identici își termină unul altuia propozițiile, știu ce gândește celălalt și au pasiuni comune. Dar eu și Honor ne derutăm al naibii de tare una pe cealaltă.

Am încercat din răsputeri să ne ridicăm la înălțimea standardului care li se impune gemenilor identici, însă, după ce am ajuns la pubertate, pur și simplu am renunțat.

Apoi, după ce s-a cuplat cu Kirk, moartea lui ne-a îndepărtat și mai mult. Până atunci, noi două experimentaserăm aproape totul împreună. După ce Kirk a apărut în peisaj, soră-mea a trăit niște lucruri pe care eu nu le-am experimentat: s-a îndrăgostit, și-a pierdut virginitatea, a jelit moartea cuiva. După aceea ni s-a părut că nu mai suntem pe aceeași lungime de undă. Sau cel puțin ea a avut impresia că a ajuns la un alt nivel. Și, odată cu trecerea timpului, ne îndepărtăm tot mai mult una de cealaltă.

Mă întorc în bucătărie. Când îl văd pe Sagan, îmi încetinesc pașii.

Stă la masa din bucătărie, cu spatele la mine. În casa noastră! E un moment total nepotrivit. Cine își vizitează iubita la șapte dimineața? Sagan devine o prezență constantă în casa Dollar Voss. De fiecare dată când Sagan alege să fie aici, mă simt din ce în ce mai invidioasă pe soră-mea. Care om în toate mințile s-ar întoarce de bunăvoie în casa asta? Adică nu mi-a cunoscut familia? Oare chiar atât de mult îl orbește dragostea sa neîmpărtășită pentru Honor?

Stă cu umerii încovoiați, concentrat asupra caietului de schițe din fața lui. Când am aflat că Sagan chiar este artist, m-am amuzat. Cu o secundă înainte să mă sărute, îmi dorisem să aibă o fire de artist. Cu cât stau mai mult în prezența lui, cu atât mai perfect îmi pare băiatul ăsta. Așa-mi trebuie, dacă sunt atrasă de iubitul surorii mele gemene!

Moby intră în bucătărie și se apropie de masă. El este singurul din familia asta care îmi aduce bucurie. Pe de altă parte, copiii de patru ani sunt simpatizați de mare parte din oameni. Iar Moby are timp berechet ca să mă dezamăgească.

— 'Neața, amice! îl salută Sagan, ciufulindu-l.

Spre deosebire de mulți copii de vârsta lui, Moby nu e matinal. Ursuz, își ferește capul și se așază lângă Sagan. Iubitul soră-mii rupe o foaie din caietul lui, o pune în fața băiețelului, apoi ia un creion dintr-un suport și i-l întinde. Și, uite-așa, l-a cucerit instantaneu pe frate-miu. Nu există copil de patru ani care să nu fie încântat de un creion și de o foaie de hârtie. Moby încearcă deseori să copieze desenele pe care le face iubitul lui Honor. E de-a dreptul amuzant, pentru că Sagan face numai desene morbide. Ieri am dat peste o schiță care o înfățișa pe soră-mea: Honor stătea într-un mormânt proaspăt săpat și se ruja. Pe verso, Sagan scrisese: „Până când moartea ne va despărți".

Habar n-am care-i semnificația desenelor lui, însă mă fascinează. Dar nu vreau ca el s-o afle. Și nici nu vreau să știe că, de fiecare dată când desenează ceva pentru Honor, iar ea lasă desenul pe unde apucă, de parcă nu i-ar păsa deloc de el, eu îl fur. Am adunat câteva desene făcute de Sagan. Le-am învelit într-un halat și le-am pus în sertarul cel mai de jos al comodei mele. Uneori le privesc și mă prefac că Sagan m-a desenat pe mine, nu pe Honor.

Sunt sigură că schița pe care o face acum va sfârși tot în sertarul meu. Honor nu-i apreciază latura artistică.

Moby îmi aruncă o privire și duce o mână la gură, șoptind ceva ce ar vrea să aud doar eu. De fiecare dată când îi încredințează cuiva un secret, își lipește palma de gură în loc să o țină căuș. E adorabil! Nu ne lasă inima să-i zicem că nu înțelegem nimic din ce ne spune. Pe de altă parte, eu nu am nevoie să înțeleg, pentru că știu foarte bine ce îmi cere.

Îi fac cu ochiul. Iau de pe frigider cutia cu gogoși. Au mai rămas două. Iau una pentru mine și pe cealaltă i-o dau lui Moby. Ia gogoașa din mâna mea și se pitește imediat sub masă, ca să o mănânce. Nici măcar nu e nevoie să-i spun că trebuie să se ascundă de maică-sa. Moby știe foarte bine că, în opinia Victoriei, mâncarea care lui i se pare delicioasă e inadmisibilă.

Utah intră în bucătărie, cu obișnuitul lui aer de superioritate, și mă ia la rost:

— Îți dai seama că-l înveți să mănânce pe ascuns mâncare nesănătoasă? Dacă o să devină obez, o să fie vina ta!

Nu sunt de acord cu teoria lui, însă nu încerc să mă apăr. Dacă aș vorbi, mi-aș întrerupe muțenia care durează de trei zile. Deși nu-i răspund lui Utah, asta nu înseamnă că nu se înșală. Dacă Moby va deveni obez, va fi numai din vina Victoriei, fiindcă i-a eliminat din dietă categorii întregi de alimente. Nu-i dă voie să mănânce zahăr, carbohidrați, gluten și nici să consume ingrediente al căror nume se termină în *–oză*. Sărmanul băiat mănâncă tărâțe de ovăz la micul-dejun, zilnic. Fără unt și fără zahăr. Mai mult ca sigur, dieta asta nu-i face bine.

În apărarea mea, pot să spun că îi dau dulciuri lui Moby, însă cu moderație.

Utah trece pe lângă mine, își ia smoothie-ul din mâna lui Honor, apoi o sărută pe creștet, drept mulțumire. Știe că nu e cazul să se apropie de mine cu afecțiune frățească și cu voioșie.

Dacă n-am avea drept dovadă ADN-ul nostru, aș crede că mai degrabă Utah și Honor sunt frați gemeni. La urma urmei, ei își completează unul altuia propozițiile, au glume știute numai de ei doi și își petrec împreună majoritatea timpului liber.

Eu și Utah avem doar un lucru în comun: suntem singurele persoane care cunosc cel mai mare și mai urât secret al familiei Voss. Dar, dat fiind că n-am mai discutat despre acel incident de când s-a întâmplat, secretul cu pricina abia dacă ne mai leagă.

Pe deasupra, nu semănăm deloc fizic. Eu și Honor semănăm cu mama — sau cel puțin cu mama așa cum era în tinerețe. Pe atunci, părul ei era de un blond strălucitor, așa cum e părul nostru acum. Dar mama n-a mai ieșit la soare de ceva vreme. Am observat că acum culoarea părului ei a devenit ternă. Utah seamănă cu tata: are păr șaten-deschis și piele foarte albă. Eu și Honor suntem palide, însă nu atât de palide precum Utah. Frate-miu trebuie să se dea cu loțiune pentru protecție solară dacă vrea să stea afară mai mult de jumătate de oră; altfel, se pârlește. Eu și Honor suntem norocoase. Vara, ne bronzăm fără probleme.

Moby seamănă cu toată lumea. Uneori cu tata, alteori cu Victoria. Dar, în cea mai mare parte a timpului, îmi aduce

aminte de o pasăre dintr-o reclamă pentru detergenți de vase, pe care am văzut-o anul trecut. Nu e o asemănare urâtă. Era o pasăre drăgălașă.

Utah se așază pe un scaun și se apleacă să se uite sub masă.

— 'Neața, amice! Ești nerăbdător pentru ziua de azi?

Cu mâneca tricoului, Moby își șterge urmele de glazură lipicioasă de pe buze și dă aprobator din cap.

— Da!

— Cât de nerăbdător?

— Foarte! răspunde Moby, cu gura până la urechi.

— Cât de nerăbdător?

— *Cel* mai nerăbdător! strigă Moby.

Azi nu e prevăzut să se întâmplă ceva deosebit, pentru care Moby ar fi cazul să se bucure. Schimbul acesta de replici e un obicei zilnic de-al lor. Utah spune că e important să le stârnești copiilor entuziasmul pentru ziua care începe, chiar dacă aceasta nu are nimic special. Frate-miu pretinde că așa ajuți la dezvoltarea unui mediu neurologic pozitiv. Habar n-am ce-o fi însemnând asta.

Utah vrea să lucreze ca profesor. Deja și-a alcătuit programul pentru toată perioada facultății. Imediat ce termină liceul — adică peste șase luni —, o să-și ia un weekend liber. Iar în lunea următoare va începe cursurile la o universitate din partea locului. Și Honor s-a înscris la cursurile unei facultăți. Le va începe la două zile după ce absolvă liceul.

Cât despre mine, încă nu m-am hotărât nici măcar dacă azi o să mă duc la școală, darămite dac-o să merg la facultate, peste șase luni!

E neobișnuit ca trei frați să fie în același timp în ultimul an de liceu. Mama l-a născut pe Utah în august. O lună mai târziu, a rămas însărcinată cu mine și cu Honor. Prin urmare, teoria cum că alăptatul împiedică ovulația este doar un mit.

Când Utah urma să înceapă clasa întâi, ai mei s-au hotărât să-l mai țină acasă un an, ca noi trei să fim toți în aceeași clasă. De ce să-ți bați capul cu trei programe diferite, când poți avea unul singur pentru toți trei?

Nu cred că ai mei au gândit pe termen lung, așa încât să ia în calcul necesitatea de a plăti simultan trei taxe de facultate. De fapt, chestiunea taxelor nici măcar nu contează. Ai mei nu au bani suficienți nici măcar pentru o taxă, ce să mai zicem de trei! Dacă vreau să merg la universitate, va fi nevoie să fac un împrumut bancar pentru studii. Spre deosebire de mine, Honor și Utah nu trebuie să-și facă griji în privința taxelor. Ei sunt cu mult înaintea altor colegi, în competiția pentru titlul de șef de promoție și de elev care va susține discursul de sfârșit de an. Nu încape îndoială că unul dintre frații Voss se va afla în fruntea clasei și va obține mult-râvnita bursă care vine la pachet cu așa ceva. Întrebarea care se impune este următoarea: care dintre ei va fi premiantul? Eu pariez că va fi Utah. Am un motiv bine întemeiat: în cazul lui, e mai mic riscul de a deveni, înainte la absolvire, obsedat de un om suferind de o boală terminală.

Nu am o fire competitivă. Pentru mine notele nu au aceeași importanță pe care le-o acordă frații mei. La un moment dat, media mea era cam pe la mijlocul clasei. Sunt sigură că a scăzut destul de mult în ultimele două săptămâni. Nu m-am mai

dus la școală din ziua când am plecat mai devreme de la ore și m-am dus în piațetă. Aș putea să merg iar la ore, însă nu prea vreau.

Utah se va muta de acasă peste vreo două luni, dar probabil că mutarea n-o să-i afecteze media generală. Nu e genul de tip petrecăreț, care îngăduie ca media lui s-o ia la vale. În afară de asta, probabil că tot pe-aici va sta mai mult, deoarece nu se va muta departe. Acum înlocuiește podelele din vechea noastră casă — cea chiar lângă casa noastră de acum. Imediat ce termină treaba, se va muta acolo. La drept vorbind, liniștea de care va avea parte în noua lui locuință îl va ajuta să învețe și mai mult. Și să facă mai des curat. Și să-și calce hainele. Cu siguranță, Utah este elevul de-a douăsprezecea cu cele mai conservatoare haine pe care l-am întâlnit vreodată, într-o școală publică unde nu se impune o uniformă. Sincer, mă voi bucura când o să se mute în vechea noastră casă. De la un timp încoace, relația dintre noi doi este cam tensionată.

Îmi torn suc într-o cană și mă așez la masă, în fața lui Sagan. Nu pare că mă ia în seamă, dar își acoperă desenul, ajutându-se de brațul lui tatuat. Îmi sar în ochi câteva tatuaje pe care nu le-am observat până acum. Văd un fel de scut, o șopârlă micuță, cu un singur ochi. Sau poate că face cu ochiul. L-aș întreba care este semnificația desenului, însă pentru asta ar trebui să-i vorbesc. Tac și încerc să privesc pe furiș. Mă aplec spre el, ca să văd mai bine. Sagan își ridică privirea și o întâlnește pe a mea. Ignor agitația pe care mi-o provoacă acest contact vizual și mă străduiesc să adopt o expresie imobilă. Sagan ridică dintr-o sprânceană. Își ia caietul, apoi se lasă pe

spătarul scaunului. Clatină încet din cap. Îmi dă de înțeles că nu mă voi bucura de privilegiul de a-l privi în timp ce desenează.

Foarte bine! Oricum nu țineam morțiș să văd.

Când îi vibrează telefonul, Sagan se repede la el. Se uită la ecran. Expresia lui e indescifrabilă. Dă volumul la minimum și își pune telefonul pe masă, cu fața în jos. Honor e chiar aici, în bucătărie. Și atunci, oare cine îl neliniștește atât de tare încât iubitul soră-mii nu-i răspunde la apel? Sagan și soră-mea se privesc în tăcere. Simt un gol în stomac la gândul că, probabil, au secrete de cuplu.

Îmi îndrept atenția spre Moby. E tot sub masă. A reușit mai degrabă să se mânjească la gură cu gogoașa decât să o mănânce.

— Îmi mai dai una? mormăie el, cu gura plină.

Îi fac semn că nu. E nevoie de moderație. În plus, nu mai avem gogoși.

Victoria intră grăbită în bucătărie.

— Moby, vino să-ți iei terciul de ovăz!

Strigă suficient de tare încât se aude în toată casa. Dacă ar fi mai atentă la propriul copil decât la machiajul ei, ar observa că băiatul e deja treaz, îmbrăcat și hrănit.

Victoria ia o banană și scoate un cuțit din sertar. Trece lama peste uniforma ei roz, de asistentă medicală. Vrea să verifice cât de curat este cuțitul. Se pare că rezultatul nu e mulțumitor.

— Cine trebuia să spele vasele ieri?

Nu-i răspunde nimeni. Rareori îi răspundem la întrebări. Dacă tata nu e în cameră, puțin ne pasă de Victoria.

Mama noastră vitregă continuă:

— Cel care scoate vasele din mașină trebuie să verifice că sunt curate, înainte de a le pune la loc. Astea sunt dezgustătoare.

Pune cuțitul în chiuvetă și scoate altul, din sertar. Se uită la copiii ei vitregi, așezați în jurul mesei. Eu sunt singura care o privește. Oftează și începe să curețe banana.

Habar n-am de ce o place tata. Sigur, dacă iei în considerare vârsta ei, Victoria arată bine. Tocmai a împlinit treizeci și cinci de ani. E cu zece ani mai tânără decât mama. Însă acestea două sunt singurele ei calități. Este extrem de protectoare cu Moby. Își ia slujba de asistentă prea în serios. Nu că n-ar fi o carieră respectabilă, însă problema ei este că nu știe cum să separe viața profesională de cea personală. Tot timpul se poartă cu Moby de parcă ar fi bolnav, deși el este un copil de patru ani foarte sănătos. Unde mai pui că Victoria poartă mereu uniformă roz, deși are voie să poarte orice culoare sau model vrea.

Cred că uniforma roz este lucrul care mă deranjează cel mai mult la ea. Dacă ar purta măcar o dată altă culoare, aș fi mai dispusă s-o iert pentru mizeria pe care a comis-o față de mama.

Îmi aduc aminte de ziua când a început să poarte uniformă roz. Aveam doisprezece ani și stăteam chiar la masa asta. Ea ieșise din A Treia Secțiune, pe vremea când acolo locuiau tata și mama mea suferindă. De șase luni, Victoria era asistenta mamei, iar eu chiar o simpatizam. Simpatia mea a secat în acea dimineață.

Tata stătea așezat în fața mea, citind ziarul. Și-a ridicat privirea și i-a zâmbit.

— Îți stă bine în roz, Victoria.

Știu că eram mai mică, dar până și copiii își dau seama când adulții flirtează, mai ales atunci când unul dintre părinții lor flirtează cu o altă persoană decât cu propriul soțul ori propria soție.

Din ziua aceea, Victoria a purtat doar uniforme în nuanțe de roz. Mă întreb adesea dacă aventura lor a început înainte sau după acel flirt din bucătărie. Uneori sunt atât de curioasă, că-mi vine să-i întreb la ce oră din ziua respectivă au început să distrugă viața mamei mele. Însă, dacă aș pune o astfel de întrebare, ar însemna să discutăm deschis despre un secret, iar în această familie nu facem așa ceva. Ne păstrăm secretele într-o liniște de mormânt. Precum mormântul în care Victoria și-ar dori ca mama mea să cadă.

Tata și Victoria s-au văzut pe ascuns cam un an, suficient cât să înțelegem că, până la urmă, cancerul nu avea s-o răpună pe mama. Victoria a rămas însărcinată. Atunci, tata era între ciocan și nicovală. Indiferent ce hotărâre ar fi luat, tot nesimțit ar fi fost considerat. Pe de-o parte, ar fi putut alege să nu-și abandoneze soția, care tocmai învinsese în lupta împotriva cancerului. Dar, dacă alegea să rămână împreună cu soția lui, ar fi însemnat să-și abandoneze amanta însărcinată.

S-a întâmplat cu atâta timp în urmă, că nu mai știu cum a luat tata o hotărâre. Nu-mi amintesc să fi avut loc o ceartă între adulți. Totuși, îmi aduc aminte când ai mei au discutat despre unde vor locui noua lui soție și copilul ei. Mama i-a sugerat tatei să se mute în vechea noastră casă, aflată în spatele clădirii Dollar Voss, și să o lase pe ea să se ocupe de copiii ei.

Tata a refuzat-o, pe motiv că mama nu era suficient de stabilă mintal și fizic pentru a se ocupa de noi fără ajutorul lui. Din nefericire, tata avea dreptate.

Când era însărcinată cu mine și cu Honor, mama a suferit un accident de mașină în urma căruia nu și-a revenit niciodată. Pentru noi, copiii, ea e aceeași dintotdeauna. Nu avem idee cum era înainte de accident, însă știm că s-a schimbat, pentru că tata deapănă amintiri: „înainte de accident, când mama voastră putea să..."; „înainte de accident, când plecam în concediu..."; sau: „înainte de accident, când nu era atât de bolnavă..."

Nu cred că spune lucrurile astea cu ranchiună. Pur și simplu descrie situația așa cum e. Există o Victoria Voss de „dinainte de accident" și, pe de altă parte, există mama noastră de acum. Dacă nu pui la socoteală spatele ei șubred, lupta de doi ani cu cancerul cerebral, o ușoară șchiopătare, agorafobia ei severă, care de doi ani o silește să stea la subsol, câteva cicatrici pe brațul drept și incapacitatea ei de a petrece măcar o zi fără să doarmă de vreo două ori, mama este relativ normală.

Înainte, noi încercam s-o convingem să iasă din subsol și să interacționeze cu noi. Ultima oară când și-a părăsit garsoniera, s-a întâmplat la înmormântarea lui Kirk. Mama a acceptat să vină doar pentru că Honor a plâns și a implorat-o să vină. Însă, după ce a trecut un an de izolare, iar mama părea să ducă un trai normal, în subsolul ei, n-am avut de ales — a trebuit să acceptăm situația. Eu, Utah și Honor o vizităm zilnic. Tata face cumpărături pentru ea, iar eu și soră-mea ne asigurăm că mama are tot ce îi trebuie în bucătărie. Nu

plătește facturi, pentru că tata se ocupă de toate facturile de utilități ale casei.

În cei doi ani de când s-a izolat, singura problemă care s-a ivit este legată de sănătatea ei. Din fericire, tata a găsit un doctor care, la nevoie, oferă consultații la domiciliu. Iar cum mama refuză să consulte un psihiatru, ca să-și trateze fobia socială, nu ne rămâne decât să ne împăcăm cu situația. Cel puțin deocamdată. Presimt că anul viitor, după ce eu, Honor și Utah vom pleca de-acasă, Victoria îi va cere mamei să se mute. Nu cred că Victoria va dori să înceapă această luptă mai devreme decât e cazul, mai ales știind că eu și frații mei vom sări imediat în apărarea mamei.

Victoria pur și simplu s-a resemnat și se preface că mama nu există, așa cum și noi ne prefacem că Victoria nu există. De ce să ne împrietenim cu o femeie pe care o antipatizăm? Doar pentru că e mama fratelui nostru vitreg?

De când a intrat Victoria în viața noastră, familia asta nu mai e la fel. Cu toate că îl învinuim pe tata pentru jumătate dintre problemele familiei, el are, în continuare, obligația de-a ne iubi. Prin urmare, ne vine mai greu să-l învinovățim pe el decât pe Victoria, care nici măcar nu ne simpatizează.

În clipa asta, maică-mea vitregă aranjează feliile de banană pe terciul de ovăz pentru Moby.

— Moby, vino să mănânci micul-dejun!

El iese de sub masă și se ridică.

— Nu mi-e foame.

Își șterge de pe buze urmele de glazură, cu mâneca tricoului. Nu are cum să ascundă faptul că tocmai a mâncat o gogoașă. Și nu are sens să ascund că eu i-am dat-o.

— Moby! Ce Dumnezeu ai la gură?

Hopa! Uite că începe!

— Merit! Ți-am zis să nu-i dai gogoși!

O privesc cu inocență. Tata intră în bucătărie. Victoria își îndreaptă atenția spre el. Agitând prin aer cuțitul cu care tocmai a tăiat banana, începe să se lamenteze:

— Merit i-a dat lui Moby o gogoașă la micul-dejun!

Tata o apucă blând de încheietură și îi cuțitul din mână. Se apleacă, o sărută pe obraz, după care pune cuțitul pe blatul de bucătărie. Tata se uită la mine.

— Merit, am mai discutat despre asta. Dacă se repetă, o să te pedepsesc.

Încuviințez din cap. Sper că au terminat cu dojenile. Dar Victoria nu renunță. Pentru ea, o gogoașă la micul-dejun echivalează cu sfârșitul lumii, ceva pentru care merită să intre în panică.

— Niciodată nu-i pedepsești, îi reproșează tatei.

Ia bolul cu terci, se duce la coșul de gunoi și, furioasă, aruncă terciul în coș.

— Nu te-am văzut niciodată pedepsindu-i, Barnaby. De-asta se poartă ei așa.

Ei, adică eu, Utah și Honor. Victoria are dreptate. Tata amenință de multe ori, dar rareori își pune amenințările în aplicare. Asta îmi place cel mai mult la el.

— Scumpo, relaxează-te! Poate că Merit nu știa că azi nu trebuie să-i dea o gogoașă.

Nimic n-o irită mai mult pe Victoria decât să vadă că tata e de partea noastră, nu a ei.

Imediat, maică-mea vitregă protestează:

— Bineînțeles că Merit știe că nu trebuie să-i dea gogoși. Doar că nu mă ascultă. Niciunul dintre ei nu mă ascultă.

Victoria aruncă bolul în chiuvetă. Îl ridică pe Moby, apoi îl așază pe blatul de bucătărie, lângă chiuvetă. Umezește un șervețel și îl șterge pe față.

— Moby, nu trebuie să mănânci gogoși. Nu îți fac bine. Te fac să fii somnoros, iar când ești somnoros, nu poți învăța bine la școală.

Nu contează că fratele meu are patru ani și nici măcar nu merge la școală.

Tata soarbe din cafeaua lui, apoi se întinde spre Moby și îl ciufulește.

— Ascult-o pe mămica ta, amice!

Își ia ziarul și cana de cafea, se apropie de masă, apoi se așază lângă mine. Îmi aruncă o privire care îmi dă de înțeles că nu e mulțumit de mine. Mă uit la el în tăcere. Chiar sper să-mi zică să-mi cer scuze sau să mă întrebe de ce am încălcat iar una dintre regulile Victoriei.

Dar nu-mi zice nimic. Vasăzică perioada mea de muțenie se prelungește și în a patra zi.

Mă întreb dacă o să observe cineva că sunt taciturnă. Nu e vorba că refuz să vorbesc cu vreunul. Am șaptesprezece ani. Nu mai sunt copil. Însă în mare parte din timp mă simt

invizibilă în casa asta și mă întreb cât va dura până când cineva o să bage de seamă că nu vorbesc.

Îmi dau seama că am o atitudine cam pasiv-agresivă. Nu încerc să demonstrez ceva cuiva. Tac doar fiindcă vreau să-mi demonstrez mie ceva. Sunt curioasă dacă pot să rezist o săptămână fără să scot o vorbă. Odată, am găsit un citat: „Nu-ți face cunoscută prezența! Fă-ți simțită absența!".

Nimeni din familia asta nu-mi observă prezența și nici absența. În cazul lui Honor, toți ar băga de seamă. Dar eu m-am născut după ea, și acest fapt mă transformă într-o copie nereușită a originalului.

— Ce avem azi pe panou, Utah? întreabă tata.

Și-așa e neplăcut că toți foștii enoriași ai acestei biserici încă îi poartă pică tatei pentru că a cumpărat-o. Panoul de afișaj pune sare pe rană. Sunt sigură că citatele zilnice ale lui frate-miu, care nu au nicio legătură cu creștinismul, îi scot pe localnici din pepeni. Citatul de ieri a fost: CHARLES DARWIN A MÂNCAT FIECARE ANIMAL PE CARE L-A DESCOPERIT.

A trebuit să caut pe Google ca să confirm informația asta. Părea prea nebunească încât să fie adevărată. Dar mesajul lui Utah este adevărat.

— O să vezi peste cinci minute, răspunde Utah.

Își termină de băut smoothie-ul și se ridică de la masă.

— Stai! spune Honor. Poate ar fi bine ca azi să nu mai schimbi mesajul. Știi tu, în semn de respect.

Utah se uită cu nedumerire la Honor, iar ea își dă imediat seama că niciunul dintre noi nu știe despre ce vorbește ea. Soră-mea se uită la tata și spune:

— Pastorul Brian a murit azi-noapte.

La auzul veștii, îmi îndrept pe loc atenția spre tata. Își manifestă rar emoțiile. Nu știu ce simte la auzul acestei vești, dar sunt sigură că va reacționa. Oare va lăcrima? Va zâmbi?

O privește neclintit pe Honor.

— A, da?

Honor încuviințează din cap.

— Da. Am văzut pe Facebook, azi-dimineață. A făcut infarct.

Tata se sprijină de spătarul scaunului, cu cana de cafea în mână.

— E mort?

Victoria își sprijină o palmă pe umărul lui și îi spune ceva, dar nu sunt atentă. Până acum câteva secunde, uitasem cu totul că Wolfgang și-a făcut apariția azi-noapte.

Duc iute o mână la gură. Brusc, vreau să le zic că animalul a venit la noi, la miezul nopții, dar am senzația că n-aș reuși să vorbesc.

Oare ce spune despre mine faptul că n-am avut niciun fel de reacție la auzul veștii despre moartea pastorului Brian, însă venirea câinelui la cealaltă casă care îi e cunoscută mă face să lăcrimez?

Odată, când ne certam, Honor mi-a spus că sunt sociopată. O să caut cuvântul în dicționar, mai târziu. Ar putea fi ceva adevăr în ce-a zis soră-mea.

— Nu-mi vine să cred că e mort, spune tata. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine.

Se ridică, iar mâna Victoriei coboară pe spatele lui.

Bineînțeles că vârsta pastorului este cea care îl preocupă. Nu îl afectează moartea unui bărbat cu care s-a ciondănit ani la rând. Mai degrabă e îngrijorat că este aproape de-o seamă cu un bărbat suficient de bătrân încât un infarct i-a fost fatal.

Utah a rămas în prag. Pare uluit.

— Nu știu ce să fac, spune el. Dacă nu comemorez moartea lui prin mesajul de pe panou, oamenii ne vor acuza că suntem insensibili. Dar, dacă o fac, ne vor acuza că suntem ipocriți.

Ce bizar că-și face griji pentru așa ceva tocmai în clipa asta!

Iubitul lui Honor rupe din caiet foaia pe care a desenat și se uită la ea. Îi zice fratelui meu:

— Se pare că, indiferent ce ai face, o să pici prost. Așa că, dac-aș fi în locul tău, aș face exact ce vreau să fac.

Vorbește fără să-și ridice privirea din foaie. Dar Utah îi aude vorbele. După o scurtă pauză se îndreaptă spre ușa de la intrare.

Două lucruri mă derutează. În primul rând, prezența constantă a iubitului lui Honor la micul-dejun, la noi acasă. În al doilea rând, faptul că toți membrii familiei par să-l cunoască atât de bine, încât nu-i deranjează că el se amestecă în conversație. Mi s-ar părea firesc să nu poată vorbi din cauza emoțiilor, mai ales în prezența tatei. Sagan vine pe la noi abia de vreo două săptămâni. Se pare că îi priește de minune că a cunoscut familia iubitei sale. Urăsc treaba asta. Urăsc și că nu pare genul de om care vorbește mult, însă puținele cuvinte pe care le rostește au mai multă greutate decât dacă ar fi spuse de altcineva.

S-ar putea ca acesta să fie unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să intru într-o grevă a muțeniei. M-am săturat ca vorbele mele să nu aibă greutate pentru nimeni. Am încetat să mai scot vreun cuvânt. Vreau ca, atunci când chiar o să vorbesc, cuvintele mele să însemne ceva. Momentan, mi se pare că, de fiecare dată când zic ceva, cuvintele mi se întorc în gură, ca un bumerang, şi că sunt forțată să le înghit.

— Ce-i aia „infarct"? întreabă Moby.

Victoria se apleacă pentru a-l ajuta să se îmbrace cu geaca și îi spune:

— Infarctul e atunci când inima nu-ți mai funcționează, iar corpul tău se duce la culcare. Dar se întâmplă doar când ești foarte bătrân, așa cum era pastorul Brian.

— Corpul lui s-a dus la culcare? zice Moby.

Victoria încuviințează din cap.

Băiețelul insistă:

— Pentru cât timp? Când o să se trezească?

— Peste mult timp.

— O să-l îngroape?

— Da, răspunde ea, puțin iritată de curiozitatea firească a băiețelului ei de patru ani.

Îi trage fermoarul gecii, apoi adaugă:

— Du-te să-ți iei pantofii!

— Dar ce-o să se-ntâmple când o să se trezească? întreabă fratele meu mai mic. O să poată ieși din pământ?

Zâmbesc. Știu cât de mult detestă Victoria să-i spună lui Moby adevărul. El pune întrebări fireşti despre viață, iar ea născoceşte cele mai bizare răspunsuri. Face orice pentru a-l

proteja de adevăr. L-am auzit odată întrebând-o ce înseamnă cuvântul „sex". Maică-sa i-a zis că este un serial îngrozitor din anii '80, la care n-ar trebui să se uite niciodată.

Victoria își pune palmele pe obrajii lui.

— Da, o să poată ieși din pământ când o să se trezească. Pastorul Brian o să fie îngropat împreună cu un telefon mobil, ca să-i poată suna pe gropari atunci când va trebui să-l dezgroape.

Honor izbucnește în râs, împroșcând cu suc peste tot. Utah îi dă un șervețel și îi șoptește:

— Oare crede că, dacă-i toarnă gogoșile astea, e mai sănătos decât dacă i-ar spune adevărul?

Fascinați, urmărim cu toții conversația lor. Victoria e conștientă că suntem cu ochii pe ea. Deși nu-i iese deloc, încearcă din răsputeri să pună punct întrebărilor lui Moby.

— Hai să-ți luăm rucsacul! zice ea și îl trage de mână.

Băiețelul se oprește chiar înainte de a ieși în hol.

— Dar dacă bateria telefonului moare cât timp corpul lui doarme? O să fie blocat în pământ pentru totdeauna?

Tata îl ia pe Moby de mână și intervine ca să o salveze pe Victoria, care e disperată.

— Hai, amice! E timpul să mergem.

Exact când cotesc ca să ajungă în hol, Moby adaugă:

— Tati, n-a venit timpul ca și corpul tău să doarmă? Și corpul tău îmbătrânește.

Honor începe să râdă. Mi se pare că și iubitul ei face la fel, dar râsul lui e potolit. Nu vreau să mă uit la el. Îmi acopăr

gura. Abilitățile de părinte ale Victoriei sunt cel puțin amuzante. Oare dacă râd înseamnă că-mi întrerup greva verbală?

Victoria ne sfredelește cu privirea pe toți, stând cu mâinile în șolduri. Chipul îi devine la fel de roz precum uniforma ei. Se îndreaptă iute spre A Treia Secțiune.

Dacă nu și-ar fi făcut-o cu mâna ei, mi-ar fi părut rău pentru ea.

Utah și Honor încep să-și strângă lucrurile. Mă duc la chiuvetă și îmi fac de lucru. Sper că nu mă vor întreba dacă azi mă duc la școală. De obicei merg la ore cu altă mașină, pentru că Honor și Utah rămân la școală și după ore. Honor are antrenament pentru majorete, iar Utah... Habar n-am ce face el după ore. Mă duc în camera mea, mai degrabă ca să-l evit pe iubitul lui Honor. De fiecare dată când mă uit la el, parcă îi simt iar gura pe a mea, ca în ziua aceea, în piațetă.

Aștept să aud ușa de la intrare. Rămân în camera mea alte câteva minute, după ce se închide. Când în sfârșit s-a făcut liniște în casă și sunt sigură că Sagan a plecat, ies din cameră și mă îndrept încet spre bucătărie, ca să mă asigur că toată lumea a plecat. Mama e la subsol, dar probabilitatea ca ea să iasă de acolo și să mă întrebe de ce chiulesc e mai mică decât probabilitatea ca echipa Cowboys să bată în seara asta echipa Packers.

Apropo: sunt un pic dezamăgită că nici tata, nici Victoria **nu** l-au observat pe Cheesus înainte să plece. Panoul de afișaj **de** afară îmi atrage atenția. Citesc cuvintele alese de Utah:

ÎN LUME EXISTĂ MAI MULȚI FLAMINGI FALȘI DECÂT FLAMINGI REALI.

Oftez. Sunt puțin dezamăgită de frate-miu. Să fi fost în locul lui, i-aș fi adus un omagiu pastorului Brian. Ori asta, ori n-aș fi pus niciun mesaj. Să-l schimbe fără să ia în seamă moartea bărbatului care a instalat acel panou pare puțin... Nu știu... Pare un lucru la care oamenii s-ar aștepta din partea unui membru al familiei Voss. Nu-mi place să le confirmăm că părerea lor proastă despre noi este îndreptățită.

Arunc o privire prin sufragerie și prin bucătărie. Mă întreb ce să fac azi. Alt rebus? Devin din ce în ce mai pricepută la rebusuri. Mă așez la masă, cu revista mea de rebus completată pe jumătate. O deschid la rebusul pe care l-am terminat vineri și îl încep pe următorul.

Când îndoiala mi se strecoară în minte, sunt deja la a treia întrebare pe orizontală. Nu e mare lucru. De când nu mă mai duc la școală, mi se întâmplă zilnic. O senzație de panică mă cuprinde și mă face să-mi pun alegerea la îndoială.

Încă nu-mi dau seama de ce nu mai merg la școală. Nu a avut loc niciun eveniment catastrofal sau rușinos care să-mi influențeze decizia. Doar mici întâmplări care s-au tot adunat, până când n-am mai putut să le ignor. Am capacitatea de a lua hotărâri fără să stau prea mult pe gânduri. Acum eram la școală, iar în secunda următoare am hotărât că prefer să vizitez un magazin cu obiecte vechi decât să mi se predea despre înfrângerea noastră îngrozitoare în bătălia de la Alamo.

Îmi place spontaneitatea. Poate că preferința mea se explică prin faptul că Utah detestă spontaneitatea din tot sufletul. Refuzul de-a te agita din cauza unor situații stresante are ceva eliberator. Indiferent cât de mult timp te gândești înainte de-a

lua o hotărâre, doar două rezultate sunt posibile: fie vei avea dreptate, fie nu. În plus, am învățat mai multe lucruri săptămâna asta, dezlegând rebusuri, decât aș fi învățat dacă m-aș fi dus la școală tot anul. De aceea rezolv doar un rebus pe zi. Nu vrea să le-o iau înainte, din punct de vedere intelectual, lui Honor și lui Utah.

Abia după ce termin rebusul și închid revista observ desenul lăsat pe masă. E cu susul în jos. Îl trag spre mine și îl răsucesc.

Desenele lui nu au niciun sens. Ce i-o fi venit să deseneze un om care înghite o barcă? Mă uit pe verso. În josul paginii scrie: „Dacă liniștea ar fi un fluviu, limba ta ar fi o barcă".

Mă uit iar la desen, preț de o clipă, complet surprinsă. Pe mine m-a desenat? Dintre toți cei ai casei, numai Sagan a observat că de vineri încoace n-am vorbit deloc?

— Chiar a observat, șoptesc eu.

Trântesc imediat hârtia pe masă și scot un sunet de exasperare. Tocmai mi-am întrerupt greva de muțenie!

— Fir-ar să fie!

Capitolul patru

Pun pe tejghea sacul greu, plin cu mâncare pentru câini.

— Cât timp o să-mi ajungă? o întreb pe casieriță

— Ce fel de câine ai?

— Un labrador negru, adult.

— Doar unul?

Îi fac semn că da. Ea spune:

— O să-ți ajungă cam vreo lună, o lună și jumătate.

Eu credeam că o să fie de-ajuns pentru o săptămână.

— Nu cred că labradorul o să stea atât de mult la noi.

Casierița calculează totalul, iar eu plătesc cu cardul tatei. A spus să-l folosesc doar pentru urgențe. Sunt sigură că pentru Wolfgang mâncarea este o urgență.

— Ai nevoie de ajutor ca să-l cari? mă întreabă un tip din spatele meu.

Îmi iau bonul.

— Nu, mersi!

Mă răsucesc cu fața spre el.

— N-am decât sacul ăsta... Ce naiba porți?

N-am vrut să vorbesc tare, dar nu mă așteptam să văd un tip îmbrăcat precum cel la care mă holbez acum.

De sub șapcă i se ițesc șuvițe răzlețe de păr roșcat. Culoarea e prea intensă ca să fie naturală. E un roșu atât de aprins, că e aproape jignitor. Chipul lui e plăcut, cu mici imperfecțiuni pe ici, pe colo. Dar nu l-am cercetat cu mare atenție, pentru că privirea mi-a zburat direct la kiltul pe care îl poartă. De fapt, nu atât kiltul mă surprinde, cât hainele cu care a ales să-l combine. Poartă un tricou asemănător cu cele purtate de baschetbaliști și niște pantofi sport Nike de un verde fosforescent. O ținută interesantă.

Tipul își privește ținuta.

— E un tricou de baschet, spune el cu inocență. Nu-ți place Blake Griffin?

Îi răspund clătinând din cap:

— Nu mă pasionează sportul.

Pune pe tejghea o cantitate enormă de pungi cu carne de vită uscată. Iau în brațe sacul cu mâncare pentru câini și mă duc la mașină.

Mașina cu care am venit aici nu este a mea. Tata nu păstrează niciodată o mașină suficient de mult încât vreunul dintre noi să o revendice. Pe aleea din fața casei noastre apar mereu alte și alte mașini, iar singura regulă este că persoana care pleacă prima de acasă poate să aleagă orice mașină vrea. Cred că aceasta este adevărata explicație pentru punctualitatea extremă a lui Utah.

Luna trecută, pe alee și-a făcut apariția un Ford EPX roșu, un model din 1983. E o mașină atât de proastă, încât a fost scoasă din producție imediat după lansare. Am impresia că tata nu reușește să o vândă. E singura care a rămas atât de mult timp nevândută. Și, dat fiind că rareori ies din casă la timp, am condus mai des acest Ford oribil decât l-au condus restul membrilor familiei mele la un loc.

Pun sacul cu mâncare în portbagaj și dau să deschid portiera. Din senin, apare tipul îmbrăcat în kilt. Mestecă o bucată de carne de vită și îmi analizează mașina de parcă vrea s-o fure. Se îndreaptă spre botul mașinii și bate în roata din față de două ori, cu pantoful lui verde fosforescent.

— Ai putea să mă duci și pe mine undeva?

Se sprijină de Ford. În ciuda kiltului, nu vorbește cu accent scoțian. Și nici cu unul texan. Dar când a pronunțat cuvântul *mine*, mi s-a părut că aud un vag accent britanic.

— Ce accent e ăsta? îl întreb.

Deschid portiera și pășesc în spatele ei, ca să pun un obstacol între noi. Tipul pare inofensiv, dar nu-mi place cât de sigur pe el este. Trebuie să mă protejez. Niciodată nu e bine să ai încredere în oamenii care sunt foarte siguri pe ei înșiși.

Ridică din umeri.

— Sunt de ici, de colo, de peste *tuot*.

A rostit *tuot* cu accent australian.

— *Tuot?* Ești australian?

— N-am fost niciodată în Australia. Ce mașină e asta?

Se îndreaptă spre partea din spate a Fordului. Vrea să identifice fabricantul și modelul.

Îi răspund:

— E un Ford EPX. Nu se mai produce. Unde vrei să mergi?

Se întoarce spre botul mașinii, însă de data asta trece pe aceeași parte unde stau eu.

— Acasă la soră-mea. E la câțiva kilometri distanță de-aici.

Îl măsor din cap până-n picioare. Sunt conștientă că e absolut nesăbuit să duci un străin cu mașina. Mai ales un străin îmbrăcat în kilt și care pare incapabil să-și identifice propriul accent. Omul ăsta transmite clar ideea de instabilitate psihică, dar spontaneitatea mea și refuzul de a cântări consecințele propriilor decizii sunt aspectele care-mi plac cel mai mult la mine.

Îi răspund:

— Sigur! Eu mă îndrept spre est.

Mă așez pe locul șoferului și închid portiera. El îmi rânjește și dă fuga spre portiera din dreapta mea. Mă aplec peste scaun, ca s-o deblochez.

— Așteaptă o secundă, să-mi iau lucrurile!

Aleargă prin parcare, spre un morman de obiecte aflate în fața intrării în magazin. Ia un rucsac și îl proptește pe un umăr, apoi înșfacă un sac negru pentru gunoi, de vreo patru kilograme, și un troller micuț.

Am fost de acord să-l duc cu mașina, dar nu cu tot calabalâcul lui.

Deschid portbagajul și aștept să-și aranjeze toate bagajele. După ce urcă în mașină, își pune centura de siguranță și îmi zâmbește.

— Sunt gata.

— Ești fără adăpost?

— Definește „fără adăpost"!

— Un om fără casă.

Mijește ochii, gânditor, apoi îmi cere:

— Definește cuvântul „casă"!

Scutur din cap.

— Ești cel mai ciudat om pe care l-am cunoscut vreodată.

Pornesc motorul și dau cu spatele.

— E clar că n-ai cunoscut prea mulți oameni. Cum te cheamă?

— Merit.

— Eu sunt Luck.

Îi arunc iute o privire. Intrăm pe autostradă.

— Luck? E o poreclă?

— Nu.

Desface ambalajul unei pungi cu carne de vită și îmi oferă o bucățică. Îl refuz cu un gest din cap.

— Ești vegetariană sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Doar că nu vreau carne de vită.

— Am batoane de müsli în troller.

— Nu mi-e foame.

— Ți-e sete?

— De ce întrebi? Chiar dacă mi-ar fi sete, n-ai ce să-mi oferi de băut.

— Voiam să-ți sugerez să oprim la un local cu servire în mașină. Îți este sete?

— Nu.

— Câți ani ai?

Încep să-mi regret spontaneitatea.

— Șaptesprezece.

— De ce nu ești la școală? Azi e vreo sărbătoare legală?

— Nu. Am terminat-o cu liceul.

Nu e o minciună. A o termina cu liceul și a absolvi liceul sunt două lucruri diferite.

— Eu am douăzeci de ani, spune Luck.

Se uită pe geam.

Bâțâie din genunchi și bate darabana cu mâna dreaptă pe picior. Agitația lui mă face să-mi pun la îndoială hotărârea de a-l duce acasă la soră-sa. Când se va răsuci iar cu fața spre mine, o să mă uit la pupilele lui. Nu-i exclus să fi luat cu mine un străin care își revine după efectul drogurilor.

— Câți câini ai? mă întreabă, fără să-și desprindă privirea de la geam.

— Niciunul.

Se întoarce cu fața spre mine și își arcuiește o sprânceană. Profit de ocazie și mă uit la pupilele lui. Nu sunt dilatate. Nu pare să se fi drogat.

— De ce cumperi mâncare pentru câini, dacă nu ai câine?

— Am cumpărat-o pentru un câine care stă acasă la mine, dar care nu e al meu.

— Ești bonă de câini?

— Nu.

— L-ai furat?

— Nu.

— Ce rasă este?

— Un labrador negru.

Zâmbește larg.

— Îmi plac labradorii negri. Unde locuiești?

Probabil că expresia de pe chipul meu îi transmite foarte clar ce părere am despre întrebarea asta indiscretă, pentru că tipul adaugă imediat:

— N-am cerut să știu adresa exactă. Voiam să-mi dau seama unde stai în raport cu locul unde vreau să ajung.

— Nu știu. Habar n-am încotro vrei să mergi tu.

— Acasă la soră-mea.

— Unde locuiește?

Tipul ridică din umeri. Gesticulează vag în față, după care își scoate telefonul din buzunar.

— Pe aici. Am o poză cu casa ei.

— Nu îi știi adresa?

Luck scutură din cap.

— Nu, dar, dacă mă lași prin zonă, o să-i întreb pe localnici.

— Care zonă?

— Zona unde stă soră-mea.

Îmi duc o mână la frunte. Deși îl cunosc pe tipul ăsta abia de cinci minute, deja sunt copleșită. Nu-mi dau seama dacă îl plac sau dacă nu-l suport. Este oarecum fascinant, dar într-o manieră cam agasantă. Probabil că e unul dintre acei indivizi pe care îi poți tolera doar în reprize scurte. Cam ca o furtună cu tunete. E distractivă doar dacă începe când ai chef de una. Însă, dacă furtuna se stârnește când nu e dorită — de pildă, la o nuntă în aer liber —, strică tot.

— Cum de-ai terminat deja școala? se interesează Luck. Nu cumva ești unul dintre oamenii ăia care se pricep la toate

mai bine decât toți ceilalți? La fel ca Adam Levine? Probabil cânți la chitară.

Ce naiba vrea să spună?

— Nu, nu cânt la chitară. Și nu sunt mai pricepută decât ceilalți. De exemplu, nu sunt la fel de pricepută ca tine la a pune întrebări.

— Și nici să răspunzi la ele nu te pricepi.

Serios? Chiar îmi insultă abilitatea de a face conversație?

— Ți-am răspuns la fiecare întrebare pe care mi-ai pus-o.

— Dar nu așa cum se presupune că ar trebui să răspunzi la întrebări.

— Mai există și un alt mod de a răspunde la întrebări în afară de a da răspunsul corect?

Dă aprobator din cap și explică:

— Tu dai răspunsuri scurte, ca și cum nu vrei să porți o conversație. Conversațiile ar trebui să fie ceva bidirecțional, ca un meci de ping-pong. Dar să-ți pun întrebări seamănă mai degrabă cu o partidă de... bowling.

Râd și îi zic:

— Ar fi cazul să înveți să interpretezi indiciile nonverbale. Dacă cineva îți răspunde la întrebări ca și cum nu are chef să răspundă, poate că n-ar trebui să mai întrebi.

Se uită la mine pentru o clipă, apoi deschide din nou punga cu carne de vită uscată.

— Deci nu vrei o bucățică?

— Nu!

Mă simt din ce în ce mai iritată.

— Ești bătut în cap? Adică... ești retardat la modul clinic?

Ia punga și o pune între picioare, pe jos.

— Nu. De fapt, sunt foarte isteț.

— Atunci, care-i problema ta? Iei droguri?

Pufnește în râs.

— Iau, dar nu de-alea ilegale.

Îmi zâmbește. Ia conversația asta la modul lejer. Oare pentru el e ceva normal? Tipul e total relaxat. Mă întreb ce gen de oameni a cunoscut până acum, așa încât acum are impresia că ceea ce se întâmplă este firesc.

Ieșim de pe autostradă. Hotărăsc că ar fi mai înțelept să-l las la singura benzinărie din oraș.

— Ai un iubit, Merit?

Scutur din cap.

— Ai o iubită?

Repet gestul.

— Păi, și nu există cineva care îți stârnește interesul?

— Te dai la mine sau doar pui întrebări?

— Nu mă dau la tine propriu-zis, dar asta nu înseamnă că n-aș face-o. Ești drăguță. Însă acum doar fac conversație. Ping-pong.

Las să-mi scape un oftat de frustrare.

— Ești pe punctul de-a lovi un curcan, îmi spune Luck.

Apăs brusc pedala de frână. Ce caută un curcan pe drumul ăsta? Scrutez cu privirea șoseaua din față și din jurul nostru, dar nu văd nimic.

— Nu văd niciun curcan.

— Am vorbit la modul metaforic.

Ce naiba?

Mă răstesc la el:

— Isuse Hristoase! Să nu-i spui niciodată unui șofer că e pe cale să lovească ceva! Nici măcar la modul metaforic!

Ridic piciorul de pe frână, iar mașina se mișcă iar.

— E o expresie din bowling, îmi explică Luck. Trei lovituri reușite consecutiv se numesc „curcan"[1].

— Nu înțeleg deloc!

Se îndreaptă de spate. Își sprijină o talpă pe scaun și se răsucește cu fața spre mine.

— O conversație ar trebui să fie ca un joc de ping-pong, îmi repetă Luck. Dar cu tine e ca la bowling. E o pistă lungă, cu un singur sens. Trei lovituri reușite, una după alta, se cheamă un „curcan". Fiindcă nu-mi răspunzi la întrebări, am folosit metafora asta ca să descriu lipsa ta de...

Ridic o palmă, ca să-l reduc la tăcere.

— Bine! Am înțeles ce vrei să zici. Da, îmi place de un tip. Mai vrei să știi și altceva înainte să continui cu metaforele despre accidente rutiere?

Observ că s-a entuziasmat fiindcă acum sunt de acord să iau parte la conversație. Dar scopul meu este să-l fac să tacă.

— El știe că îl placi?

Scutur din cap, în semn că nu.

— Băiatul nu-i de nasul tău?

— Ba da! răspund iute. E nepoliticos să zici așa ceva!

---

[1] În original, *three strikes is a turkey* — expresie des întâlnită în jocul de bowling. Expresia provine de la obiceiul americanilor de a le oferi, în secolele XVIII-XIX, un curcan viu celor care reușeau să doboare toate popicele, de trei ori la rând.

Deşi întrebarea lui a fost nepoliticoasă, m-a pus pe gânduri. Când l-am văzut prima oară pe Sagan în magazinul de antichităţi, chiar mi-a fost puţin teamă că nu e de nasul meu. Dar când am aflat că e iubitul lui Honor, nici măcar nu mi-a trecut prin minte că ea nu-i de nasul lui. Mă enervează la maximum c-am crezut că ea îl merită mai mult decât l-aş merita eu.

— Şi tipul ăla de ce nu e iubitul tău?

Strâng volanul între degete. Suntem cam la jumătate de kilometru distanţă de benzinărie. După următorul semn de stop, voi putea să-l dau afară din maşină.

— Hei, nu lovi în curcanul metaforic! îmi zice Luck. De ce nu eşti iubita flăcăului de care vorbeşti, ăla care te atrage?

Flăcău? Chiar a folosit cuvântul ăsta vorbind despre un alt tip! În plus, metafora curcanului nici măcar nu are sens.

Îi zic:

— Nu ştii să faci analogii.

— Nu evita întrebarea! Tu şi tipul ăsta de ce nu sunteţi împreună?

Oftez şi îi răspund:

— E iubitul soră-mii.

Imediat ce cuvintele îmi ies pe gură, Luck izbucneşte în râs.

— Soră-ta? Fir-ar să fie, Merit! Ce naşpa eşti!

Îi arunc o căutătură urâtă. Oare chiar crede că nu-mi dau seama cât de aiurea este că sunt atrasă de iubitul soră-mii?

— Ea ştie că îl placi?

— Bineînţeles că nu. Şi nici n-o să afle vreodată.

Fac semn spre telefonul lui.

— Arată-mi casa surorii tale! S-ar putea să știu unde e.

Abia aștept să scap de el.

Luck caută printre pozele din telefon. Exact când ajung la semnul de stop, îmi arată ecranul.

Își bate joc de mine?! Îmi joacă o farsă, nu? Opresc mașina imediat. Măresc poza. În imagine, Victoria stă în fața casei Dollar Voss. Pare să fie o poză veche de câțiva ani. Îmi dau seama de asta pentru că în fotografie nu se vede gardul alb pe care l-a instalat tata anul trecut.

— Din câte văd, soră-mea locuiește într-o fostă biserică, spune Luck.

— Victoria e sora ta?

Brusc, Luck e atent.

— O cunoști?

Îi înapoiez mobilul. Strâng volanul între degete, apoi îmi apăs fruntea de el. O mașină din spatele nostru ne claxonează. Mă uit în oglinda retrovizoare. Tipul de la volan ridică mâinile, cu un gest de frustrare. Pornesc motorul.

— Da, o cunosc.

— Știi unde locuiește?

— Da.

Luck se întoarce iar cu fața spre mine.

— Asta-i bine.

Începe să bată iar darabana pe picior.

— Și mă duci acasă la ea? Chiar acum?

Pare agitat.

— Nu acolo vrei să ajungi?

Dă aprobator din cap, dar încuviințarea lui pare nesigură.

— Sora ta știe că vii în vizită?

Ridică din umeri și se uită pe geamul din dreapta lui. Îmi zice:

— Nu există un răspuns corect la întrebarea asta.

— De fapt, există două răspunsuri care pot fi corecte. „Da" sau „nu".

— E posibil să nu știe că vin la ea azi. Dar nu poate să mă abandoneze fără să se aștepte să-mi fac apariția, la un moment dat.

Habar n-aveam că Victoria are un frate. Nu știu dacă tata știe că nevastă-sa are un frate. Luck e atât de... diferit. Nu seamănă deloc cu Victoria.

Cotesc pe stradă și parchez mașina pe aleea din fața casei. Luck se holbează la casă, bâțâind în continuare din picior. Nu dă niciun semn că ar vrea să coboare.

— De ce locuiește soră-mea într-o biserică?

Pronunță „biserică" fără *r*. *Biseică*. Încrederea lui sâcâitoare de mai înainte a dispărut, înlocuită de vulnerabilitate. Înghite în sec și ia de pe podeaua mașinii punga cu carne de vită.

— Mersi că m-ai adus aici, Merit!

Pune mâna pe portieră și îmi aruncă o privire.

— Ar trebui să ne împrietenim cât voi fi în oraș. Vrei să facem schimb de numere de telefon?

Scutur din cap, în semn că nu.

— Nu-i nevoie.

Cobor din mașină.

— Pot să-mi iau singur lucrurile. Nu-i nevoie să mă ajuți.

— Nici n-aveam de gând să te ajut. Vreau să iau mâncarea pentru câini.

Mă chinui să scot sacul de sub bagajele lui Luck. După ce îl apuc bine, mă îndrept spre uşa de la intrare.

— De ce duci mâncarea pentru câini acasă la soră-mea?

Nu mă opresc să-i răspund. Luck vine după mine.

— Merit!

Ajunge în dreptul meu exact când bag cheia în yală. Uşa se deschide. Mă întorc cu faţa spre el şi văd că Luck se holbează la cheie.

— Soră-ta e măritată cu taică-miu.

Răbdătoare, îl las să asimileze informaţia. Când pricepe, se trage în spate şi îşi înclină capul.

— Locuieşti aici? Cu soră-mea?

— Da. E mama mea vitregă.

Se scarpină în bărbie.

— Deci asta înseamnă că eu sunt... unchiul tău?

— Unchi vitreg.

Intru pe uşă şi las mâncarea pentru câini pe podea. Luck zăboveşte în prag. Îşi trece o mână prin păr, după care o duce la ceafă.

— Deja mi te-am imaginat goală, mormăie el.

— Ar fi bine să nu mai faci asta.

Priveşte în spate, spre maşină, apoi bagă capul pe uşă.

— Ea e acasă? întreabă în şoaptă.

— Se întoarce peste câteva ore. Ia-ţi bagajele! O să-ţi arăt unde să le pui.

Cât timp Luck se duce înapoi la mașină, eu târăsc până în bucătărie sacul cu mâncare pentru câini. Îl las lângă ușa din spate. Găsesc două boluri vechi. Pe primul îl umplu cu apă, iar pe al doilea — cu bobițe pentru câini, după care le scot în curtea din spate. Wolfgang stă pe jumătate înăuntrul căsuței pentru câini, tolănit pe burtă. Ciulește urechile când aude că se închide ușa, dar nu se clintește. Când mă vede, urechile i se blegesc iar. Se uită cum pun bolurile lângă căsuța lui. Nu vine să devoreze mâncarea, deși n-a mâncat nimic toată ziua.

Îl mângâi pe cap.

— Ești trist?

N-am mai văzut până acum un animal care jelește. Nici măcar nu știam că animalele pot jeli.

— Poți să rămâi aici atât cât ai nevoie. O să încerc să te ascund cât mai mult de tata. Ai face bine să nu latri toată noaptea!

Imediat ce mă ridic, Wolfgang se ridică și el, suficient cât să ajungă la bolul cu mâncare. Adulmecă mâncarea, apoi apa, dar se pune iar cu botul pe labe și scâncește.

Luck se ivește lângă mine.

— A mai mâncat mâncare produsă de firma asta?

Încă are cu el trollerul, sacul de gunoi și rucsacul. Mă uit în spatele meu, spre casă.

— De ce nu ți-ai lăsat lucrurile înăuntru?

Își privește bagajele și ridică din umeri. Schițează un gest spre câine.

— Ce-i cu el? E pe moarte?

— Nu. Stăpânul lui a murit ieri. Câinele a venit aici, în toiul nopții. Altădată, asta a fost casa lui.

— Ce impresionant! exclamă Luck, înclinându-și capul într-o parte. Cum te cheamă, câine?

Wolfgang îl scrutează cu privirea, fără să se miște.

— Nu poate să-ți răspundă.

E la mintea cocoşului că nu poate să-i răspundă, însă nu sunt convinsă că unchiul meu vitreg înțelege cum funcționează lucrurile în realitate.

— Îl cheamă Wolfgang.

— Ce? întreabă Luck, cu o grimasă. E un nume îngrozitor. Ar fi trebuit să fie botezat „Henry".

— Evident!

Am spus-o pe un ton sarcastic. Dar nu sunt sigură că Luck pricepe sarcasmele.

— Ești în doliu? îl întreabă el pe Wolfgang.

— Nu-i mai pune întrebări câinelui!

Nedumerit, Luck se uită la mine.

— Mereu ești așa de furioasă?

— Nu sunt furioasă.

Îi întorc spatele și mă îndrept spre casă.

— Păi, orice s-ar zice, nu ești *ne*furioasă, bombăne Luck în spatele meu.

Odată ce intrăm în casă, vine după mine, în A Doua Secțiune. Îl duc în camera de oaspeți. E pe același hol cu camera mea.

— Poți să stai în camera pentru oaspeți.

Deschid ușa. Mă opresc în prag și adaug:

— Sau poți să nu stai aici. Faci cum vrei.

În camera pentru oaspeţi sunt o mulţime de lucruri: pantofi azvârliţi pe podea, un pat nefăcut, produse de toaletă pe o măsuţă. Cine naiba stă aici? Mă duc la şifonier, deschid uşa şi dau cu ochii de câteva dintre tricourile lui Sagan.

— Nu se poate!

Cum de i-a permis tata să doarmă în aceeaşi casă cu soră-mea? E o dovadă în plus că tatei nu-i pasă. Nu l-ar interesa nici măcar dacă Honor ar rămâne însărcinată la şaptesprezece ani!

Luck trece pe lângă mine şi se apropie de peretele de vizavi de uşă. Pe măsuţa de toaletă sunt câteva desene. Un desen îi atrage atenţia: un bărbat atârnă, legat de un şirag din pene, de un ventilator de tavan.

— Cred că am un coleg de cameră cam morbid.

Îi zic:

— N-ai niciun coleg. El nu locuieşte în camera asta. Habar n-am ce caută lucrurile lui aici.

Luck ia o periuţă de dinţi de pe noptieră.

— Eşti sigură că nu locuieşte aici?

Mă urmează până în capătul holului.

— Poţi să dormi în biroul tatei. Aici avem o canapea extensibilă. Când pleacă Sagan, poţi să te muţi în camera de oaspeţi.

— Îl cheamă Sagan?

Intră în cameră şi îşi lasă rucsacul pe canapea.

— Îmi dau seama de ce băiatul ăsta îţi stârneşte interesul. Desenele lui sunt... interesante.

— Nu-mi stârneşte interesul.

— Când eram în maşină ai spus altceva, râde Luck. Soţan e iubitul soră-tii?

Închid ochii şi las să-mi scape un oftat de exasperare. I-am zis informaţia aceea doar pentru că aveam impresia că n-o să-l mai văd niciodată.

Luck îşi reazemă trollerul de birou şi se uită în jur.

— Camera asta nu e cine ştie ce, dar tot e o îmbunătăţire faţă de locurile unde am dormit în ultima vreme.

— Să nu mai repeţi chestia aia!

Se uită la mine ca şi cum eu aş fi cea ciudată.

— Ce anume? Că e o îmbunătăţire faţă de locurile unde am dormit?

— Nu. Cealaltă chestie. Ţi-am spus despre iubitul soră-mii doar fiindcă am crezut că n-o să te mai văd.

Luck zâmbeşte.

— Relaxează-te, Merit! Viaţa ta amoroasă nu mă interesează suficient de mult încât să repet detalii din ea.

Nu ştiu de ce, îl cred.

— Mersi! Vrei să facem un tur al casei?

Încuviinţează din cap.

— Da, ceva mai târziu. Mai întâi vreau să-mi desfac bagajele.

— Bine.

Mă răsucesc pe călcâie, gata să plec. Îmi închipui că vrea intimitate. În schimb, Luck întreabă:

— Ce caută o statuie a lui Isus Hristos pe peretele de-acolo?

Îşi deschide valiza şi începe să-şi scoată hainele.

— Şi de ce e îmbrăcat ca un fan al echipei Packers?

Îi explic:

— Înainte, casa asta a fost o biserică.

Mă așez pe canapea și mă uit cum își scoate lucrurile din bagaje.

— Taică-tău e predicator?

— Din contră.

— Care e opusul unui predicator? Un mim ateu?

— Tata nu crede în Dumnezeu, dar a cumpărat biserica asta la un preț bun, iar acum câțiva ani ne-am mutat aici. Chiar înainte ca el să înceapă să se culce cu asistenta mamei.

Luck privește peste umăr.

— Taică-tău pare să fie un nesimțit.

Chicotesc.

— Ești prea amabil!

Își scoate un tricou din troller și se duce la șifonier.

— Ce s-a întâmplat după ce mama ta a aflat despre aventura lui taică-tău?

— Tata a divorțat de ea și s-a însurat cu amanta.

— Bănuiesc că amanta e soră-mea.

Dau din cap, în semn de aprobare.

— Cum de nu știai asta? N-ai mai văzut-o pe Victoria de foarte multă vreme?

Se așază pe canapea, lângă mine. Se sprijină de brațul canapelei și își duce mâinile la ceafă.

— De ce nu locuiești cu mama ta? mă întreabă.

— Locuiesc cu ea. S-a mutat la subsol.

Mă aștept să capete o expresie șocată, însă Luck pur și simplu ridică dintr-o sprânceană.

— Locuiește aici? În subsolul casei?

— Da. De ce ai zis că soră-ta te-a abandonat?

— E complicat.

— Unde sunt părinții tăi?

— Au murit, zice el simplu. Ar trebui să trag un pui de somn înainte să ajungă soră-mea acasă. A trecut ceva timp de când am dormit.

Pare obosit. Mă îndrept spre ușă.

— Noapte bună!

Ies pe hol. Deodată, conștientizez cât de ciudate au fost ultimele 24 de ore: pastorul Brian a murit, Wolfgang s-a întors aici, am luat cu mașina un autostopist îmbrăcat în kilt, care s-a dovedit a fi unchiul meu vitreg. După o asemenea zi, e nevoie să-mi măresc colecția de trofee.

În timp ce străbat A Doua Secțiune, mă opresc la ușa camerei de oaspeți. Mă uit în stânga și în dreapta, deși în casă nu e nimeni, în afară de Luck și de mine. Și de mama, bineînțeles. Deschid ușa. Cercetez camera în care stă Sagan. De cât timp și-o fi adus aici lucrurile personale? Am presupus că vine la noi la micul-dejun și că stă până seara târziu. Chiar dacă uneori tata este foarte indulgent, faptul că permite așa ceva mă surprinde.

Mă așez pe pat și iau în poală caietul lui de schițe. Știu că n-ar trebui să-mi bag nasul în lucrurile lui, dar, de vreme ce nu mi s-a adus la cunoștință că familia noastră are un nou membru, mi se pare că am dreptul s-o fac. Răsfoiesc caietul. Cu excepția unei singure pagini, toate celelalte sunt goale. Chiar la sfârșitul caietului văd un desen: două fete înlănțuite.

La o privire mai atentă, îmi dau seama că desenul are și un alt sens. Când mă dumiresc, îmi acopăr gura cu o palmă. Sunt uimită. Sagan ne-a desenat pe mine și Honor, în timp ce ne înjunghiem reciproc pe la spate.

De ce a desenat așa ceva?

Întorc foaia pe cealaltă parte. Spre deosebire de desenul de azi-dimineață, acesta nu are titlu.

— Ce faci? întreabă cineva.

Arunc imediat caietul din poală. Sagan stă în prag. Este al doilea cel mai jenant moment din viața mea. E nostim că Sagan e implicat în ambele momente superjenante.

De obicei nu sunt indiscretă. Nu știu cum să-mi justific prezența aici. Mă ridic. Când sunt atât de rușinată, habar n-am ce să fac cu mâinile. Îmi țin brațele încordate, de-o parte și de alta a corpului. Strâng pumnii, apoi îmi relaxez degetele.

— N-am știut că te-ai mutat aici, bâigui eu.

Intră în cameră. Vede imediat caietului pe care îl răsfoiam adineauri. Mă privește direct în ochi. Pare iritat.

— Locuiesc aici de două săptămâni, Merit.

De două săptămâni?

Până acum nu mi-am dat seama cât de mult timp petrec de una singură, în camera mea. De două săptămâni, el locuiește vizavi de mine? Și nu i-a trecut nimănui prin cap să mă anunțe?

Se holbează la mine, iar eu îi răspund tot cu o privire insistentă, pentru că nu știu ce altceva să fac.

Urăsc felul cum arată. Îi urăsc părul. Îi urăsc mai ales gura. Are buze ciudate, fără acele mici adâncituri care se întâlnesc de obicei pe buzele tuturor. Sunt netede și ferme. Urăsc că, de fiecare dată când mă uit la ele, îmi amintesc cum m-am simțit când mă sărutau.

Însă ceea ce urăsc cel mai mult la el sunt ochii. Detest cum mă simt când mă uit în ochii lui. Nu are o privire acuzatoare, dar, de fiecare când Sagan mă privește, mă cuprinde un sentiment de vinovăție. Indiferent cât de mult mă enervează trăsăturile lui, fiecare în parte, ele se armonizează într-un fel foarte plăcut. Îmi las privirea în podea, dorindu-mi ca ultimele cinci minute să nu se fi întâmplat. N-ar fi trebuit să intru aici. N-ar fi trebuit să văd desenul acela și nici să mă holbez la el. Aș da orice ca Sagan să mă privească la fel ca atunci când m-a confundat cu Honor. Dorința asta mă face să mă rușinez mai mult decât de faptul că m-a surprins în camera lui.

Trec în fugă pe lângă el și ies în hol. Refuz să-l privesc. Mă duc direct în camera mea și trântesc ușa. Mă arunc pe pat.

Lacrimile îmi înțeapă ochii. Nici măcar nu știu de ce m-am emoționat. E atât de stupid!

Ce zi ciudată și de rahat!

Îmi scot telefonul din buzunar. Îi trimit un mesaj tatei. Rareori se întâmplă să-i cer ceva, dar acum am o urgență.

Poți să treci pe la magazinul de antichități și să întrebi dacă au primit trofee noi?

Câteva minute, aștept să-mi răspundă. Nu primesc niciun mesaj. Din nefericire, chestia asta nu mă surprinde.

Mă întind în pat, trag pătura peste mine și mă gândesc la desenul pe care l-a făcut Sagan azi-dimineață: cel în care eu înghit o barcă. E o imagine așa de bizară. Urăsc că îmi place atât de mult. Mă enervează că, indiferent cât de tare mă străduiesc să-l detest pe Sagan, pe zi ce trece îl plac și mai mult. Mă întreb dacă chiar mă atrage sau dacă sunt, pur și simplu, invidioasă. N-am invidiat-o niciodată pe Honor. Pe de altă parte, nici n-am avut motive s-o fac. La urma urmei, înainte de Sagan, toți iubiții ei au fost pe moarte.

Sunt atât de furioasă că Sagan locuiește aici! Eram convinsă că o să-mi fie ușor să-l evit, dar acum am aflat că s-a mutat în camera vizavi de a mea. O să fiu nevoită să-i văd împreună, să-l văd sărutând-o și iubind-o.

Tata nu crede în Dumnezeu, însă, din fericire, ateismul nu este ereditar. Rareori spun rugăciuni, dar acum mi se pare că e un moment foarte potrivit să mă rog. Mă răsucesc pe spate și îmi ațintesc privirea în tavan, apoi îmi dreg glasul.

— Doamne, ești acolo?

E ciudat că vorbesc cu tavanul. Poate ar trebui să îngenunchez, așa cum fac personajele din filme.

Dau pătura deoparte și îngenunchez lângă pat. Îmi aplec capul și vorbesc din nou, de data asta cu ochii închiși:

— Bună, Doamne! Știu că nu mă rog la fel de mult pe cât probabil c-ar trebui. Iar când mă rog, mereu cer câte ceva și sunt egoistă. Îmi cer scuze pentru asta! Dar acum chiar am nevoie de ajutorul tău. Sunt sigură că ai văzut întâmplarea cu iubitul soră-mii, acum câteva săptămâni. Nu mă pot abține să mă gândesc la el. Nu-mi place persoana în care mă transformă gândurile astea. Am tot felul de gânduri stupide, cum ar fi că el e potrivit pentru mine, nu pentru Honor. Poate că l-ai creat ca să fie sufletul meu pereche și, fiindcă eu și Honor suntem identice, sufletul lui a fost derutat și Sagan s-a îndrăgostit de ea. Ei doi nu se potrivesc deloc. N-au nimic în comun. Soră-mii nici măcar nu-i plac cele mai frumoase calități ale lui. Dar, chiar dacă s-ar despărți, o relație între mine și Sagan n-ar merge deloc. Nu i-aș face niciodată așa ceva soră-mii. Oricât de tare mă atrage Sagan, n-aș putea iubi un băiat care a fost iubitul lui Honor. Nici pomeneală! Așa că nu apelez la tine ca să-ți cer să-i arăți că s-a înșelat, ci ca să te rog să-mi trimiți pur și simplu pe altcineva. Un băiat care să mi-l scoată pe Sagan cu totul din minte. Nu vreau să mai am gândurile de acum. Sau, cel puțin, nu vreau ca gândurile mele să aibă legătură cu iubitul soră-mii. Nu m-ar deranja să gândesc astfel în legătură cu un alt băiat. Pe scurt: îți cer doar un alt suflet-pereche. Sau măcar ceva care să-mi distragă atenția. Nu-mi pasă dacă e vorba despre altcineva. Ar fi minunat să am orice alt subiect

de interes, în afară de Sagan. O să mă mulțumesc cu orice poți să-mi dai.

Cu drag, Merit

Deschid ochii și mă bag înapoi în pat. Cât de straniu este să te rogi! Poate c-ar trebui s-o fac mai des.

— A, da! Am uitat să zic: amin!

Capitolul cinci

— Merit, trezește-te!

Nu știam că pot să-mi dau ochii peste cap chiar și înainte să-i deschid. Și totuși, uite că reușesc această performanță.

— Ce-i? mormăi, trăgându-mi pătura peste cap.

— Trebuie să te trezești, spune Honor.

Aprinde lumina din camera mea. Îmi scot telefonul de sub pernă, să văd cât e ora.

— E șase dimineața, îi zic iritată. Niciunul dintre noi nu se trezește așa de dimineață.

Soră-mea știe că nu mă mai duc la școală, deci ce contează dacă sunt sau nu trează?

— E șase seara, tontăloaico! E rândul tău să-i duci mamei cina, adaugă Honor, apoi iese trântind ușa.

E șase seara? Deci încă e azi. Nașpa zi!

O, ce bucurie!

Pun piure de cartofi pe o farfurie, lângă o bucată de pui rumenit. Nu prea ai ce admira la Victoria, dar adevărul este că gătește bine. Mă întreb totuşi cum este să fii nevoită să gătești în fiecare seară pentru fosta soţie a soţului tău, care locuiește în subsolul casei tale.

Mă răsucesc ca să iau o chiflă, dar mă izbesc de Sagan, care apare brusc în spatele meu.

— Scuze!

Încerc să mă mişc pe lângă el înainte de-a apuca să-i simt parfumul sau — Doamne fereşte! — să mă uit la fața lui. Eu mă mut spre stânga, el spre dreapta. În continuare, stăm unul în drumul celuilalt. Mă mut spre dreapta, el se duce spre stânga. Îşi bate joc de mine?

Sagan râde de micul nostru dans. Îi convine! El poate să respire când e în preajma mea. Rămâne fără suflare doar în prezența lui Honor. Într-un sfârșit, mă răsucesc și mă duc în direcţia opusă, ocolind insula de bucătărie. Chiar înainte să ajung la ușa subsolului, mă uit în urmă, spre bucătărie. Honor stă lângă iubitul ei, punându-și mâncare în farfurie. Dar el se uită lung la mine. Are o privire nedumerită.

Probabil mă consideră o mare nesuferită, mai ales când se întâmplă ceva atât de banal precum a-i sta în cale. Spre deosebire de el, nu pot să mă amuz de situația asta. Mă enervez și plec.

— Merit?

Nici măcar nu am ajuns la jumătatea scărilor, dar mama deja și-a dat seama că eu sunt cea care coboară. A memorat mersul fiecărui locatar din această casă. Probabil că, atunci

când nu faci altceva decât să te uiți la seriale pe Netflix și să te joci pe Facebook, devii destul de priceput la a distinge pașii oamenilor.

— Da, eu sunt.

Stă pe canapea. Își închide laptopul și îl lasă pe podea.

— Ce avem în seara asta la cină?

— Pui și cartofi. Din nou.

Îi întind farfuria și mă așez lângă ea. Se uită la mâncare, apoi pune farfuria pe masa de lângă ea.

— Nu prea mi-e foame, spune mama. Încerc să slăbesc patru kilograme.

— Ai putea să ieși la jogging. E frumos afară.

Se încruntă. Sunt singura care încă o încurajează să iasă din casă. Dar acum nu o mai zic ca pe o încurajare, ci mai degrabă ca pe o sugestie sarcastică.

— De săptămâna trecută n-ai mai coborât să mă vezi, îmi zice mama.

Se întinde ca să-mi dea părul peste umăr, dar ezită înainte să mă atingă. Își lasă mâna să-i cadă în poală.

— Ai fost bolnavă?

Am fost mai degrabă frustrată. Cu cât trece timpul, cu atât mai greu îmi este să-i înțeleg fobia. Înțeleg dorința de a nu ieși din casă, dar să te închizi într-un subsol ani la rând, în timp ce copiii tăi trăiesc la etaj mi se pare că este nu atât o fobie socială, cât echivalentul unei crize de furie foarte lungi.

— Mda, nu prea m-am simțit bine, îi răspund.

— De-asta nu te-ai mai dus la școală?

O privesc printre gene. Mă întreb de unde știe că am chiulit.

Mama mă lămurește:

— Azi a sunat directorul ca să întrebe de tine.

— Aha! Și ce i-ai spus?

Ridică din umeri.

— N-am răspuns la telefon. A lăsat un mesaj pe memoria vocală.

Scot un mic oftat de ușurare. Măcar cei de la școală nu știu cât de gravă este fobia ei socială. Atunci când apare o problemă, încă o sună pe mama, înainte de a apela la tata.

Mama dă laoparte pătura din poala ei și se ridică.

— Poți să trimiți ceva prin poștă mâine, în numele meu?

Pășește prin livingul extrem de mic și ia o cutie goală de pe raft.

— I-am promis lui Shelly că-i dau niște cărți.

Deși mama nu iese din subsol, are mai mulți prieteni decât avem eu și Honor la un loc. E obsedată de cărți și este membră a multor cluburi online de lectură. Dacă nu se uită pe Netflix, atunci citește o carte sau are întâlniri online, cu prietenii ei cititori. Uneori intru la ea chiar în timpul discuțiilor, iar mama îmi face cunoștință cu prietenii săi și mă obligă să vorbesc cu ei. Încearcă din răsputeri să pară o mamă normală, care duce o viață normală. Dar alteori, când sunt constrânsă să apar în fața lor, lângă ea, îmi vine să urlu: „N-a ieșit din subsol de doi ani!".

— Shelly a zis că mi-a trimis un pachet săptămâna trecută. Ar trebui să ajungă mâine.

— O să ți-l aduc când ajunge.

Scrie o adresă pe cutie. Stă cu spatele la mine. Brusc, ținuta ei îmi sare în ochi. Poartă o rochie neagră, lungă până în pământ.

— Ce rochie drăguță ai! E nouă?

Mama dă aprobator din cap, dar nu-mi spune cum a cumpărat-o. Cu siguranță, își comandă online hainele. Nu a venit nimeni la ea, în afară de copiii ei. Ocazional, tata coboară la ea atunci când are nevoie să discute o problemă de *parenting*. E păcat că mama nu se mai arată în lume, fiindcă arată minunat pentru vârsta ei. N-are importanță că n-a ieșit de aici de o veșnicie. Încă se îngrijește. Se machiază în fiecare dimineață, iar părul ei e mereu curat și aranjat. Probabil că încă se rade zilnic pe picioare. Mi se pare cam fără sens. Dacă eu m-aș hotărî să nu mai ies niciodată din casă, primul lucru pe care l-aș face ar fi să renunț la a-mi rade părul de pe picioare.

Poate că are o relație online. De regulă nu prea apreciez așa ceva, dar aș fi de acord cu orice lucru care ar putea s-o motiveze să iasă din subsol la un moment dat, în viitor.

Iau cutia și mă îndrept spre scări. Altădată petreceam mai mult timp cu mama, însă în ultima vreme mi-e mai greu să fac asta. Încep să-i port pică. Înainte, îmi părea rău pentru ea și credeam că nu-și poate controla fobia socială. Dar, cu cât înaintez în vârstă și cu cât mama ratează mai multe lucruri din viața mea, fiindcă alege să rămână în subsol, cu atât mai mult mă înfurii. Uneori mă înfurii atât de tare când sunt în garsoniera ei, că încep să tremur și trebuie să plec ca să nu răbufnesc.

Exact asta o să fac dacă nu ies chiar acum din subsol.

— Ne vedem mai târziu, mamă, îi zic în timp ce urc scările.

Mama mă strigă pe nume.

Las ușa care duce spre subsol să se închidă în spatele meu. Victoria e în bucătărie. Taie în bucățele niște piept de pui pentru Moby. Toți ceilalți stau la masă și mănâncă. Iau o farfurie exact când tata intră pe ușă. E șase și jumătate, iar meciul de fotbal începe la șapte, așa că i se pune mâncare în farfurie înaintea mea. Când mă duc cu propria farfurie la masă, observ că mai e doar un loc liber, chiar lângă Sagan. Honor stă lângă el. Se sprijină de iubitul ei și râde de ceva ce i-a spus adineauri. Sunt convinsă că a fost o replică isteață.

Mă trântesc pe scaun și îl apropii de masă. Spre ușurarea mea, în cealaltă parte îl am pe Moby drept vecin.

— Ai avut o zi bună? îl întreb.

Ia o înghițitură de porumb și aprobă din cap.

— Tyler a intrat în belea fiindcă a zis „bastard".

Noi ne amuzăm, dar Victoria e scandalizată.

— Moby, ăsta-i un cuvânt urât!

— De fapt, dacă stăm să ne gândim, nu e urât, se bagă tata în discuție.

Victoria îl săgetează cu privirea.

— Este urât când ai doar patru ani și spui cuvântul ăsta la grădiniță.

— Ce-i aia „bastard"? întreabă Moby.

Îi răspund:

— Un copil al unor părinți care încă nu s-au căsătorit. Puțin a lipsit ca și tu să fii un bastard.

Judecând după cum reacționează Victoria la comentariul meu, ai putea crede că i-am pocnit copilul. Maică-mea vitregă își împinge imediat scaunul departe de masă și se ridică.

— Du-te în camera ta! îmi strigă.

Râd. La început, mi se pare că glumește. Dar apoi zâmbetul meu dispare, căci furia ei e pe bune. Oare glumește? Mă uit la tata. El se holbează la Victoria, cu furculița încremenită în dreptul gurii. Mă uit iar la Victoria.

— A întrebat ce-i un bastard. Ai fi vrut să-l mint?

Ea mă sfredelește cu privirea. Nările îi freamătă. N-am văzut-o niciodată atât de supărată. Sincer vorbind, n-am spus-o cu răutate.

— Un bastard este un copil care s-a născut în afara căsniciei, îi zic Victoriei. Moby n-a fost pe punctul de-a fi el însuși un bastard?

Victoria gesticulează apăsat în direcția holului.

— Nu-ți permit să vorbești așa în fața copilului meu, Merit! Du-te în camera ta!

Se uită la tata, căutând sprijin.

— Barnaby?

Îmi încrucișez brațele la piept. Nu mă dau bătută.

— Deci vrei să-ți mint copilul?

Mă uit la Moby, care a făcut ochii mari.

— Dacă sexul e un serial prost din anii '80, atunci bastardul este reclama din serialul respectiv. E mai bine așa?

— Merit! exclamă Utah, de parcă eu aș fi persoana nerezonabilă de la masa asta.

Mă răsucesc spre el.

— Pe bune? Acum ești de partea Victoriei?

— Vă rog, putem lua măcar o dată masa în familie fără să ne certăm? întreabă Honor, enervată.

— Barnaby? repetă Victoria.

În continuare, maică-mea vitregă stă în picioare, așteptând ca tata să mă pedepsească.

El o apucă de încheietură și o trage în jos, ca s-o facă să se așeze.

— O să mă ocup de Merit mai încolo. Hai să mâncăm, bine?

Victoria își smulge mâna dintr-a tatei și își ia farfuria. Se duce în bucătărie, după care își aruncă mâncarea în coșul de gunoi.

— Păstrează resturile! strig în urma ei.

— Poftim?

Fac semn spre coș.

— Wolfgang o să mănânce resturile.

— Wolfgang? întreabă tata. De ce pomenești de câinele ăla bastard?

— Iar începem cu acel cuvânt! comentează Honor.

— De-asta e sacul ăla cu mâncare pentru câini la ușa din spate? întreabă Utah.

Tata își îndreaptă privirea spre sacul cu mâncare, după care se ridică de la masă.

— Câinele ăla e aici?

Iau o gură din piureul de cartofi. E posibil să fiu trimisă în camera mea, dar mi-e foame, așa că aș face bine să înfulec.

— A apărut aici azi-noapte, răspund cu gura plină, apoi înghit și arăt cu degetul mare peste umăr. Wolfgang e în curte.

— L-ai lăsat în curte?! strigă tata.

Victoria își ridică brațele în aer, exasperată.

— Minunat! Te-ai supărat pe Merit pentru că a lăsat un câine să intre în curte, dar nu te deranjează că ți-a numit fiul „bastard"?

Ridic furculița și o corectez:

— Am spus că *puțin a lipsit* să fie bastard.

— De ce faci mereu chestia asta? șoptește Utah.

O spune cu glas foarte scăzut, deci deduc că întrebarea nu îi este adresată Victoriei, care stă în capătul opus al bucătăriei. Probabil că Utah vorbește cu mine.

— Crezi că e vina mea? întreb.

— De obicei, chiar e vina ta, spune Honor. Nu putem să mâncăm nici măcar o dată împreună, fără ca tu s-o scoți pe Victoria din pepeni.

Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile. Pufnesc în râs.

— Și e vina mea că-și iese din pepeni? întreb pe un ton ridicat, așa încât Victoria să mă audă. Poate se enervează pentru că este o femeie nerezonabilă. Întreabă-l despre asta pe frate-său mai mic, pe care l-a abandonat!

Trag cu ochiul spre ea, ca să-i văd reacția. Bineînțeles, ultima mea frază o șochează.

— Ce-ai spus?

Se uită la mine de parcă ori nu m-a auzit, ori nu vrea să mă audă. Dau să repet ceea ce tocmai am zis, dar tata mi-o ia înainte.

— Merit! exclamă el, mai degrabă învins decât furios. Du-te în camera ta!

Victoria își răsucește lent capul spre tata și-l întreabă:

— I-ai povestit despre Luck?

El scutură imediat din cap.

— Nu. Ei nu știu nimic despre Luck. Merit pur și simplu te tachinează.

Acum mor de curiozitate să aflu ceea ce Victoria nu vrea să aflăm. Mai iau două guri de piure, în eventualitatea în care chiar mă vor forța să mă închid la mine în cameră.

— Nu o tachinez.

Înghit mâncarea, mă șterg la gură, după care mă pregătesc să mă justific, deși nu e necesar să dau explicații.

— Wolfgang a venit aici azi-noapte. Ploua. Mi s-a făcut milă de el, așa că l-am lăsat în curte. După aceea am aflat despre moartea pastorului Brian și am uitat să vă zic de câine. M-am dus la Tractor Supply, ca să cumpăr mâncare pentru câini. Un tip ciudat, îmbrăcat în kilt, m-a rugat să-l duc cu mașina acasă la sora lui. Casa respectivă s-a dovedit a fi casa noastră. Îl cheamă Luck, e fratele mai mic al Victoriei, iar acum doarme în biroul tatei, fiindcă Sagan a ocupat camera de oaspeți. Indiferent dacă vă convine sau nu, definiția unui bastard este „copil născut din flori". Iar în caz că ați uitat, Victoria a rămas însărcinată când tata încă era căsătorit cu mama, deci pe atunci Moby era, la propriu, un bastard.

După ce îmi închei tirada, toată lumea se holbează la mine, în tăcere. Mă aplec spre farfurie și mă concentrez asupra mâncării.

— Purta kilt? întreabă Sagan.

Oricât mi-aș dori să nu mi se adreseze, apreciez că încearcă să detensioneze atmosfera cu ajutorul umorului.

— Ce culoare avea kiltul? se interesează el.

Mă forțez să mă uit la Sagan. Buzele lui schițează un mic zâmbet.

— Verde. Și avea model ecosez.

Aprobă din cap. Pare plăcut impresionat.

— Abia aștept să-l cunosc, adaugă iubitul soră-mii.

— Frate-miu e aici? întreabă Victoria, cu voce slabă. Luck e aici? În casa asta?

Dau să răspund, dar nu e nevoie. Luck vorbește din capătul holului:

— De fapt, asta nu-i o casă. Arată mai degrabă a biserică prost înțeleasă.

Încep să pricep la ce se referea Luck când a zis că o conversație trebuie să fie ca un meci de ping-pong. Ne uităm toți ba la el, ba la Victoria, așteptând să asistăm la o reuniune emoționantă între frați.

Victoria duce o mână la gură. Tata se apropie și își sprijină palmele pe umerii ei, încercând să-i distragă atenția de la fratele ei mai mic.

Îi vorbește cu voce liniștitoare:

— Scumpo, hai să mergem toți trei în camera noastră, să vorbim!

Victoria scutură din cap. Se apropie de Luck.

— Nu poți să apari aici neanunțat, Luck! Trebuie să pleci.

El nu se mișcă. Pare puțin surprins de reacția ei.

— Nu mă îmbrățișezi?

Victoria mai face un pas spre el.

— Pleacă! Iar data viitoare când vrei să vii fără să-ți ceri scuze, mai întâi dă un telefon! Așa, o să economisești banii de călătorie.

— Victoria, murmură tata, apoi o trage în direcția opusă. Du-te în dormitor! Vin și eu într-o secundă.

Maică-mea vitregă încearcă imediat să ascundă faptul că-i curge puțin nasul. Se îndepărtează de Luck. Tata se întoarce cu fața la el, iar băiatul îi surâde și se apropie cu mâna întinsă.

— Tu ești cumnatul meu, așa-i?

Fără tragere de inimă, tata îi strânge mâna.

— Mă cheamă Barnaby.

— Am crezut că soră-mii i-a trecut deja, zice Luck. Are dreptate: ar fi trebuit să sun mai întâi.

— Ce să-i treacă? întreabă Honor.

Luck îi aruncă o căutătură lui Honor și îi zâmbește într-un fel familiar, dar apoi mă observă și zâmbetul îi dispare. Se uită când la una, când la cealaltă și arată cu degetul între noi.

— Care din voi m-a dus azi cu mașina?

Ridic o mână.

— Mulțumesc pentru ospitalitate, Merit!

Luck se apropie de masă și i se prezintă lui Utah, Honor, apoi lui Sagan. Când ajunge la Moby, se lasă pe vine în fața lui.

— Tu trebuie să fii nepotul meu.

— Sunt nepot? întreabă Moby. Merit a spus că sunt bastard.

— *Puțin a lipsit* să fii un bastard, îl corectez eu.

Tata intervine:

— Luck, te rog, am putea lămuri situația, înainte să te simți ca acasă?

Băiatul se ridică și își pune mâinile în șolduri.

— Da, sigur. Numai că... tocmai m-am trezit dintr-un pui de somn de patru ore. Deja mă simt ca acasă, spune el, râzând.

Însă e singurul care se amuză.

Trebuie să recunosc: Luck e un om vesel.

El și tata dispar în A Treia Secțiune. Îmi pare rău că nu își continuă conversația aici, în Prima Secțiune. Chiar mă distram.

— Se pare că ai avut o zi plină, comentează Honor. Bine că măcar nu ți-ai irosit *toată* viața dormind în timpul zilei.

Pot suporta multe, dar atitudinea arțăgoasă a lui Honor cu privire la decizia mea de a nu mai merge la școală îmi pune capac. Îmi arunc chifla pe farfurie.

— Spune-mi, Honor: ce am ratat săptămâna asta? S-a întâmplat ceva care o să mă pregătească, în mod miraculos, pentru viața de după liceu?

— Cred că ratezi ocazia de-a absolvi, mi-o trântește Honor.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pot să obțin echivalentul diplomei de bac înainte de Crăciun.

— Da, de parcă asta e o alternativă rezonabilă, în loc să obții o bursă, mi-o întoarce soră-mea.

— Vrei să vorbim despre chestii rezonabile? o provoc. Noul tău iubit știe cât de rezonabilă ai fost în relațiile tale de dinainte?

Honor strânge din dinți. Am atins un punct sensibil. Foarte bine! Poate că acum o să bată în retragere.

— Nu-i corect, Merit! zice Utah.

— Mă rog, mormăi eu, apoi rup o bucată de pâine și o bag în gură. Bineînțeles că îi iei apărarea. Honor e preferata ta.

Utah se reazemă de spătarul scaunului.

— N-am o soră preferată. O apăr pentru că mereu o ataci.

— Aha, da! zic cu ironie. Uitasem: ne place să ascundem chestii sub preș și să ne prefacem că Honor n-are nevoie de psihoterapie.

Ea mă sfredelește cu privirea și comentează:

— Și te mai întrebi de ce n-ai prieteni!

— De fapt, nu-mi pun deloc întrebarea asta.

Din A Treia Secțiune se aude zgomot de voci ridicate. Vasăzică momentul de apropiere frățească a fost tulburat. Nu deslușim ce anume se spune, dar e clar că Luck nu are parte de primirea la care spera.

Sagan zice:

— A mai observat cineva ce accent ciudat are tipul ăsta?

— Exact! exclam. E așa de straniu! Creierul lui nu se poate hotărî dacă Luck a crescut în Australia sau în Londra.

— Mie mi s-a părut că are accent irlandez, zice Utah.

Sagan scutură din cap.

— Nu... Te-ai lăsat păcălit de kilt.

Râd și mă uit la Moby, care e tot lângă mine. Se uită în jos, așa că nu-i pot vedea fața.

— Moby?

Nu se uită la mine. Își trage nasul.

— Hei! De ce plângi?

Moby fornăie mai tare, după care spune:

— Toată lumea se ceartă.

Of! Cel mai aiurea mă simt atunci când Moby e supărat.

Încerc să-l liniștesc:

— Nu-i nimic. Uneori, adulții se ceartă. Asta nu înseamnă că se-ntâmplă ceva grav.

Băiețelul se șterge la ochi cu o mânecă.

— Și atunci, de ce se ceartă?

Aș vrea să am un răspuns.

— Habar n-am, îi zic cu un oftat. Hai să ne spălăm! O să te bag în pat.

Moby doarme buștean. Are propriul dormitor, în A Doua Secțiune, încă de când avea doi ani. Ora lui de culcare a fost mereu șapte seara. Acum câteva zile am auzit-o pe Victoria spunându-i că peste câteva săptămâni o să-l lase să se culce la opt.

Noi, ceilalți copii, nu avem o oră de culcare foarte strictă. Tata vrea să ajungem acasă înainte de zece noaptea în zilele de școală, dar, odată ce ne știe în camerele noastre, nu vine să verifice dacă ne-am culcat. Eu rareori mă bag în pat înainte de miezul nopții.

Îl duc pe Moby la baie și îl ajut să se spele pe dinți și pe mâini. Camera lui e chiar vizavi de cea unde stă Luck. Judecând după țipetele care răsună de acolo, s-ar putea ca tata să-și recapete biroul cât de curând. În majoritatea serilor, Victoria îl pregătește pentru culcare pe Moby. Din când în când, el ne roagă pe mine, pe Honor sau pe Utah să-l băgăm în pat, în locul maică-sii. Îmi face plăcere să-l pregătesc pentru culcare,

dar numai când mi-o cere el. Nu-mi place să-i fac Victoriei favoruri, dacă nu e nevoie.

Camera lui Moby are ca tematică balenele. Sper să o schimbe înainte de a începe să-și invite prietenii acasă, la petreceri în pijamale. Și-așa e rău că a fost botezat după o balenă ucigașă. Hotărârea Victoriei de a extinde tematica balenelor și în camera copilului parcă cere ca Moby să fie supus bullyingului.

Totuși, lui frate-miu îi plac balenele și e încântat că a fost botezat după o balenă. *Moby Dick* e cartea preferată a Victoriei. Eu n-am încredere în oamenii care pretind că o carte clasică este preferata lor. Mi se pare că mint ca să pară culți. Sau poate că pur și simplu n-au mai citit nimic în afară de bibliografia obligatorie impusă la liceu.

Cartea mea preferată este *God-Shaped Hole*. Nu e un clasic. E mai bună decât un clasic: e o tragedie modernă. N-am citit *Moby Dick*, dar pun pariu că, spre deosebire de cartea mea favorită, *Moby Dick* nu te zguduie.

Îl bag în pat pe Moby și îi ridic până la bărbie pătura cu model cu balene.

— Îmi citești o poveste? mă roagă el.

Nu mă deranjează s-o fac. Iau o carte de pe raftul lui. O aleg pe cea mai subțire, însă el protestează:

— Nu! Citește-mi *Perspectiva regelui*!

Probabil că e o carte nouă. Cercetez titlurile cărților de pe raft, dar nu o văd.

— Nu-i aici. Ce zici dacă ți-aș citi din *Goodnight Moon*?

— Aia e pentru bebeluși.

Moby ia un teanc de hârtii de lângă pat.

— Citește-o pe-asta! A scris-o Sagan.

Îmi întinde teancul.

Foile au fost capsate laolaltă, în colțul din stânga sus. În centrul primei pagini scrie:

Perspectiva regelui
de Sagan Kattan

Mă așez pe marginea patului și îmi trec degetele peste partea de sus a paginii.

— Sagan a scris o poveste pentru tine?

Moby dă energic din cap.

— E o poveste adevărată. Și are rime!

— Când ți-a dat-o?

Băiețelul ridică din umeri.

— Acum șapte ani.

Izbucnesc în râs. Moby este cel mai deștept copil de patru ani pe care îl știu, dar nu poate nicidecum să priceapă conceptul de timp.

Mă mut lângă el și mă sprijin de tăblia patului. De obicei nu mă instalez atât de confortabil când vine vorba de a-l băga în pat pe frate-miu, dar cred că în seara asta sunt mai entuziasmată decât Moby de perspectiva de a-i citi o poveste. Am senzația că sunt părtașă la unul dintre secretele iubitului lui Honor, iar această idee mă încântă mai mult decât ar fi cazul. Îmi trag genunchii la piept și-mi pun hârtiile pe coapse.

— „Perspectiva regelui", citesc eu cu voce tare, după care mă uit în jos, la Moby. Știi ce înseamnă „perspectivă"?

El îmi confirmă dând din cap, apoi se răsucește pe o parte, ca să stea cu fața spre mine.

— Sagan a spus că e ca și cum ai pune ochii altcuiva în propriul tău cap.

— Cam așa ceva. Sunt impresionată.

Chiar sunt. Nu sunt impresionată de Moby, ci de faptul că Sagan și-a făcut timp ca să-i scrie o poveste. Și, evident, mă impresionează și că i-a explicat titlul.

Frate-miu se ridică în fund și dă pagina în locul meu.

— Citește!

Pe pagina următoare e un desen cu o pasăre. Arată ca un cardinal.

— Povestea e despre o pasăre? îl întreb pe Moby.

— Citește-o!

Dau pagina.

— Bine. Să nu-mi zici dinainte cum e povestea!

Perspectiva regelui

Aceasta-i povestea unui rege,
O poveste foarte adevărată.
Unii zic că e doar un zvon.
Alții, că e viclenie curată.

Bărbatului i se spunea Regele Flip,
Deși nu acesta era numele adevărat.
De fapt, îl chema Filipileetus,
Însă ar fi prea greu de pronunțat.

Regele Flip avea o slăbiciune
Pentru lucrurile foarte costisitoare.
Îl încânta orice obiect țipător
Și toate cele sclipitoare.

Locuia într-unul dintre cele mai frumoase castele
Din tot ținutul,
Însă asta nu-l împiedica
Să-și dorească un castel și mai măreț.

Așa că a cumpărat un oraș numit Perspectivă
Și i-a pus pe locuitori să-i ridice un castel impunător,
În vârful celui mai înalt munte,
Fără să-i pese cât de mare era truda lor.

Într-un sfârşit, după ce munca a fost gata,
A hotărât să meargă s-o verifice.
Dar, când a ajuns în Perspectivă,
Orașul era la fel cum îl lăsase.

N-a găsit castelul.
Nu era pe munte,
Nu era nici pe plajă,
Nu era nici pe uscat.

S-a înfuriat imediat
Și a plănuit să se răzbune
Pe toți cei care îl păcăliseră.
Așadar, oastea lui orașul a atacat.

După ce au murit toți localnicii,
Un cardinal roșu a apărut.
„Vai! Rege Flip, ce-ai făcut?
Mă tem c-ai omorât oameni de ispravă."

Regele Flip a încercat să-i explice
Că orășenii meritau să moară,
Pentru că nu-i construiseră castelul.
Altfel, l-ar fi văzut cu propriii ochi.

Pasărea i-a spus:
„Dar, rege, tu doar ai presupus.
Nici măcar n-ai încercat

Să privești din altă perspectivă.
Nu privi numai cu ochii tăi!"

Pasărea l-a condus în locul
Unde ar trebui să fie castelul.
Regele Flip a dat deoparte un bolovan,
Și-apoi a căzut în genunchi.

Căci în interiorul muntelui a văzut castelul.
Cel mai falnic castel construit vreodată.
Regelui Flip nu-i venea să creadă.
Vinovăția l-a cuprins pe dată.

Omorâse atât de mulți oameni,
Pentru care ar fi trebuit să fie un protector,
Pur și simplu fiindcă nu putuse
Să vadă castelul din perspectiva lor.

„Ascundeți-le trupurile!" a urlat regele Flip.
„Ascundeți-le pe toate!
Puneți-le în interiorul muntelui,
Apoi închideți ușile pentru totdeauna!"

Oastea regelui a ascuns trupurile,
Iar regele Flip a părăsit ținutul.
S-a întors în vechiul său castel
Și n-a mai pomenit niciodată de Perspectivă.

Unii zic că această poveste nu e adevărată.
Alții spun că orașul n-a existat niciodată,
Dar, dacă te uiți la orice hartă, o să vezi
Că nu mai există orașul numit Perspectivă.

Mă întorc la prima pagină a poemului, puțin șocată de ceea ce am citit. E un poem pentru copii? E la fel de morbid — dacă nu chiar mai morbid — precum desenele lui Sagan. Iar Moby crede că e o poveste adevărată!

— Știi că povestea asta e inventată, da?

Mă uit la Moby. Are ochii închiși. Nici măcar n-am observat că a adormit în timp ce citeam. Pun hârtiile pe noptieră. Sting lumina, ies din cameră și mă duc direct în Prima Secțiune. Sagan e în bucătărie, o ajută pe Honor să spele vasele.

Îl reped:

— Care-i problema ta?

Amândoi se uită la mine.

— E o întrebare cu răspuns deschis? mă întreabă Sagan.

— Ai măcelărit un oraș întreg de oameni nevinovați!

Sagan dă din cap. Expresia de pe chipul lui e una de înțelegere.

— A, i-ai citit lui Moby poezia!

— E îngrozitoare! Și acum a devenit povestea lui preferată.

— Despre ce vorbești? mă întreabă Honor.

Fac semn cu mâna în direcția iubitului ei sărit de pe fix.

— A compus un poem pentru Moby, dar e cea mai îngrozitoare poveste pentru copii pe care am citit-o vreodată.

— Nu-i chiar așa de rău, se apără el. Are un mesaj bun.

— Oare? întreb uluită. Mesajul pe care l-am înțeles eu a fost că un rege materialist nu era mulțumit de țăranii pe care i-a angajat ca să-i construiască un castel, așa că i-a măcelărit pe toți, le-a ascuns trupurile într-un munte, după care și-a văzut de viață.

Honor pare bulversată. Îmi propun să nu afișez niciodată expresia pe care soră-mea o afișează în clipa asta. După ce am văzut-o pe fața ei, mi-am dat seama cât de neatrăgătoare aș fi dacă m-aș strâmba așa.

— În cazul ăsta, mesajul ți-a trecut pe la ureche, spune Sagan. Este o poezie despre perspectivă.

— Despre ce vorbiți? întreabă Utah, care tocmai a intrat în bucătărie.

— Despre povestea pe care am scris-o pentru Moby.

Utah râde și scoate o doză de suc din frigider.

— Mi-a plăcut la nebunie povestea aia! comentează frate-miu.

Ia o înghițitură de suc, după care se șterge la gură.

— Nu vreau să ascult prostiile astea toată seara, adaugă Utah, referindu-se la cearta care continuă în A Treia Secțiune. Vreți să mergem să înotăm?

— Noi vrem, răspunde Honor. Am face orice ca să ieșim din casa asta.

Se uită toți trei la mine. Nimeni nu mă invită direct, dar, după cum mă privesc, deduc că acesta e felul lor de-a mă întreba dacă vreau să-i însoțesc.

— Eu nu vin. Mersi de invitație!

N-am mers niciodată cu Honor și Utah la hotel, ca să înot. De obicei, nici măcar nu mă invită, dar, dat fiind că acum stau chiar în fața lor, probabil se simt obligați. După ce îi refuz, Honor pare aproape ușurată.

— Faci cum vrei, spune ea și aruncă prosopul de vase pe blatul de bucătărie.

Sagan se uită la mine cu o expresie de curiozitate.

— Sigur nu vrei să vii?

Am senzația că Sagan ar aprecia compania mea, iar acest lucru mă face să mă răzgândesc. Este evident că Honor și Utah ar prefera să iasă fără mine. Ei nu consideră prezența mea un bonus, ci un inconvenient. Dar felul în care Sagan mă pironește cu privirea îmi dă de înțeles că el chiar s-ar bucura de prezența mea.

Sunt confuză. Pentru prima oară de când frații mei au început să meargă la înot, după ce Utah a obținut permisul de conducere, îmi doresc să merg la înot cu frații mei. Și acest lucru i se datorează lui Sagan.

Ușa camerei din A Treia Secțiune se deschide și Luck își face apariția. Intră în bucătărie, cu mâinile în buzunare. Tata și Victoria sunt în spatele lui. Tata își drege glasul și ni se adresează:

— Luck o să locuiască la noi pentru o vreme. Eu și Victoria vă rugăm să-l faceți să se simtă binevenit.

E ciudat: deși la prima vedere Luck a câștigat cearta, mina lui spune altceva.

— Bine ai venit! îi spune Utah. Ai chef să înoți?

— Aveți piscină? întreabă Luck.

— Nu, dar un hotel din orașul nostru are o piscină interioară încălzită, iar Honor cunoaște niște oameni care lucrează acolo.

— Mișto! exclamă Luck. Stați puțin! Mă duc să-mi iau un șort de înot.

Înainte să iasă din bucătărie, se răsucește spre mine.

— Vii și tu, nu?

O spune de parcă m-ar ruga să nu-l las singur cu frații mei. Sunt singura cu care a interacționat mai mult.

Îi răspund:

— Da, o să vin.

Sagan e pe punctul de a da colțul când aude răspunsul meu la invitația lui Luck. Se oprește o secundă și îmi aruncă o privire peste umăr, apoi își continuă drumul.

— Unde e Moby? întreabă Victoria.

— L-am băgat deja în pat, îi zic.

Mă duc în camera mea.

Mai devreme regretam că am dat peste Luck la magazin, dar acum cred că, în sfârșit, am un prieten în casa asta. Nu merg niciodată să înot împreună cu Utah și cu Honor, pentru că ei nu îmi lasă impresia că-și doresc să-i însoțesc, însă mi-e teamă că, dacă nu merg în seara asta, Luck se va apropia de ei trei, iar eu o să fiu iar a cincea roată la căruță.

Îmi pun un costum de baie dintr-o singură piesă și un tricou larg, apoi ies în hol. Sagan iese și el din camera lui. Se oprește când mă vede. Dă să spună ceva, însă Honor deschide ușa de la camera ei. Sagan închide gura.

Tot restul serii o să mă întreb ce a vrut să-mi zică.

Iese din casă, în urma lui Utah și a lui Luck. Iau câteva prosoape din baie, iar când ajung la ușa de la intrare, îmi ridic privirea spre Cheesus Christ.

Mă întreb dacă Dumnezeu răspunde la rugăciuni chiar și înainte să-i adresezi vreo rugăminte. De-asta a venit Luck aici? Oare el să fie distragerea de la Sagan, pentru care m-am rugat mai devreme?

— Tu ești de vină pentru ținuta Lui profanatoare?

Vocea tatei mă face să tresar. Stă la câțiva metri distanță, holbându-se la statuie.

Îi răspund ironic:

— Nu. În mod sigur, vinovată este Imaculata Concepție a Garderobei.

Închid în urmă ușa de la intrare. De cealaltă parte a ușii, replica tatei răsună înăbușit:

— Dacă în seara asta pierde echipa Cowboys, o să te pedepsesc!

Probabilitatea ca echipa Cowboys să piardă este mare. Probabilitatea ca tata să-și pună amenințarea în aplicare e mică.

Capitolul șase

Unul dintre cele mai folosite automobile ale noastre este Fordul Windstar. Încap șapte oameni în el, dar, având în vedere cât de rapid crește numărul locatarilor din casa noastră, în curând vom avea nevoie de o mașină mai mare. Sunt ultima care urcă în minivan. Iubitul lui Honor s-a așezat în spate și mi-a păstrat unul dintre locurile din mijloc. Luck stă de cealaltă parte a mea. Soră-mea stă în dreapta șoferului, iar Utah e la volan.

Locuim la dracu-n praznic, într-un oraș prea neînsemnat ca să aibă un hotel cu piscină. Până la cel mai apropiat magazin avem de parcurs nouăsprezece kilometri. Hotelul unde vrem să ajungem e și mai departe de-atât. Avem de făcut un drum de cel puțin douăzeci și patru de kilometri. Însă ne aflăm într-o zonă rurală, iar traficul e foarte lejer, deci va dura doar treisprezece minute să ajungem acolo.

— Deci..., începe Utah. Ești fratele Victoriei?

— Frate vitreg, lămurește Luck.

Râd în barbă. Am sentimentul că și el își dorește să fie înrudit cu Victoria la fel de mult cum ne dorim noi.

Utah continuă:

— De unde ești?

— De peste tot. Eu și Victoria avem același tată, dar mame diferite. Ea a locuit cu mama ei, iar eu am locuit cu tatăl nostru și cu mama mea. Ne-am tot mutat până când au divorțat ai mei.

— Îmi pare rău să aud asta, spune Honor.

— Nu-i mare lucru. Li se întâmplă multora, zice el sec.

Nimeni nu mai pune vreo altă întrebare.

— Merit, nu mi-ai spus că ai o geamănă identică, zice Luck, îndreptându-și atenția asupra mea.

Îi răspund în vreme ce mă uit pe geam:

— Cât te-am dus cu mașina, ai vorbit nonstop. Nu prea am avut când să-ți spun povestea vieții mele.

— Nu-i adevărat. Exact povestea vieții tale încercam să scot cu cleștele de la tine, zice Luck cu un râset.

— Și n-ai aflat prea multe, nu-i așa?

— Am aflat suficient cât să știu totul despre tipul care ți-a căzut cu tronc.

Îmi răsucesc brusc capul în direcția lui. Ridic amenințător dintr-o sprânceană. Vreau să priceapă că a întrecut măsura.

Honor se răsucește pe scaun și se uită la mine.

— Ia stai! Îți place de vreun tip?

Îmi dau ochii peste cap și privesc iar pe geam.

— Nu.

— De cine îi place? insistă soră-mea.

Întrebarea îi este adresată lui Luck.

Agitată, îmi râcâi jeanşii cu unghiile. Sper că Luck n-o să mă dea de gol. Nu-l cunosc absolut deloc. Poate că i-ar face plăcere să mă pună într-o situație jenantă.

— Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, răspunde Luck. Întreab-o pe Merit.

Honor își reia poziția inițială pe scaun.

— Merit nu-mi zice chestii de-astea, spune soră-mea, pe un ton acuzator.

— Deși sunteți gemene identice, aveți o relație ciudată, comentează Luck.

Îl contrazic iute:

— Nu-i adevărat. Există un stereotip fals despre gemeni.

— Exact! mă aprobă Honor. Nu toți gemenii au lucruri în comun, în afară de aspectul fizic.

Sagan se bagă în vorbă:

— Cred că voi două aveți mai multe în comun decât bănuiți.

Honor îi aruncă o căutătură aspră peste umăr. Și mie mi-ar plăcea să mă răsucesc și să mă uit urât la el, dar nu o fac, fiindcă, spre deosebire de soră-mea, eu chiar simt ceva când îl privesc. Ea nu-l privește așa cum l-aş privi eu, dacă aş fi iubita lui. În plus, dacă Sagan ar fi iubitul meu, aş sta pe bancheta din spate, lângă el, nu pe locul din dreapta şoferului.

Îmi pare rău pentru Sagan. E mult mai implicat în relația asta decât soră-mea. Îmi dau seama de acest lucru după cum m-a sărutat atunci când ne-a confundat. S-a mutat la noi şi îi

este devotat soră-mii, în vreme ce Honor aşteaptă să-i iasă în cale un tip cu o sănătate mai şubredă.

Luck se întoarce spre Sagan.

— Cum ţi-ai găsit locul în familia asta?

— Locul lui e lângă mine, răspunde Honor la întrebarea care i-a fost adresată lui Sagan.

Dacă ar fi iubitul meu, l-aş lăsa să răspundă singur la întrebări.

— Cum v-aţi cunoscut voi doi? îl întreabă Luck.

Mă uit în continuare pe geam, însă îi ascult cu atenţie. Nu le-am pus niciodată întrebarea asta în mod direct. Am auzit doar frânturi în vreme ce trăgeam cu urechea.

Sagan îi explică:

— Am avut o reacţie alergică la un aliment şi aşa am ajuns la spital. Acolo am cunoscut-o pe Honor.

— Şi tu erai internată în spital? o întreabă Luck pe soră-mea.

Honor scutură din cap, în semn că nu, însă nu dă amănunte. Mă bate gândul să-i zic lui Luck că Honor era în spital ca să-şi ia rămas-bun de la iubitul ei, dar a pus ochii pe Sagan deoarece presupusese greşit că şi el era pe patul de moarte.

— Honor venise în vizită la un prieten, răspunde Sagan în locul lui Honor.

Ăştia doi nu sunt în stare să răspundă personal la întrebările care li se adresează?

În următoarele minute toată lumea tace. Am un milion de întrebări pe care mi-aş dori să i le pun lui Luck şi un alt milion pentru Sagan. Când ajungem pe aleea lungă din faţa hotelului, Utah îl întreabă pe Luck:

— De ce te urăşte soră-ta atât de tare?

— Sora vitregă, îl corectează Luck. Încă e supărată pe mine din cauza unei chestii pe care am făcut-o acum cinci ani.

— Ce-ai făcut? îl descoase Honor.

Soră-mea își desface centura de siguranță.

— L-am omorât pe tata.

Încremenesc cu mâna pe centură. Ridic privirea. Luck și-o desface pe a lui și glisează ușa minivanului, după care coboară. Noi, restul, am înlemnit după ultimul lui comentariu. Luck își netezește kiltul și apoi se uită la noi.

— Ei, haideți! Am glumit.

Honor răsuflă ușurată.

— Nu-i amuzant, îi zice ea și deschide portiera.

După ce intrăm în hotel, soră-mea se duce la recepție și sună din clopoțel. După câteva secunde, una dintre prietenele lui Honor de la școală, Angela Capicci, își face apariția din biroul administrativ.

Angela nu mi-a plăcut niciodată. La școală era cu un an mai mare decât noi. Ea și Honor sunt prietene de când eram copii. Dat fiind că multora dintre prietenii noștri nu li se dă voie să ne viziteze, din cauza zvonurilor — întemeiate sau mai puțin întemeiate — care circulă pe seama familiei noastră, prieteniile pe care eu și Honor le înfiripăm sunt, aproape întotdeauna, nu foarte apropiate. Eu sunt mai retrasă decât soră-mea. Nu mă pricep la fel de bine ca ea să-mi ascund dezgustul. Angela mi-a fost mereu antipatică. E genul de fată care crede că valoarea ei ca persoană este dictată de atenția pe care

i-o acordă băieţii. După cum îl cântăreşte pe Luck cu privirea, Angela sigur are nevoie de puţină atenţie.

— Bună! îl salută ea, cu un zâmbet şăgalnic. Nu te-am mai văzut prin partea locului.

Luck dă aprobator din cap şi îi întoarce zâmbetul.

— Am ajuns aici de curând.

Angela îşi arcuieşte o sprânceană. Nu ştie cum să răspundă la replica asta. Se uită iar la Honor.

— Eu ies din tură la unsprezece. Dacă o să mai fiţi aici, vin şi eu să înot.

— Trebuie să ne întoarcem acasă înainte de zece, spune Honor şi face un semn spre cardul de acces. Mersi pentru card!

Angela dă din cap şi îşi întoarce privirea spre Luck.

— Cu plăcere. Oricând! rosteşte ea, pe un ton în care se ghiceşte o invitaţie clară la adresa nou-descoperitei noastre rude.

Privirea ei rămâne pironită asupra lui Luck. Ne ducem la toaletă ca să ne schimbăm. Eu şi Honor intrăm în toaleta femeilor. Îşi scoate imediat tricoul şi începe să se schimbe fără să intre într-o cabină. Eu sunt ceva mai sfioasă. Posibilitatea ca o persoană să dea buzna în baie în vreme ce eu mă chinui să mă schimb mă determină să intru într-o cabină. M-am dezbrăcat de jeanşi şi de tricou. Tocmai acum, Honor îmi pune o întrebare inevitabilă:

— La cine se referea Luck?

Îmi pun costumul de baie.

— Despre ce vorbeşti?

Întrebarea mea nu prea are noimă, fiindcă știu deja răspunsul.

— Când eram toți în mașină, Luck a zis că un tip ți-a căzut cu tronc. Îl cunosc?

Închid ochii și încerc să-mi imaginez iadul care s-ar dezlănțui dacă aș recunoaște că tipul care-mi place este iubitul ei. Ar fi sfârșitul relației noastre șubrede, ca surori. Deschid ușa cabinei și îmi trag tricoul peste cap.

— A mințit. Nu mi-a căzut nimeni cu tronc. Abia dacă ies din casă. Cum aș putea să cunosc tipi?

Honor pare puțin dezamăgită de răspunsul meu.

Soră-mea arată uluitor.

— Ai un costum de baie nou? o întreb.

Poartă un bikini roșu, cu tiv negru. O acoperă atât cât poate s-o acopere un bikini. Culoarea și croiala sunt perfecte. Mă uit la tricoul larg care acoperă costumul meu de baie dintr-o singură piesă. E negru, banal și nici măcar nu-mi vine bine. Mă încrunt.

— Îl am de câteva luni, spune Honor.

Își strecoară mâinile în sutien, ca să-și aranjeze sânii, după care completează:

— Dar tu nu vii niciodată să înoți cu noi, așa că nu mi-ai văzut costumul de baie.

— Știi că nu-mi place să înot.

Honor își împăturește blugii și îi pune pe marginea chiuvetei. Privirile ni se întâlnesc în oglindă.

— Oare de-asta nu vrei să ne însoțești?

Deşi nu pare aşa, întrebarea este retorică. Honor ştie că motivul pentru care nu înot cu ei nu are nicio legătură cu atitudinea mea faţă de înot. Adevărul este că nu-i însoţesc din cauza relaţiei încordate pe care o am cu ea şi cu Utah, de cinci ani încoace.

Iese din toaletă. Aştept câteva secunde înainte s-o urmez. N-am deloc chef să văd expresia iubitului ei când o admiră.

Am observat că uneori, în mintea mea, mă refer la el drept „iubitul ei", în loc să-i spun „Sagan". Mă întreb dacă o să încetez vreodată. Chiar îmi place numele „Sagan". E sexy, transmite ideea de inteligenţă[1], iar eu aş vrea să nu i se potrivească, şi totuşi i se potriveşte de minune. Tocmai de-asta vreau să mă refer la el folosind „titlul" lui. Aşa, e mai puţin atrăgător.

Dar mă amăgesc singură.

Mă dezbrac de tricou şi mă privesc în oglindă. Mă uit lung la costumul meu de baie şi mă întreb de ce toate hainele arată mai bine pe Honor, deşi suntem identice. Ei îi stă mai bine în rochii şi în jeanşi, pare mai înaltă pe tocuri şi mai sexy în costume de baie. Avem corpuri identice, feţe identice, păr identic. Din afară, semănăm ca două picături de apă, dar ea pare mai matură şi mai sofisticată decât aş părea eu vreodată.

Poate că totul se explică prin faptul că soră-mea are mai multă experienţă de viaţă decât mine. Şi-a pierdut virginitatea acum trei ani. Poate de aceea are o atitudine atât de încrezătoare, pe care eu nu pot s-o afişez. Singurul tip cu care

[1] O referinţă la numele cunoscutului astronom şi astrofizician Carl Sagan (1934–1996), care a contribuit substanţial la promovarea şi popularizarea ştiinţei.

m-am sărutat este Drew Waldrup. Nici măcar n-am făcut sex cu el. Dezastrul ăla cu Drew nu m-a făcut să capăt mai multă încredere în mine. Din contră: m-am simțit umilită.

Măcar am obținut un trofeu de pe urma acelei întâmplări.

Știu că sunt ridicolă. Să-ți pierzi virginitatea nu te face mai femeie decât dacă ai rămâne virgină. Înseamnă doar că himenul tău s-a rupt. Mare chestie!

Îmi pun iar tricoul. N-am de gând să înot în fața iubitului ei, în vreme ce Honor arată atât de bine.

Când intru în sală, toți patru sunt în piscină. Stau cu capul în pământ și mă apropii de ei. Nu vreau să-i privesc în ochi. Nici măcar nu-mi dau seama dacă îmi doresc să înot. Mă așez pe marginea piscinei, în capătul cu apă mai puțin adâncă. Îmi scufund picioarele în apă. În următoarea jumătate de oră îi urmăresc pe cei patru cum înoată și ignor rugămințile lui Luck de-a mă alătura lor. Când îl refuz pentru a treia oară, vine la mine. Zâmbește larg și își lipește spatele de peretele piscinei. Îi urmărește cu privirea pe Utah și pe Sagan, care se întrec de la un capăt al piscinei la celălalt. Honor stă pe marginea cu apă adâncă a piscinei și așteaptă să vadă cine va câștiga întrecerea.

— Voi două sunteți identice, nu? zice Luck.

— La exterior, da.

Se întinde și trage de tivul tricoului meu.

— Atunci, de ce-ți ascunzi costumul de baie sub tricoul ăsta?

— Mă simt mai comod dacă am corpul acoperit.

— De ce?

Îmi dau ochii peste cap.

— Tot timpul pui întrebări!

Luck arată spre Honor.

— Dacă lumea poate s-o vadă pe ea, atunci te poate vedea și pe tine. E același lucru.

— Suntem doi oameni diferiți. Ea poartă bikini. Eu, nu.

— Din motive care țin de religie?

— Nu.

Îl știu de jumătate de zi, dar uite că, pe o scală a iritabilității, Luck deja a ajuns pe același loc precum Utah și Honor.

Se apleacă spre mine și mi se adresează în șoaptă:

— E din cauza lui Sagan? Din cauza lui nu te simți în largul tău?

— N-am zis niciodată că nu mă simt în largul meu. Am spus doar că mă simt mai comod purtând tricou.

Își înclină capul într-o parte.

— Merit, între tine și Honor e o diferență uriașă la capitolul încrederii în sine. Încerc să-mi dau seama cât de mare e diferența.

— Nu există nicio diferență. Noi pur și simplu... Ea e mai sociabilă.

Luck iese din apă și se așază lângă mine, pe marginea piscinei. Utah iese și el, pentru că îi sună mobilul. Răspunde la telefon și iese din sală.

Honor și Sagan au rămas în capătul cu apă adâncă. O ajută pe Honor să plutească pe spate. Mâinile lui sunt sub apă, cu palmele lipite de spatele ei. Sagan râde în timp ce îi dirijează

mișcările. Gelozia îmi provoacă în gâtlej o senzație de arsură de care nu pot să scap.

— Ești prea evidentă, comentează Luck.

— Poftim?

Face semn din cap spre cei doi.

— Nu te mai uita așa la ei!

Sunt jenată că a observat, însă nu recunosc deschis cât de adevărate îi sunt vorbele. În schimb, deviez discuția asupra lui.

— De ce te urăște Victoria?

Pentru prima oară de când îl cunosc, expresia lui se întristează. Sau poate că e vorba despre remușcare. Piciorul lui drept zvâcnește, împroșcând apă până departe.

— Tata nu prea a fost implicat în viața noastră, iar mamei îi era greu să mă stăpânească. A crezut că Victoria o să aibă mai mult succes la capitolul ăsta, așa că, atunci când aveam aproape cincisprezece ani, m-am mutat cu ea. În mai puțin de-o săptămână, i-am furat toate bijuteriile și le-am amanetat.

Aștept să vorbească mai departe, dar nu mai adaugă nimic.

— Asta-i tot? Ai furat niște bijuterii când erai adolescent, iar ea te-a dat afară și a refuzat să-ți vorbească timp de cinci ani?

Luck se apleacă spre dreapta, apoi spre stânga, după care adaugă tărăgănat:

— Păăăi..., nu erau niște bijuterii oarecare. Ceea ce șterpelisem eu fusese lăsat moștenire din generație în generație, de către rudele din partea mamei Victoriei, iar soră-mea ținea mult la ele. Când mi-a cerut socoteală în legătură cu furtul, am fost cam nesimțit. Eram un puști rebel, care fuma iarbă. Ne-am certat foarte urât și am plecat. Nu m-am mai întors.

— Și n-ai mai vorbit cu ea după aceea?

— Nu. Oricum nu eram foarte apropiați.

— De ce te-a iertat în seara asta?

— I-am zis că maică-mea a murit și că n-am unde să mă duc, răspunde el, apoi tace pentru o clipă. În plus, am reușit să recuperez unul dintre inelele amanetate. I l-am dat și mi-am cerut scuze. Am vorbit sincer. Chiar îmi pare rău pentru ce am făcut. Cred că tot ce voia Victoria era să-i cer iertare.

Ce amuzant e că Victoria vrea ca oamenii să-și ceară scuze față de ea, dar ea nu și-a cerut niciodată scuze față de niciunul dintre noi pentru că ne-a destrămat familia!

— Și acum ce urmează? îl întreb.

— O să-mi cunosc mai bine nepoții și nepoatele.

— Nu ne numi așa! E foarte ciudat.

— De ce e ciudat?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Pur și simplu nu cred c-aș putea să te privesc vreodată ca pe un unchi.

— Ești atrasă de mine?

Pufnesc disprețuitor și mă strâmb. Luck arată bine. Ar fi o minciună dac-aș pretinde că mintea nu mi-a născocit diverse scenarii erotice azi, ceva mai devreme, înainte să aflu că Luck e fratele vitreg al Victoriei. Dar acum, când am aflat, nu mai există niciun strop de atracție. Nu pot nici măcar să glumesc cu el în privința asta.

— Nu te măguli singur!

— E ușor de spus, dar greu de făcut, spune el, râzând.

Arunc iar o privire spre Honor și spre iubitul ei. Plutesc amândoi pe spate, ținându-se de mână. Asta mă face să mă întreb dacă există vreo diferență între mine și soră-mea când vine vorba despre lucruri banale, precum ținutul de mână. Oare eu l-aș ține la fel de mână pe Sagan? Oare eu și Honor avem același stil de a săruta? Ar putea Sagan să ne deosebească? I s-a părut oare că sărutul nostru de la fântână a fost diferit de toate săruturile pe care le-a împărtășit cu ea? Ne confundă vreodată?

— Poți să ne deosebești? îl întreb pe Luck.

Scutură din cap.

— Nu prea. Dar sunteți atât de diferite, încât, în curând, voi putea să vă deosebesc.

— În ce sens suntem diferite? Ne știi doar de câteva ore.

— Pur și simplu îmi dau seama. Emanați energii diferite. Nu știu. Mi-e greu să explic. Tu pari... mai serioasă decât ea.

— Vrei să zici că ea este mai de gașcă decât mine.

Luck mă țintuiește cu privirea.

— Nu asta am vrut să spun, Merit.

— Știu, dar toată lumea o crede. Eu sunt geamăna tăcută și furioasă. Ea e cea sociabilă și de gașcă.

— Nu vă cunosc pe niciuna suficient de bine ca să vă categorisesc așa.

— Păi, n-o să-ți ia mult timp să ajungi la concluzia asta. Și apoi Honor va deveni preferata ta, și o să petreci timp cu ea, cu Sagan și cu Utah, și o să deveniți toți patru prieteni la cataramă.

Mă înghiontește cu umărul.

— Încetează! Ce spui nu e atrăgător.

Izbucnesc în râs.

— Foarte bine! Nici nu trebuie să fii atras de nepoata ta.

— Dacă o să continui să te critici așa de aspru, n-ai de ce să-ți faci griji, fiindcă n-o să fiu atras de tine câtuși de puțin.

Uitându-se la Honor, Luck adaugă:

— Aveți niște nume ciudate. Care-i faza cu ele?

— Uite cine vorbește! Tocmai tipul pe care îl cheamă Luck! Ce-o fi fost în capul mamei tale când te-a botezat?

Îmi regret vorbele imediat ce-mi ies pe gură. Probabil că Luck încă o jelește, iar pe mine m-a luat gura pe dinainte și am adus vorba despre ea!

— Iartă-mă! A fost nepoliticos din partea mea.

— Nu-ți face griji! A fost o femeie îngrozitoare. N-am mai văzut-o de ani întregi.

— Credeam că locuiai cu ea și că ai venit aici pentru că a murit.

Luck își arcuiește o sprânceană.

— Nu. Ți-am repetat ceea ce i-am zis Victoriei. De fapt, de când m-a dat soră-mea afară n-am avut o locuință stabilă. Am luat un autobuz până în Canada, ca să locuiesc acasă la un prieten. După câteva luni am făcut rost de un buletin fals și de o slujbă pe un vas de croazieră. Asta am făcut în ultimii cinci ani.

— Ai lucrat pe vase de croazieră?

Încuviințează cu un gest al capului și adaugă:

— Până acum am vizitat treizeci și șase de țări.

— Așa se explică accentul tău amestecat.

— Probabil. Mi-a plăcut să mă reinventez pe fiecare vas. Munca în sine și programul erau monotone, așa că la fiecare

călătorie mă prefăceam că sunt o persoană diferită. Am reușit să imit vreo paisprezece accente diferite. Am făcut treaba asta atât de mult timp, încât acum sunt derutat când încerc să vorbesc normal.

Îl fixez cu privirea pentru clipă. Luck se uită lung la apă.

— Ești... interesant.

Își îndreaptă spatele și își plesnește genunchii cu palmele.

— Da, se poate spune și așa, comentează el.

Își scoate picioarele din piscină și se ridică.

— Mă întorc repede.

Ia un prosop și iese din sală. Mă uit după el până închide ușa în urma lui. Când îmi răsucesc capul, constat că Sagan a rămas singur în piscină. Înoată spre mine. Încerc să mă uit în altă parte, dar chestia asta mă face să mă simt și mai stânjenită. Mă străduiesc să-l privesc drept în ochi și să-mi domolesc bătăile inimii.

— De ce nu intri în apă? mă întreabă.

— Stăteam de vorbă cu Luck.

Stând aici, pe marginea piscinei, mă simt expusă. Sar în apă și mă scufund până jos, apoi mă ridic. Când ajung în sfârșit la suprafață, îmi dau părul pe spate și deschid ochii. Honor iese din sală.

— Unde se duce soră-mea?

— Are nevoie la toaletă.

Sagan se îndreaptă spre capătul cu apă mică al piscinei și se așază pe marginea interioară. Apa abia dacă are un metru și jumătate, iar umerii lui sunt deasupra apei. Mă așez lângă el, ca să nu fiu nevoită să-l privesc. Față de acum câteva clipe,

în sală s-a lăsat o linişte totală. Această constatare îmi iuţeşte pulsul şi mai mult. Hotărăsc să destram tăcerea.

— Care-i povestea ta?

Se răsuceşte în apă, cu faţa la mine. Când zâmbeşte, stropi de apă se scurg de pe buzele lui.

— Poţi să te exprimi mai clar?

Înghit cu greu nodul care mi s-a înţepenit în gât.

— De ce te-ai mutat cu noi?

— Te deranjează că locuiesc în aceeaşi casă cu tine?

Ridic din umeri şi zic:

— Honor are doar şaptesprezece ani. E cam devreme să locuiască împreună cu iubitul ei.

— Nu sunt iubitul ei.

O spune ca şi cum nu-l deranjează că soră-mea se află în căutarea unor alţi potenţiali iubiţi.

— Nu eşti suficient de muribund încât Honor să-şi dorească o relaţie serioasă?

Nu râde. Ştiam că n-o să se amuze. A fost o lovitură sub centură. Sunt recunoscătoare că revine în poziţia lui iniţială, cu spatele la perete. Mi-e mult mai uşor să discut cu Sagan dacă nu se află în câmpul meu vizual.

Tăcerea dintre noi mă deranjează. Mă pomenesc că-mi doresc ca Utah şi Honor să se întoarcă. Încerc să aduc în discuţie un subiect care să-mi amintească mai puţin că se sărută cu Honor zilnic.

— De ce te cheamă Sagan? Părinţii tăi sunt fani ai astronomului?

Mă priveşte cu ochi mari.

— Sunt impresionat că știi cine-i Carl Sagan. Nu, n-am fost botezat după astronom, deși nu m-ar fi deranjat să fie așa. Sagan a fost numele de fată al mamei mele.

Ridic brațele și împing apa, stârnind valuri.

— Nu știu foarte multe despre Carl Sagan. La un moment dat, tata avea pe măsuța noastră de cafea o carte de-ale lui Carl Sagan. Se numea *Cosmos*. O răsfoiam uneori, când eram mică.

— Am citit toate cărțile pe care le-a scris. Omul ăla mi se pare fascinant, dar poate că-s subiectiv din cauză că avem același nume.

Dispare sub apă, apoi revine la suprafață și își netezește părul.

— Care e celălalt prenume al tău, Merit?

— N-am alt prenume. Părinții noștri au plănuit să aibă o fiică și s-o boteze Honor Merit Voss. Dar noi eram două, așa că ne-au dat fiecăreia câte unul dintre prenumele acelea. Nu s-au mai sinchisit să caute altele.

Mă privește pătrunzător, cu capul înclinat într-o parte și cu o expresie plină de curiozitate.

— Ce-i? îl întreb.

Îmi surâde.

— Ai un punct maro în ochiul drept. Honor nu-l are.

Sunt surprinsă că a observat. Foarte puțini oameni bagă de seamă acest detaliu. De fapt, nu-mi aduc aminte să fi scos cineva în evidență diferența asta dintre mine și Honor. Sagan are un simț al observației foarte ascuțit. Mă gândesc la desenul pe care l-am găsit în caietul lui și la ce l-a determinat să ne deseneze pe mine și pe Honor înjunghiindu-ne reciproc pe la spate. Mă

scufund sub apă, ca să scap de fiori. Când mă ridic, mă înconjor cu brațele și mă uit la el, dar habar n-am ce să-i spun. Sau poate că am prea multe să-i spun și nu știu de unde să încep.

Îmi zâmbește admirativ preț de o clipă, apoi ridică o mână și îmi dă deoparte șuvițele ude de păr lipite de obraz.

— De când ne-am cunoscut, acum mi-ai vorbit cel mai mult, spune el într-o doară.

Spre deosebire de degetele lui, senzația atingerii îmi zăbovește pe piele. Iar privirea lui pătrunzătoare nu se desprinde de mine. Încă simt fiorii care mi-au străbătut brațul în clipa când mi-a atins obrazul.

Dau aprobator din cap, puțin rușinată de comentariul lui.

— Mda. Nu sunt vorbăreață.

— Am observat.

Simt două lucruri în același timp. Mai întâi, atracția mea puternică față de el. Este atât de grea, încât aduce cu o ancoră care vrea să mă tragă sub apă. Dar simt și că vreau să-i iau apărarea lui Honor. Dacă eu aș avea un iubit, iar tipul respectiv ar atinge obrazul soră-mii așa cum Sagan tocmai l-a atins pe al meu, aș considera că e un gest foarte nepotrivit.

Nu poți controla atracția pe care o simți față de cineva, însă poți controla ceea ce faci cu privire la persoana respectivă. Cu siguranță, ar fi trebuit să se stăpânească și să nu facă gestul de a-mi da laoparte părul de pe obraz, în timp ce mă fixează cu privirea. Din clipa în care am aflat că Sagan e iubitul lui Honor, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să mă opun atracției față de el, din respect pentru soră-mea. Numai că el

nu pare să se opună atracției. Acum mă privește de parcă vrea să mă tragă sub apă și să mă sărute.

Arunc o privire spre ușă, dorindu-mi să se întoarcă unul dintre ceilalți. Nu-mi pasă care. În această clipă aș suporta până și prezența lui Utah. E sufocant să fiu doar cu Sagan în aceeași încăpere.

Îmi întorc iar fața spre el și mă străduiesc să-i pun mai multe întrebări. Poate că așa o să descopăr ceva îngrozitor despre el, un amănunt care o să-mi schimbe sentimentele.

— N-ai zis de ce te-ai mutat la noi.

Sagan îmi zâmbește crispat.

— E o poveste cam deprimantă.

— M-ai făcut și mai curioasă.

Mă privește pe sub gene, de parcă încearcă să-și dea seama dacă poate să aibă încredere în mine. Apoi îmi oferă un răspuns concis:

— În prezent, situația familiei mele este cam complicată.

— Vrei să zici că ai tăi sunt mai îngrozitori decât ai mei?

— Ai tăi nu-s așa de răi.

Bineînțeles că are impresia asta, din moment ce Sagan nu e obligat să locuiască în Dollar Voss, împreună cu noi. El s-a mutat la noi acasă de bunăvoie.

I-o întorc:

— Din punctul meu de vedere, familia mea nu-i prea brează.

Nu reușesc să-i citesc pe chip ce gândește. Sagan se uită la mine la fel de calm precum apa liniștită din jurul nostru. Genunchii ni se ating ușor. Din nou, mă trece un fior. Când privirea lui îmi poposește pe buze, observ că și lui i s-a făcut

pielea de găină pe brațe. A avut exact aceeași reacție fizică în ziua când m-a confundat cu Honor. Sărutându-mă, a dat naștere unui monstru în interiorul meu. Aș vrea fie să se îndepărteze de mine cu câțiva kilometri, fie să sară pe mine.

Exact așa cum sare acum, nerăbdător să răspundă la telefon.

Acum Sagan e aici, iar în secunda următoare pleacă.

A sărit din piscină imediat ce mobilul lui a început să sune. N-am mai văzut pe cineva care se agită așa de tare când primește un apel. Vreau să aflu explicația, dar totodată sper să nu aflu niciodată, pentru că asta ar presupune să purtăm încă o discuție.

Sagan răspunde la telefon și iese din încăpere. Am rămas singură. Mi se pare cam sinistru, așa că ies din apă și mă șterg cu ultimul prosop rămas. Iau cardul de acces și lucrurile mele, apoi mă duc la baie, să mă schimb.

Honor tocmai s-a machiat, iar acum se piaptănă în fața oglinzii de deasupra chiuvetei. Deja s-a schimbat în hainele de drum.

— Toată lumea e gata de plecare? mă întreabă.

— Absolut!

Intru într-o cabină și închid ușa în urma mea.

— Pe mine mă găsiți în mașină, mă anunță soră-mea, după care iese din baie.

Mă schimb de haine, însă nu mă sinchisesc să mă piaptăn și nici să mă machiez, așa cum a făcut Honor. Pur și simplu nu-mi pasă de toate astea la fel de mult cum îi pasă ei.

Când mă duc la recepție, ca să restitui cardul de acces, îl văd pe Sagan în hol. Încă vorbește la telefon. Honor îi întinde

hainele lui. El îi zâmbește, după care intră în toaletă. Honor și Utah ies împreună din hotel. Din nou, rămân singură. Recepționera nu e nicăieri. O strig.

— Angela!

Bat darabana cu cardul în tejghea.

Ar trebui să las cardul aici și să plec sau ar fi bine să aștept până se întoarce?

— Vin acum! răspunde Angela, pe un ton suspect de vesel.

Ușa unui birou se deschide, iar ea apare zâmbind cam prea larg. Își trece degetele prin păr, ca să-l aranjeze.

— Am venit să-ți dau cardul înapoi.

Pun cardul pe tejghea și sunt pe punctul de a mă îndrepta spre ieșire, dar mă opresc când văd că Luck iese din biroul din care Angela a ieșit adineauri. E îmbrăcat cu aceiași pantaloni scurți pe care i-a avut la piscină. Mă uit la Angela, însă ea își ferește privirea și își bagă poalele cămășii în betelia fustei. Mă uit iar la Luck.

— Toată lumea e gata de plecare? întreabă el relaxat, de parcă n-aș fi întrerupt activitatea care, până acum câteva secunde, se desfășura în biroul ăla.

Aprob din cap, în tăcere. Mă îndepărtez. Am rămas fără cuvinte.

Oare chiar s-a întâmplat asta?

Acum un sfert de oră, eu și Luck purtam o discuție, apoi s-a ridicat și a plecat. Cum a reușit, într-un sfert de oră, să facă sex în biroul unui hotel, cu o tipă pe care nici măcar n-o cunoaște?

Sunt furioasă. Nu-mi pasă absolut deloc cu cine se culcă Luck. La urma urmei, nici măcar nu-l cunosc. M-am înfuriat

mai degrabă pentru că habar n-am cum este să faci sex. Nici prin cap nu-mi trece cum ar fi să mi-o trag pe repede-înainte, cu un tip pe care abia l-am cunoscut. Sexul mi se pare o chestie foarte importantă. Ar trebui să aibă loc abia după câteva luni de relație, însă Luck a reușit să ajungă la această etapă într-un sfert de oră.

Portiera minivanului e deschisă. Honor stă pe unul dintre locurile din mijloc. I-l las pe celălalt lui Sagan și mă așez în spate. În clipa asta n-am chef să stau lângă cineva.

Sagan iese din hotel și se așază pe locul din față.

— Unde e Luck? îl întreabă Honor.

— Se îmbracă.

— A fost reținut, adaug eu. Era ocupat să i-o tragă Angelei, în biroul din spate.

Honor se răsucește spre mine și face ochii mari.

— Nu se poate! Angela e iubita lui Russell!

Chiar nu-mi pasă.

— Pe bune? se miră Utah. Russell e fratele mai mic al lui Shannon, nu?

Honor se răsucește spre el și explică:

— Angela și Russell sunt împreună de vreo doi ani. Nu pot să cred că Angela i-ar face una ca asta!

Din replica ei deduc că o deranjează ideea că Angela își înșală iubitul, și totuși tonul lui Honor inspiră o anumită veselie cu privire la posibilitatea unei asemenea trădări. De când o știu, Honor se dă în vânt după bârfe. E una dintre numeroasele trăsături pe care le are în comun cu Utah.

Într-un sfârșit, Luck se întoarce la mașină. Își pune centura imediat ce se așază. Când închide portiera din dreptul lui, Honor nu pierde vremea și îl întreabă pe loc:

— Tocmai ai făcut sex cu Angela?

Luck se întoarce imediat spre mine.

— Pe bune, Merit? Le-ai zis?

Acum mă simt vinovată că l-am dat de gol. Pare că am venit la mașină cu bârfa-n dinți, însă adevărul e că le-am spus pentru că eram... Nu știu. Oare de ce le-am spus?

Luck se răsucește iar cu spatele la mine.

— N-o să vă zic nimic despre ce s-a întâmplat.

— Angela are un iubit, subliniază Honor.

— E de-a dreptul adorabil! comentează Luck, neimpresionat.

— O să ne înrăutățești situația, adaugă soră-mea.

— Ce vrei să spui?

— Din cauza tatei și a Victoriei, familia Voss are deja o reputație oribilă în oraș. Acum ai mai apărut și tu în peisaj și, pe deasupra, ești un afemeiat.

Luck izbucnește în râs.

— În orașul ăsta oamenii nu fac sex?

Îi răspund:

— Ba da. Numai că de obicei le ia mai mult de un minut ca să se cunoască.

— Păi, pentru mine sexul nu e așa o mare chestie cum e pentru voi.

— Dar dacă pentru Angela e o mare chestie? insistă Honor.

Luck își dă ochii peste cap.

— Crede-mă, pentru ea n-a însemnat nimic.

— Asta spune multe despre performanța ta sexuală, comentez eu, râzând pe înfundate.

Luck se agață de speteaza scaunului și se răsucește iar către mine. În privirea lui se citește o provocare.

— Merit, că tot veni vorba de sex... Ai făcut sex cu tipul ăla de care ești amorezată? Cum ziceai că îl cheamă?

Clatin din cap, rugându-l fără cuvinte să-și țină gura. Îmi dau seama că l-am supărat când am început conversația asta. Poate c-o să pomenească numele lui Sagan, ca să se răzbune pe mine.

Luck mijește ochii la mine și zice:

— Pari cam stânjenită. Ești virgină, Merit?

Din păcate, probabil că sunt singura persoană virgină dintre cei de față. Oricum, n-o să discut așa ceva cu nimeni din mașina asta.

— Ești virgină? repetă Luck.

— Încetează! izbucnește Sagan.

A vorbit pe un ton șocant de autoritar.

Luck ridică dintr-o sprânceană, apoi se răsucește iar cu spatele la mine. Sagan se uită în oglinda retrovizoare și îmi întâlnește privirea. Habar nu am ce gânduri îi trec prin minte, dar nu par să-mi fie favorabile. Păstrează contactul vizual pentru câteva secunde, apoi își ferește privirea. Închid ochii și îmi apăs fruntea de spătarul scaunului pe care stă Luck.

N-ar fi trebuit să vin cu ei în seara asta. Nu petrec timp cu frații mei pentru că niciodată nu se termină cu bine.

Capitolul șapte

La fel ca orice altă zi, cea de azi are doar douăzeci și patru de ore. Însă pare de două ori mai lungă.

Ne-am întors de la înot puțin după zece seara. Sagan a fost primul care a făcut duș, apoi Honor. Utah are o baie proprie, așa că el și Luck s-au spălat acolo. Când mi-a venit rândul, nu mai era apă caldă. N-am putut nici măcar să-mi spăl părul, dar, sincer vorbind, nu-mi pasă. O să fac duș mâine, după ce pleacă toți de-acasă.

Am scos din sertar desenul pe care Sagan l-a făcut azi-dimineață. L-am lipit pe perete, lângă patul meu. Am hotărât că vreau să mă uit la el tot timpul. Exact asta fac acum, așezată pe podea, lipită de peretele care separă camera mea de cea a lui Honor. Ea și Sagan tocmai au început să se certe. Vreau să aud fiecare cuvințel. Dar deslușesc doar frânturi, pentru că el vorbește mai potolit. Honor e cea care ridică tonul.

— Știai asta când ne-am cunoscut! strigă ea.

Sagan vorbește calm. Nu-mi dau seama care-i replica lui. Honor îi zice:

— Vorbești de parc-ai fi taică-miu.

Sagan adaugă ceva, apoi ea își iese cu totul din pepeni.

— Ba nu sunt! urlă soră-mea. Îl știu de dinainte să te cunosc pe tine, deci nu încerca să mă faci să mă simt vinovată!

Aoleu!

Nu-i deloc a bună.

După câteva secunde, ușa de la camera ei se trântește. La fel și ușa camerei lui Sagan. Cineva bate la mine la ușă.

Țâșnesc imediat în picioare. Bănuiesc că Honor e cea care bate. Nici în ruptul capului nu vreau să mă vadă stând pe podea, aproape de perete, trăgând cu urechea la discuția lor.

Deschid ușa, dar nu îl văd pe Honor, ci pe Luck.

— Ah! Bună!

— Pot să intru?

Deschid ușa mai larg. Intră și își rotește privirea prin cameră. Închid ușa. Poartă o pereche de pantaloni de trening bleumarin și șosete desperecheate. Nu are tricou pe el, în schimb și-a pus o eșarfă la gât.

— De ce porți eșarfă?

— E rece la mine în cameră.

— Și de ce nu te îmbraci cu un tricou?

— Toate hainele mele sunt la spălat.

O spune atât de firesc, de parcă e complet normal să porți o eșarfă în timp ce ești la bustul gol. Se trântește în patul meu și își sprijină capul în palmă.

— Ești supărată pe mine?

Mă așez și eu pe pat, rezemată de tăblie.

— Nu. De ce întrebi?

Luck se lasă pe spate, apoi vede desenul pe care l-am lipit pe perete. Întinde o mână și îl atinge.

— Lumea din casa asta nu mă prea place.

Pufnesc în râs.

— În cazul ăsta, bine-ai venit în club!

Continuă să-și plimbe degetul pe desen.

— Sagan a făcut desenul ăsta pentru tine?

— Mda.

Nu știu de ce, răspunsul meu este însoțit de un mic sentiment de vină. Poate că Sagan nu ar trebui să facă desene pentru sora iubitei lui. Știu că pentru că el să deseneze a fost ceva inocent, însă reacția mea la gestul lui a fost oricum, numai inocentă nu. Faptul că mi-a dăruit desenul m-a făcut să-l îndrăgesc și mai mult.

— Înțeleg de ce îl placi, spune Luck, apoi se așază iar pe o parte. Flirtează cu tine?

Îi răspund imediat:

— Nu. Sagan o place pe Honor. Mă îndoiesc că mă bagă în seamă.

— Ești oarbă? Nu erai în mașină ceva mai devreme, când a sărit în apărarea ta?

— Nu a sărit în apărarea mea. Voia pur și simplu să nu mai vorbim despre sex.

Luck scutură din cap, nemulțumit de explicația mea.

— A devenit defensiv când te-am întrebat dacă ești virgină. S-ar putea să-ți împărtășească sentimentele.

Habar n-are despre ce vorbește. Luck locuiește în casa asta de mai puțin de o zi.

— Sagan nu mă apăra pe mine.

— Bine. Poți să-mi împrumuți un tricou?

— Caută în dulap!

Luck se ridică din pat și se duce la dulapul meu. Răscolește o vreme printre haine.

— Acum pricep de ce ești virgină. N-ai altceva de îmbrăcat decât tricouri plictisitoare?

Aleg să-i ignor insulta.

— Nu cred că am. Îmi plac tricourile.

Scoate de pe umeraș unul dintre tricourile mele preferate și îl trage peste cap. E un tricou violet pe care scrie: „Întreabă-mă despre tricoul meu violet!". Eșarfa rămâne la locul ei. Luck se așază iar pe pat și se sprijină de tăblie, lângă mine.

— N-am zis că sunt virgină.

Își sprijină bărbia pe un umăr și mă pironește cu privirea, rânjind.

— Nici nu-i nevoie să negi. Te agiți de fiecare dată când pronunț cuvântul „virgină".

Îmi dau ochii peste cap și comentez în zeflemea:

— Te pomenești c-oi fi vreun expert? Cu câți oameni ai făcut sex?

— Cu patruzeci și doi.

— Vorbesc serios, Luck.

— Și eu.

— Ai făcut sex de patruzeci și două de ori?

— Nu. M-ai întrebat cu câți oameni am făcut sex. Răspunsul este „patruzeci și doi". Sex am făcut de 332 de ori.

Izbucnesc în râs.

— Ce mincinos ești!

— Pot să-ți demonstrez.

— Chiar te rog!

Sare din pat și iese din camera mea. În absența lui, încerc să-mi imaginez cum este posibil ca o persoană să se culce cu atâția oameni, ba chiar să mai știe cu precizie de câte ori a făcut sex.

Luck mi se pare din ce în ce mai straniu.

Se întoarce. Închide ușa, apoi se așază în același loc. A adus cu el un carnețel jerpelit.

— Să știi că țin evidența, îmi zice.

Deschide carnețelul la prima pagină. Pe partea stângă sunt înșirate inițiale, în mijloc sunt însemnate nume de locuri, iar partea din dreapta e rezervată pentru date. Îi iau carnețelul din mână.

Îl răsfoiesc și citesc câteva rânduri.

P.K., cabinele echipajului, 7 noiembrie 2013
A.V., puntea cu piscină, 13 noiembrie 2013.
A.V., puntea cu piscină, 14 noiembrie 2013.
B.N., hotel, în Cabo, 1 decembrie 2013.

Continui să răsfoiesc carnețelul: 2014, 2015, 2016.

— Dumnezeule! Luck, ești bolnav la cap!

El îmi smulge carnețelul dintre degete.

— Ba nu.

Scutur din cap, uluită.

— De ce ții o asemenea evidență?

Luck ridică din umeri.

— Habar n-am. Îmi place să fac sex. M-am gândit că, poate, într-o zi, o să dobor un record mondial sau voi vrea să scriu o carte despre aventurile mele. Să țin evidența mă ajută să-mi amintesc totul.

Îi iau din nou carnețelul din mână și îl deschid la ultima pagină. Caut ultima însemnare. Bineînțeles, deja a adăugat-o pe Angela, cu tot cu data de azi. Dar nu a scris decât litera A.

Îmi explică:

— Nu i-am reținut numele de familie.

Iau un pix de pe noptieră și i-l întind.

— Numele ei de familie este „Capicci".

Zâmbește și adaugă litera C pe pagină.

— Mersi!

Pune pixul și carnețelul pe pat, după care își lasă capul pe spate.

— Ai fost îndrăgostit de vreunul dintre oamenii ăștia?

— N-am avut parte de dragoste împărtășită.

Oftez.

— Știu cum e.

Tăcem pentru un moment. Luck spune:

— Mulțumesc pentru tricou, Merit! Mă duc la culcare. Mâine trebuie să-mi caut o slujbă.

Ce ciudat! Chiar îmi place compania lui.

— Stai puțin!

Luck stă pe loc și așteaptă să continui. După expresia pe care probabil c-o am pe chip, își dă seama că ezit să-i pun întrebarea. Se sprijină iar de tăblia patului.

— Ce-i?

Rostesc iute întrebarea, ca să nu-mi las timp să mă răzgândesc:

— Cum a fost prima oară pentru tine?

— Pentru ea, groaznic! râde Luck. Pentru mine n-a fost chiar așa de rău.

— Știa că erai virgin?

— Nu. Nici măcar nu vorbea engleza. O chema Inga. Fiindcă eram nou-venit la bord, doamnele din echipaj se dădeau în vânt după mine. Toată treaba n-a durat mai mult de treizeci de secunde.

— Ah! Ce jenant!

Ridică din umeri.

— Așa a fost atunci, dar prima dată e foarte aiurea pentru toți. Mai târziu am devenit mai priceput. Și după câțiva ani m-am revanșat față de ea, deci mi-am răscumpărat lipsa de performanță.

— De ce crezi că pentru toată lumea prima experiență sexuală e nasoală?

Se uită în gol, dus pe gânduri.

— Nu știu. Poate fiindcă sunt multe așteptări la mijloc. Societatea acordă prea multă importanță pierderii virginității. După părerea mea, e mai bine s-o faci și gata! Culcă-te cu cineva care nu înseamnă mult pentru tine, ca să nu fie și mai

jenant. Apoi, când cunoşti un om pe care chiar îl placi, poţi să faci sex cu respectivul fără să fii stânjenită.

Îi cântăresc răspunsul. În mod surprinzător, explicaţia lui Luck are logică. Urăsc să mă gândesc cum o să fie prima oară pentru mine, cu cine o s-o fac şi la ce vârstă. Urăsc să-mi fac griji că e posibil să nu se întâmple niciodată, că o să îmbătrânesc fără să am parte de sex, de dragoste sau de relaţii. Nu sunt ca Honor. Nu mă îndrăgostesc uşor. Nici măcar nu-mi vine uşor să flirtez. Și, cu siguranță, nu sunt ca Luck. Încă nu-mi explic ce s-a întâmplat azi între el şi Angela. Nu pricep cum de poți să cunoști pe cineva, iar după câteva minute să ai o experiență atât de intimă cu respectivul.

Poate că nu reușesc să înțeleg fiindcă pun semnul egal între intimitate şi sex.

— Mai ai întrebări?

— Nu. Cred că am pus suficiente cât să mă ţină trează în noaptea asta.

Luck râde și se ridică. Înainte să iasă din camera mea, se oprește în fața raftului meu cu trofee. Îl ia în mână pe cel pentru primul loc la scrimă.

Mă privește bănuitor.

— Scrimă?

Îl pune la loc, apoi citeşte plăcuţele de pe celelalte trofee. Îmi aruncă o căutătură peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— Ai câştigat chiar tu vreunul dintre trofeele astea?

Zâmbesc.

— Defineşte „a câştiga"!

— Merit, am cunoscut multe persoane la viața mea, dar e posibil să fii cea mai ciudată dintre ele.

— E din cauza moștenirii genetice.

Exact când Luck închide ușa în urma lui, telefonul începe să-mi vibreze sub pernă. Că tot vorbeam despre persoane ciudate... Am primit un mesaj de la mama.

Dacă încă ești trează, ai putea să-mi aduci un aparat de ras? Sunt la duș și al meu s-a rupt.

Exasperată, îmi dau ochii peste cap și trântesc mobilul pe pat. De ce are nevoie să se radă pe picioare? Nimeni n-o să observe că e păroasă. La urma urmei, mama nu interacționează cu nimeni!

Iau un aparat de ras din baie și mă duc în A Patra Secțiune. Intru în baia ei micuță și i-l întind pe deasupra perdelei de duș.

— Mersi, scumpo! Dacă tot ești aici, vrei să duci la etaj farfuriile de pe frigider?

— Sigur.

Închid ușa băii. Văd un teanc de farfurii pe minifrigiderul ei. S-au strâns de câteva zile. Sunt curate, deși nu are chiuvetă de bucătărie. Probabil le-a spălat în cea de la baie.

S-ar putea crede că mama își dorește cu disperare să aibă propria bucătărie. Nu înțeleg de ce mai locuiește aici. Ar putea să se mute în casa pe care o renovează Utah. Ar putea să se încuie în dormitorul de la etaj și să nu mai iasă niciodată, exact cum face aici, în subsol. Dormitorul acela e liber încă de când au plecat ultimii chiriași, acum șase luni. Să te izolezi nu e sănătos pentru nimeni și cu atât mai puțin pentru ea.

În timp ce mă îndrept spre scară cu farfuriile ei în mână, observ niște medicamente pe măsuța de lângă canapea. De când mă știu, mama înghite tot felul de pastile: pilule pentru cancer, analgezice pentru spate, pastile pentru anxietate. Mă uit spre baie, ca să mă asigur că ușa încă e închisă. Las farfuriile pe canapea și iau un flacon de medicamente. Sunt cele pe care le folosește pentru durere.

Mâna începe să-mi tremure când deschid flaconul. Mereu pățesc așa când cobor aici și iau câteva pastile. De fiecare dată mi-e teamă c-o să mă prindă sau că va observa că îi lipsesc câteva. Dar, cum în casa Dollar Voss locuiesc mulți adolescenți, i-ar fi imposibil să știe care dintre noi le-a furat.

Îmi pun câteva pastile în palmă, apoi le strecor în buzunar. Las flaconul în același loc în care l-am găsit și duc farfuriile la bucătărie. Mă îndrept iute spre camera mea. Scot pastilele din buzunar și le număr. Sunt opt. Niciodată n-am șterpelit atât de multe. Prefer să iau mai puține, ca să nu bată la ochi. Flaconul era aproape plin, deci poate că mama n-o să observe că, dintr-odată, i-au dispărut opt.

Mă duc la șifonier. Scot flaconul cu pastile, pe care l-am dosit într-o gheată neagră. Le ascund aici încă de când am început să le fur. Honor detestă ghetele astea, deci nu-mi fac griji c-o să le ia cu împrumut și că o să-mi găsească „rezerva". Deschid un flacon de Tylenol și adaug cele opt pastile la celelalte douăzeci furate.

De fapt, n-am înghițit niciodată vreuna dintre pilulele pe care le șterpelesc. Drept să spun, nici măcar nu știu de ce le fur. N-am nici cea mai mică intenție să devin dependentă de

medicamente, ca mama. Cred că le iau pur și simplu de ciudă. Așa cum s-a întâmplat cu trofeul pe care l-am luat din camera lui Drew Waldrup.

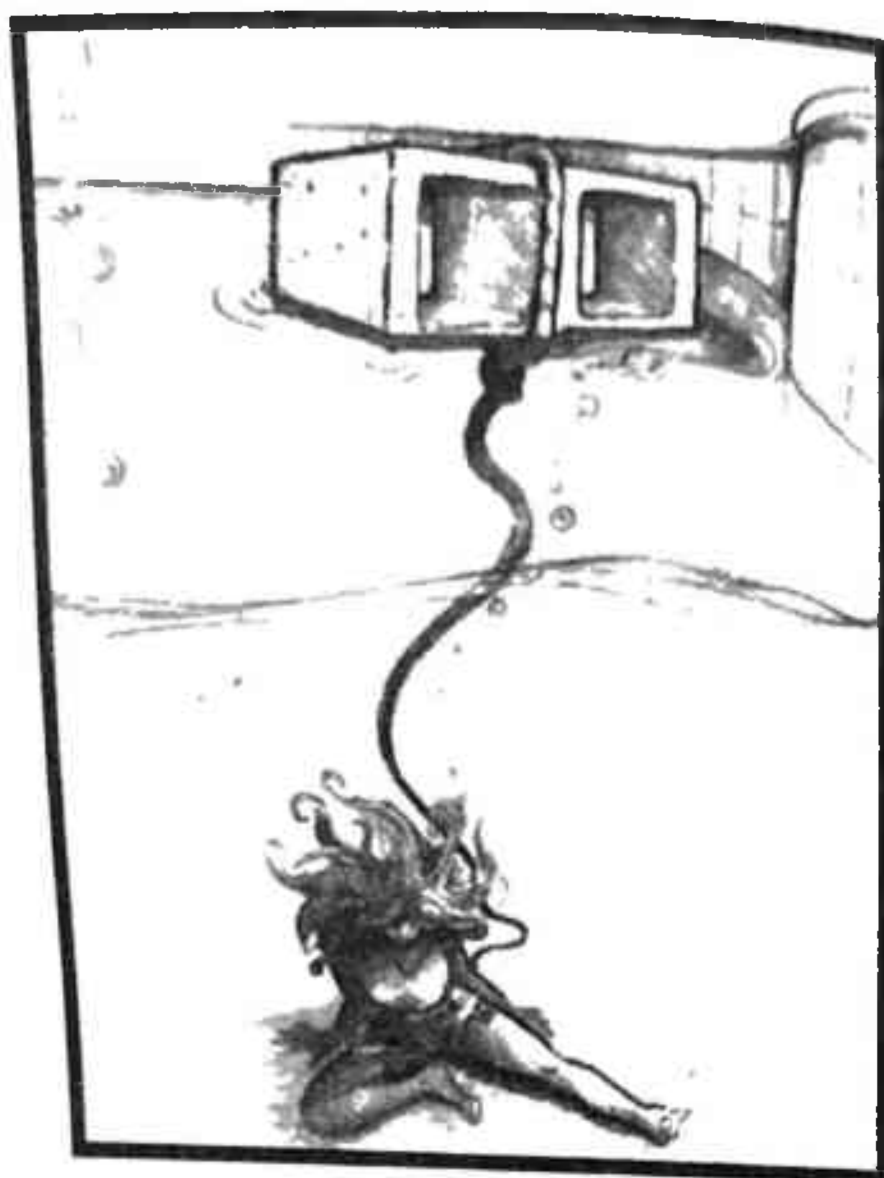
De obicei nu fur. În puținele ocazii când am făcut-o, a fost pur și simplu o manifestare a furiei mele. Odată, am furat de la Victoria două seturi de uniforme medicale cu tematică de Sfântul Valentin. Nu voiam să le port, dar gândul că nici *ea* nu mai putea să le poarte a făcut să merite efortul de-a le fura. Le-am donat unui magazin secondhand și m-am făcut că plouă atunci când ne-a întrebat pe toți dacă i-am văzut uniformele roz, cu inimioare.

Cu excepția trofeului lui Drew Waldrup, a uniformelor medicale și a pastilelor, n-am furat nimic, de la nimeni. Nu că n-aș avea acest impuls. Mă tot întreb cum ar fi să-i fur iubitul lui Honor.

Pun gheata la loc și închid ușa șifonierului. În drum spre pat, lovesc cu piciorul în ceva. Pe podea observ o bucată de hârtie. O ridic și o întorc.

Având în vedere că Sagan a strecurat hârtia pe sub ușa mea, nu pe sub a lui Honor, bănuiesc că fata din desen mă reprezintă pe mine. În desen, stau la fundul unei piscine. Am o sfoară legată în jurul taliei, iar celălalt capăt e prins de un bolțar. Răsucesc hârtia și citesc cuvintele.

„Scufundare pentru o gură de aer."

Mă aşez pe pat, cu ochii la desenul lui. Scufundare pentru o gură de aer? Ce-o fi însemnând asta? De ce a desenat aşa ceva?

Imediat, ies din cameră și bat la ușa lui.

Vocea răsună de dinăuntru:

— Poţi să intri. Ușa e deschisă.

Sagan stă pe pat, cu caietul de schițe în poală. Când ridică privirea şi mă vede, îl strânge iute la piept.

Îi arăt desenul.

— Ce înseamnă asta?

Mă priveşte o clipă, apoi îşi îndreaptă iar atenţia asupra desenului din poală.

— Uneori îmi vin idei şi le aştern pe hârtie.

— Ai făcut un desen în care mă înec! Ar trebui să mă simt calmă?

— Nu e un desen în care te ineci.

— Atunci, ce reprezintă?

Sagan oftează. Dă deoparte caietul din poală și se ridică din pat. Nu poartă tricou, iar ăsta e singurul lucru asupra căruia mă pot concentra. Vine spre mine. Am atât de multe gânduri, iar cu cât se apropie Sagan mai mult de mine, cu atât mai tare se invălmășesc. Se oprește în fața mea, îmi ia desenul din mâini, dar continuă să mă privească în ochi.

— Sunt încântat că îți plac desenele mele, Merit. Am crezut că o să-ți placă și ăsta. Nu reprezintă nimic.

Pune desenul pe comodă și se întoarce în pat. Ia din nou caietul în poală și continuă ceea ce făcea înainte să-l întrerup.

Încerc să trec peste stânjeneală. De ce vrea să lase impresia că am reacționat exagerat?

Mă răsucesc spre ușă, dar apoi mă duc la comodă și iau desenul. După ce ies din camera lui, trântesc ușa cam tare. Asta îmi sporește senzația de rușine.

Lipesc desenul lângă cel pe care l-a făcut azi-dimineață. Nu-mi convine că m-a desenat de două ori astăzi. Aș prefera să mă ignore, nu să fiu în centrul atenției sale artistice.

Capitolul opt

Azi-dimineață nici măcar nu m-am prefăcut că mă pregătesc să merg la școală. I-am auzit pe toți agitându-se, stârnind obișnuitul iureș al familiei Voss, dar am rămas în pat. Mă mir că Honor și Utah nu m-au pârât deja tatei c-am chiulit de la școală în ultimele două săptămâni. M-au bătut la cap vreo două zile în legătură cu chiulul, însă, odată ce au înțeles că nu-i ascult, n-au mai pomenit nimic despre subiectul ăsta. Nimeni nu mi-a bătut la ușă ca să întrebe unde sunt. Nici măcar tata.

Mă întreb: dacă aș fugi de acasă, ar observa vreunul dintre ei absența mea?

Probabil că da. Numai că i-ar durea în cot.

Întind o mână sub pernă, după telefon. Vreau să văd cât e ceasul. Am primit un mesaj de la tata, acum o oră.

> Cowboys au pierdut azi-noapte. Tu ești de vină. Te rog să-l dezbraci pe Isus și să-i arzi hainele imediat ce vii de la școală!

Știu că încearcă să fie amuzant, dar presupunerea lui greșită că în momentul ăsta sunt la școală anulează tot restul mesajului. Parcă noi, copiii Voss, nici n-am avea părinți. Avem o mamă care locuiește la subsol și un tată care trăiește în lumea lui. În casa asta nimeni nu are habar ce li se întâmplă celorlalți.

E puțin trecut de prânz. Mă îmbrac și mă duc să caut ceva de mâncare prin bucătărie. Acolo nu e nimeni. Am observat că ușa de la camera lui Luck e deschisă. Deduc că a plecat să-și caute o slujbă, așa cum mi-a zis aseară.

Mănânc un sendviș. După aceea intru în garaj, ca să iau o scară. Următoarea sărbătoare este Ziua Recunoștinței, dar nu prea am chef să-l costumez pe Isus. Duc scara în sufragerie și încep să desprind banda adezivă care ține trofeul lipit de încheietura statuii.

Deodată, se deschide ușa care dă spre subsol. Sper s-o văd pe mama ieșind de acolo, dar nu apare ea.

Ci tata.

Închide încet ușa, apoi se îndreaptă spre blatul de bucătărie și bea apă dintr-o sticlă. Își bagă cămașa în betelia pantalonilor, își ia geaca de pe spătarul unui scaun și se duce la ușă. O deschide și, exact înainte s-o închidă, mă observă.

Parcă am fi văzut amândoi o fantomă.

Aruncă o privire spre ușa de la subsol, apoi se uită iar la mine.

Ce-a căutat la subsol?

De ce și-a băgat cămașa în pantaloni?

De ce arată foarte vinovat?

Am rămas pironită în loc. Într-o mână țin trofeul de fotbal, iar în cealaltă, pălăria-brânză. Tata parcă a prins rădăcini. În cele din urmă, se uită în pământ. Dă să închidă ușa, pe urmă se răzgândește. Se uită la mine.

— Merit.

Îmi pronunță numele cu voce sfioasă, plină de regret.

Nu scot o vorbă.

Tata nu mai adaugă nimic. În cele din urmă, închide ușa și mă lasă singură cu Cheesus Christ.

Îmi ia câteva clipe să mă dezmeticesc. Cobor de pe scară. Mă așez pe canapea, holbându-mă la ușa care dă spre subsol.

Oare tata tocmai a făcut sex cu mama?

Iar maică-mea l-a lăsat?

Nu pot să pricep pe deplin ce s-a întâmplat adineauri. Pur și simplu mi-e imposibil.

Străbat iute Prima Secțiune și deschid ușa Secțiunii A Patra. Cobor în grabă treptele spre subsol. O surprind pe mama trăgându-și fermoarul rochiei. Mă uit la patul ei în dezordine, apoi la părul ciufulit și la obrajii ei îmbujorați.

— Tocmai te-ai culcat cu el?

La auzul cuvintelor mele, mama pare la fel de șocată precum era tata, acum câteva minute.

— Poftim?

Fac semn spre scări.

— L-am văzut adineauri pe tata, când ieșea de aici. Nici măcar n-a fost în stare să mă privească în ochi.

Mama se așază pe pat, stupefiată.

— Merit, ești prea tânără ca să înțelegi unele lucruri.

Pufnesc în râs.

— Vârsta n-are nicio importanță în cazul ăsta, mamă. Chiar faci sex cu tata, deși el doarme în pat cu Victoria în fiecare noapte? De-asta refuzi să te muți? Crezi că o s-o părăsească de dragul tău?

Mama se ridică și trece pe lângă mine, îndreptându-se spre baie. Se uită în oglindă și își șterge urmele de rimel de sub ochi.

— Încerci să-l recucerești? De-asta te îmbraci cochet în fiecare zi?

Se răsucește iute pe călcâie. Face un pas în față.

— Sunt mama ta! Nu-ți permit să-mi vorbești cu atâta obrăznicie!

Mă stric de râs.

— Pe bune? Te consideri mamă?

Nu mai suport s-o văd. Mă întorc spre trepte. Când ajung la jumătatea scării, mă întorc și cobor două trepte. Ea stă în capătul de jos și mă privește.

— De când aveam doisprezece ani, nu mi-ai mai fost mamă. Niciunuia dintre noi nu i-ai fost mamă! Iar acum am aflat de ce: pentru că nu ți-a păsat decât de tata!

Urc treptele în fugă. Mama strigă după mine, dar nu mă întorc. Chiar înainte să trântesc ușa, urlu:

— Nu-ți mai trebuie decât niște pisici ca să fii nebună sadea!

Revin în camera mea. Mă arunc pe pat și îmi verific mesajele de pe telefon. Am primit două: unul de la tata, iar celălalt de la Honor.

Tata: Îmi pare rău că ai văzut asta. Te rog, hai să vorbim înainte să tragi vreo concluzie!

Îl șterg.

Honor: Ai putea să mă acoperi mâine-seară?

Minunat! Încă un partener mincinos în plină formare. Așchia nu sare departe de trunchi.

Eu: În fața cui să te acopăr? A tatei sau a lui Sagan?
Honor: A ambilor. Îți explic mai încolo ce planuri am. Acum trebuie să las telefonul din mână.

Îmi pun mobilul sub pernă. Sunt curioasă ce ascunde ea de Sagan. După cum s-au certat aseară, cred că are legătură cu un tip. Sunt sigură că unul dintre prietenii ei online e pe moarte și că soră-mea vrea să-i fie alături, dar Sagan nu e de acord.

Jur că am cea mai îngrozitoare familie! Nu e de mirare că ne urăsc atât de mulți oameni.

Mă întorc pe o parte, cu fața la perete. Mă uit la desenele făcute de Sagan, urmărind fiecare linie cu degetele. Deodată, cineva îmi bate la ușă.

Nu apuc să zic nimic. Ușa se deschide larg și Luck intră în cameră. Acum părul lui e negru ca pana corbului. Zâmbește, iar asta mă scoate din sărite.

— Ghici ce? spune el.

— Chiar nu pot să ghicesc.

Se trântește pe pat, lângă mine.

— Am făcut rost de o slujbă.

Mă răsucesc pe spate, cu privirea fixată în perete.

— Bravo! Unde te-ai angajat?

— Mai ții minte locul unde ne-am cunoscut?

— Ai obținut o slujbă la Tractor Supply?

— Nu, dar e pe aceeași stradă. Mă refer la cafenea. O să fiu *barista.*

Surâd, chiar dacă nu sunt într-o dispoziție tocmai veselă. Dacă stau să mă gândesc bine, pentru el e jobul perfect.

— Când spui „cafenea", te referi la Starbucks?

— Da. M-am angajat la Starbucks.

Râd pe înfundate. Mă întreb cum de n-a putut să-și amintească numele unui lanț de cafenele atât de cunoscut. Dar vorbim despre Luck, așa că nu e de mirare.

— De-asta ți-ai vopsit părul în negru? Pentru că azi ai avut interviu?

— De fapt, voiam să mă vopsesc cu verde, dar cred că am lăsat vopseaua să acționeze prea mult. Apropo de negru, de ce e atât de întuneric aici? Lampa asta e o insultă la adresa lui Thomas Edison.

Apucă șnurul lămpii și trage de el. Lampa se stinge, apoi Luck o aprinde iar.

— N-am ferestre.

— Observ. Dar de ce?

Mă întorc pe spate.

— Când ne-am mutat, tata a împărțit toate camerele în două. După ce a fost construit peretele despărțitor aici, Honor a primit jumătatea care are fereastră.

Luck strâmbă din nas și zice:

— Nu-i corect.

— Nici nu țineam să am fereastră.

— Ei, atunci, se poate spune că situația s-a rezolvat mulțumitor, răspunde el, după care se întinde lângă mine. De ce ești încă în pat?

Mă întreb dacă ar trebui să-i povestesc despre ce s-a întâmplat adineauri între ai mei. Hotărăsc să tac. Mai întâi vreau să vorbesc cu tata. Sper că m-am înșelat. Sper că își prețuiește căsnicia cu Victoria mai mult decât a prețuit-o pe cea cu mama. Măcar așa aș putea să cred că și-a învățat lecția, după ce ne-a destrămat familia. Însă în clipa asta n-aș zice că s-a învățat minte. Sexul e mai important pentru el decât nevestele și decât să-și țină familia unită.

— Oare sexul e așa grozav cum zic toți? îl întreb pe Luck. De ce riscă oamenii atât de mult pentru sex?

— Întrebi o persoană nepotrivită. Nu cred că eu îi acord la fel de multă importanță ca restul oamenilor.

— Tare sper să am aceeași atitudine ca tine în viitor.

Nu vreau ca sexul să-mi dirijeze întreaga viață și fiecare decizie pe care o iau, așa cum pare să fie în cazul tatei, al Victoriei, al maică-mii. Vreau ca sexul să nu însemne nimic, să nu aibă nicio influență asupra mea. De fapt, ar fi minunat dacă aș putea să trec odată peste asta.

Mă întorc pe o parte și îmi sprijin capul în palmă.

— Luck?

Mă privește temător.

— Ce?

Înghit în sec, cuprinsă de agitație.

— Crezi că noi... am putea să...

El râde, dar eu nu schițez niciun zâmbet. Vorbesc foarte serios. Nu mă încumet să-l întreb direct. Când îmi observă mina gravă, se ridică într-un cot.

— Nu. Sunt unchiul tău.

— Unchi vitreg.

— Asta nu îmbunătățește situația.

— Îmi ești unchi prin alianță.

— Nici măcar nu mă cunoști.

— Te cunosc mai bine decât te cunoaște Angela, iar cu ea ți-ai tras-o.

Mă privește pe sub gene.

— Ești virgină, Merit. N-o să mă culc cu tine.

Se trântește pe spate. Parcă ar vrea să-mi dea de înțeles că am încheiat discuția. Dar nu mă dau bătută.

— Chiar tu ai spus că societatea acordă prea multă importanță pierderii virginității. Vreau să scap de chestia asta. Și, oricum, pentru tine sexul nu înseamnă nimic.

Rămâne tăcut pentru o secundă, apoi spune:

— De ce? De ce eu? De ce acum?

Ridic din umeri.

— Nu toată lumea mă place. Până acum, n-am avut niciodată ocazia să fac sex.

Luck mă privește. Îmi dau seama că ia în considerare propunerea mea. Nu știu dacă o face pentru că vrea să mă ajute sau pentru că e bărbat, iar majoritatea bărbaților mi-ar accepta oferta fără să stea pe gânduri.

— Nu mă placi, nu? mă întreabă.

— În ce fel?

— Ești atrasă de mine?

Mă întreb dacă să-l mint l-ar ajuta să se hotărască, dar aleg să spun adevărul. Nu vreau să creadă că îl plac, când de fapt nu e așa. Cu toate că acum o astfel de minciună mi-ar fi de folos.

— Nu te plac. Sau nu chiar. Adică mi se pare că arăți bine, dar aș minți să zic că mă atragi.

Se uită fix la mine, după care spune:

— Merit, ai face bine să fii sigură, pentru că pentru mine sexul e doar sex și n-o să însemne absolut nimic.

— Nu vreau să însemne ceva pentru tine. Asta-i și ideea.

— Deci e doar un mijloc pentru atingerea unui scop?

Aprob din cap și îi răspund:

— Da. Pentru pierderea virginității.

Mă studiază îndeaproape, așteptând să mă răzgândesc. Când vede că n-o fac, ridică din umeri.

— Bine. Stai să iau un prezervativ.

A rostit *prezervativ* cu accent. Începe să vorbească din ce în ce mai mult ca un american. Nu-mi vine să cred că la asta îmi zboară mintea, după ce tocmai l-am rugat pe un tip să facă sex cu mine. Un tip de care nici măcar nu sunt atrasă.

Chiar se întâmplă?

Vreau să se întâmple?

Da, vreau. Îmi doresc să închei cu povestea asta. Să smulg plasturele de pe rană, cum s-ar zice. Nu vreau să însemne absolut nimic, ci să fie ceva banal, fără mare efect asupra vieții mele. Îmi doresc să fiu opusul părinților mei.

Când se întoarce, Luck închide ușa și o încuie.

— Te superi dacă sting lampa?

— De fapt, chiar aș prefera s-o faci.

Stinge lumina și urcă în pat. Ne strecurăm amândoi sub pătură și începem să ne dezbrăcăm.

— Ești sigură, Merit?

— Da, îi răspund, în timp ce mă chinui să-mi dau jos blugii.

Inima începe să mi-o ia la goană și conștiința mea se chinuie să răzbată prin zidul pe care l-am ridicat. Dar nu mă opresc până nu scap de toate hainele. Odată ce suntem amândoi dezbrăcați, sub pătură, Luck se trage mai aproape de mine. Mă avertizează:

— Probabil că n-o să fie plăcut.

Nu știu de ce, dar comentariul lui mă face să râd.

Își pune o mână pe șoldul meu.

— Vorbesc serios! Chiar s-ar putea să te doară.

— Nu-i nimic. N-am așteptări prea mari în clipa asta.

Se trage și mai aproape, apoi se oprește, cu mâna tot pe șoldul meu.

— Vrei să te sărut?

Mă gândesc un pic la întrebare. Nu sunt sigură dacă îmi doresc să-l sărut. Oare e ciudat? Bineînțeles că este. Toată treaba asta e ciudată.

Îi răspund:

— Te las pe tine să alegi.

Luck încuviințează din cap. Mâna lui urcă pe talia mea. Abia când ajunge la sânul meu simt greutatea lucrului care e

pe punctul de-a se întâmpla. Încerc să nu mă las copleșită de această greutate.

E vorba doar despre sex.

Pot s-o fac.

Aproape fiecare adult din lume a făcut-o.

Mă împinge cu blândețe pe spate, după care se întinde după prezervativ. Îi ia mai bine de treizeci de secunde să și-l pună, timp de care aș putea profita ca să mă răzgândesc. Dar n-o fac. Luck se întinde deasupra mea, sprijinindu-și greutatea în palme, de o parte și de alta a capului meu. Îmi dă părul pe spate, cu un gest bizar de tandru, după care întinde o mână între noi și îmi depărtează picioarele.

Închid ochii. El își apasă fruntea în perna de lângă capul meu.

— Ești sigură?

— Da, îi șoptesc.

Rămân cu ochii închiși și încerc să nu mă concentrez la faptul că am luat o asemenea hotărâre într-un mod atât de spontan. Pe de altă parte, chiar nu-mi vine în minte nicio consecință negativă a ceea ce se va întâmpla. N-o să mai fiu nevoită să-mi fac griji pentru pierderea virginității, iar Luck o să mai adauge un rând în carnețelul lui.

— E ultima ta șansă să te răzgândești, Merit.

— De obicei cât de mult durează? întreb în șoaptă.

Râde la urechea mea.

— Deja îți displace așa de tare?

Scutur din cap și îi răspund:

— Nu, eu doar...

Nu-mi închei propoziția. Situația e și-așa destul de ciudată.

Exact când încep să cred că foarte curând n-o să mai fiu virgină, ecranul telefonului meu se luminează.

— Te sună cineva, spune Luck.

Mă uit în stânga, bâjbâind după mobil. Încerc să-l închid, dar ecranul e tot luminat. Luck pur și simplu se holbează la mine. Își schimonosește fața, după care coboară de pe mine și se lasă pe spate.

— Nu pot s-o fac.

— Serios? Era cât pe ce!

— Îmi cer scuze. Doar că... atunci când ți s-a aprins mobilul... ai făcut o grimasă care mi-a amintit de Moby.

Mă înfior de dezgust.

— Moby seamănă cu tine și cu Honor. Chestia asta mă bagă în sperieți.

Îmi trag pătura peste sâni.

— Ce scârbos!

— Ești bine? mă întreabă.

— Mda, încuviințez eu, deși vocea mea mă cam contrazice.

Aprinde lampa și se ridică din pat. Îmi feresc privirea când își scoate prezervativul. Începe să-și pună pantalonii.

— Nu ești supărată pe mine, nu?

Acum cred că pot să mă uit în direcția lui. Își ține tricoul în mână. Are o expresie plină de remușcări.

— Nu. Sunt sigură c-o să găsesc pe cineva cu care s-o fac, în cele din urmă, îi răspund, mai mult în glumă.

Îmi zâmbește cu regret, și totuși liniștitor.

— Îți garantez că, indiferent cu cine o s-o faci, o să fie mai bine decât ar fi fost cu mine.

Izbucnesc în râs.

— Mda, nu cred că poate fi mai rău decât ce-a fost adineauri.

Luck îmi arată degetul mijlociu.

— De obicei, îmi impresionez partenerii în pat, iar după aceea mă caută din nou. De data asta a fost o excepție.

Îmi place că încă glumește cu mine. Tocmai am trecut printr-una dintre cele mai jenante situații pe care o pot trăi doi oameni, și totuși, din câte se pare, nu ne-a afectat relația.

Luck iese de la mine în cel mai nepotrivit moment posibil. Sagan tocmai pășește prin dreptul camerei mele, dar se oprește imediat ce ușa mea se deschide. Privirile băieților se încrucișează pentru două secunde, însă în contactul lor vizual se schimbă mai multe emoții decât am simțit eu alături de Luck, în ultimul sfert de oră. Apoi ochii lui Sagan se opresc asupra mea. Își mută din nou privirea asupra lui Luck. Se uită iar la mine. Luck iese repede și închide ușa, dar nu suficient de iute încât să mă scape de cea mai urâtă parte a acestei zile.

Îmi trag pătura peste cap, dorindu-mi ca ultimele zece secunde să nu fi existat. Nu voiam să afle nimeni despre ce s-a întâmplat între mine și Luck, iar Sagan e ultimul om care mi-aș dori să știe.

De rușine, îmi dau lacrimile. Mă întorc pe cealaltă parte.

Simt că regretul mă îneacă. Șoptesc:

— Scufundare pentru o gură de aer.

Au trecut câteva ore de când aproape că mi-am pierdut virginitatea. Sunt aceeași și am impresia că m-aș simți la fel chiar dacă himenul meu n-ar mai fi intact. Nu m-aș simți mai sexy, mai versată. N-aș deveni, ca prin minune, mai sigură pe mine. Sunt doar un pic... dezamăgită. De ce riscă oamenii atât de multe de dragul sexului?

Până acum sexul mi-a provocat doar o senzație de umilire. Mi-e atât de rușine să dau ochii cu Sagan, încât am rămas în camera mea încă de când mi-a trecut pe la ușă. Sper că n-a presupus ce-i mai rău, însă e adevărat că Luck a ieșit de la mine pe jumătate dezbrăcat. Sagan m-a văzut în pat și, cu toate că pătura mă acoperea, era evident că sunt dezbrăcată.

Nu mi-e rușine că m-a surprins după ce, ipotetic, mi-am tras-o cu cineva. Pentru Sagan n-ar trebui să conteze dacă mă văd cu un tip, pentru că el nu e iubitul meu. E al soră-mii.

De fapt, îmi crapă obrazul de rușine fiindcă e vorba despre Luck, cu care sunt înrudită prin alianță. Gândul acesta e tulburător. Iar acum îmi închipui că Sagan are o părere foarte proastă despre mine.

La cină, Luck a venit în camera mea și m-a întrebat dacă vreau să-mi aducă ceva de mâncare. Credea că din cauza lui sunt prea jenată ca să scot nasul din cameră, însă starea mea n-are nicio legătură cu el. Drept să spun, nici măcar nu regret ceea ce-a fost cât pe ce să se întâmple. Regret doar că Sagan știe despre acest lucru.

În ciuda stingherelii pe care o simt, mă îndoiesc că rușinea mea e la fel de mare precum a tatei. Știe că știu că încă face sex cu mama. Și sunt sigură că îl îngrozește gândul că o să-i spun Victoriei. Sau oricui altcuiva din familie. E atât de înspăimântat, că nici măcar n-a venit în camera mea, să vorbim.

Singurul semn primit din partea lui a fost acel mesaj stupid: „Îmi pare rău că ai văzut asta. Te rog, hai să vorbim înainte să tragi vreo concluzie". Cu alte cuvinte, ar fi încântat să aibă ocazia de-a mă obliga să păstrez secretul, înainte ca altcineva să afle ce se întâmplă.

Ce de-a secrete în casa asta! Și totuși, secretul pe care ar fi trebuit să-l spun acum câțiva ani este cel pe care l-am păstrat cu cea mai mare strășnicie.

Apropo de tăcere: n-am mai auzit foială prin casă de o vreme, ceea ce înseamnă că toată lumea s-a dus la culcare. Nu doar că mor de foame, dar pun pariu că azi nimeni nu l-a hrănit pe Wolfgang. Mă duc în bucătărie și scot din congelator o porție de mâncare. După ce o pun în cuptorul cu microunde, iau un bol de sub chiuvetă, ca să-i pun câinelui de mâncare.

Când tata își face în sfârșit curaj să mă înfrunte, eu clătesc bolul. Am auzit ușa de la camera lui imediat după ce mi-am pus mâncarea la încălzit. A intrat în bucătărie exact când m-am aplecat după bol. L-am simțit ezitând lângă blatul de bucătărie.

Îmi aține calea, blocând drumul spre ușa din spate.

— Trebuie să-l hrănesc pe Wolfgang.

O spun în așa fel încât să-i dau de înțeles că nu vreau să fac altceva decât să-l hrănesc pe Wolfgang. În niciun caz n-am chef să discutăm despre infidelitatea lui.

Mă privește implorator.

— Merit, trebuie să vorbim.

Îl ocolesc. Vreau să ajung la sacul cu mâncare pentru câini.

— Oare chiar trebuie? i-o întorc eu.

Torn în bol boabe pentru câini, după care mă răsucesc cu fața la el.

— Chiar vrei să vorbești cu mine despre asta, tată? O să-mi explici, în sfârșit, de ce ai început s-o înșeli pe mama tocmai când ea avea mai mare nevoie de tine? O să-mi explici de ce ai ales-o pe Victoria în locul familiei tale? Și de ce azi erai la subsol, făcând sex cu mama, în timp ce toată lumea credea că ești la muncă?

Face iute un pas spre mine.

— Sst! Te rog, taci!

Pare panicat, ca și cum Victoria ne-ar putea auzi conversația. Mă face să râd. Dacă nu-i place ideea de-a fi prins cu mâța-n sac, de ce face lucruri despre care nu vrea să se afle?

— Aha, înțeleg! comentez, dând aprobator din cap. Nu vrei să vorbești despre motivele care te fac să fii un soț jalnic. Tot ce vrei e să-ți promit că n-o să spun nimănui.

— Merit, nu-i corect!

Corect? Are de gând să-mi vorbească despre corectitudine? În ultimii ani nu i-am prea purtat respect tatei, dar acum respectul meu față de el a dispărut cu totul.

— Crede-mă, tată, n-o să spun nimănui. Familiei noastre nu-i trebuie încă un motiv să-ți poarte pică.

Cronometrul cuptorului cu microunde se oprește cu un țiuit. Când tata se uită la cuptor, profit de ocazie și ies pe ușa din spate. Din fericire, nu vine după mine. Pășesc prin curte, spre căsuța lui Wolfgang. El pur și simplu zace acolo și se uită la mine. Nici măcar nu e nerăbdător să mănânce. Oare câinii pot suferi de depresie? Mă întreb dacă Xanaxul ar avea vreun efect asupra lui. Poate ar trebui să-i dau câteva pastile de-ale mamei.

Mă așez lângă căsuța lui. Wolfgang se târăște până la mine și-și lasă capul în poala mea. Îmi linge mâna. Sinceră să fiu, este cel mai drăguț gest pe care l-a făcut astăzi cineva pentru mine. Cel puțin animalul ăsta mă apreciază.

— Nu ești chiar așa de nesuferit.

Îl scarpin între urechi. Începe să dea din coadă. Mă rog, e mult spus; mai degrabă coada îi zvâcnește aproape convulsiv, ca și cum a trecut atât de multă vreme de când a fost fericit, că a uitat cum îi funcționează coada.

— Stai să-ți aduc puțină apă.

Îi iau bolul gol pentru apă. Mă duc către un colț al casei, acolo unde se află un robinet. Îl deschid. Mă uit în stânga, spre fereastra camerei lui Sagan. Stă cu lumina aprinsă, deci probabil e treaz și desenează. Mă întreb ce desen schițează. Probabil unul sumbru, în care eu îmi pierd virginitatea.

Apa din bol începe să se reverse peste pantofii mei.

— Fir-ar!

Fac un pas în spate și vărs o parte din apă, apoi las furtunul jos.

— Merit?

Mă întorc. Nu e nimeni în spatele meu.

— Aici, sus!

Este vocea lui Sagan. Mă strigă de la fereastră. Are draperiile trase și stă cu brațele încrucișate, sprijinite de pervaz. Ne despart doar plasa de la geam și o înălțime de câțiva metri.

— Ce faci?

Mă aplec și închid robinetul.

— Îi dau de mâncare lui Wolfgang.

Bâjbâi cu mâinile pe lângă robinet. Prezența lui Sagan mă face să mă simt foarte agitată. Nu observ sârma agățată de robinet decât atunci când încheietura îmi alunecă peste ea și îmi crestez pielea. Scot o exclamație de durere și mă trag îndărăt. Din tăietura de pe încheietură picură sânge.

— Te simți bine? mă întreabă Sagan, apropiindu-se de plasă.

— M-am tăiat, dar sunt OK. E o tăietură superficială.

— Îți aduc un plasture.

Trage draperia. Îl aud cum traversează camera.

La naiba! Vine încoace.

Închid ochii și inspir adânc. Sper să-mi pot masca jena copleșitoare. Nădăjduiesc că n-o să aducă vorba despre ce-a văzut azi. Sigur că nu o s-o facă. La urma urmei, nu-i deloc treaba lui.

Îmi șterg încheietura de tricou și îi duc lui Wolfgang bolul cu apă. Mă așez în același loc, pe pământ. Se deschide ușa din spate. E întuneric, dar în seara asta este lună plină. Vasăzică

voi fi nevoită să-l privesc în ochi, așa cum ar face un om normal.

Wolfgang ridică botul și începe să mârâie când Sagan se apropie. Îl mângâi pe creștet.

— E-n regulă, băiatu'!

Mângâierea mea îl liniștește. Își cuibărește iar capul în poala mea și oftează.

Când ajunge la noi, Sagan se lasă pe vine și îmi dă un plasture. Îl desfac. Ce bine că n-a încercat să mi-l pună cu mâna lui! Și-ar fi dat seama cât de tare tremur.

— Deci el este infamul Wolfgang?

Întinde o mână ca să-l mângâie, iar Wolfgang îi dă voie. N-are nicio importanță că animalul își ține capul în poala mea și că acum mâna lui Sagan atinge ceva aflat în poala mea. Cum să mai respir?

— E un câine frumos.

Sagan se așază pe pământ. Stă atât de aproape, că genunchiul lui îl atinge pe al meu. Contactul îmi îngreunează respirația. Încerc din răsputeri să nu-mi dau reacția de gol. Mâna lui e în continuare pe capul lui Wolfgang.

— Mereu e așa de potolit?

Ridic dintr-un umăr și îmi lipesc plasturele pe încheietură.

— Înainte nu era așa. Cred că e deprimat.

— Câți ani are?

Îmi amintesc de anul în care a început gâlceava dintre tata și pastorul Brian. Cred că aveam opt sau nouă ani.

— Aproape zece ani.

Sagan oftează.

— E posibil să nu mai aibă mult de trăit.

— Cum adică? Doar câinii trăiesc mai mult de zece ani, nu?

— Unele rase, da. În medie, labradorii trăiesc cam doisprezece ani.

— Nu-i pe moarte. Doar jelește.

Sagan mângâie burta lui Wolfgang.

— Pipăie-l și tu! mă îndeamnă el, după care îmi ia mâna și o călăuzește în același loc unde a fost a lui. Are stomacul umflat. Uneori, ăsta-i un semn că animalul e pe moarte. Dacă te gândești și la cât de letargic e Wolfgang...

Mi se pune un nod în gât. Scot un sunet — un fel de icnet combinat cu tuse, în care se ghicește neîncrederea. Duc repede mâna la gură. Greutatea care-mi apasă gâtlejul îmi înlăcrimează ochii. De ce mă întristez? Toată viața mea am urât câinele ăsta. De ce să-mi pese că moare?

— Mâine o să chem un veterinar, spune Sagan. Nu i-ar strica o consultație.

— Crezi că suferă?

Vocea mea e mai mult o șoaptă.

O lacrimă mi se prelinge pe obraz. Încerc s-o șterg discret — sau cel puțin aveam de gând să fiu discretă —, dar Sagan m-a văzut. Se uită lung la mine.

Un zâmbet îi întinde colțurile buzelor.

— Ia te uită! Merit are o inimă.

Îmi dau ochii peste cap. Încep să-l mângâi pe Wolfgang cu ambele mâini.

— Nu credeai că am o inimă?

— Sincer să fiu, lași impresia că ești cam... răutăcioasă.

Nu mă așteptam să fie atât de sincer. Mă amuză.

— E felul tău de a-mi spune că sunt o scârbă?

Scutură din cap și răspunde:

— Nu ți-aș spune niciodată așa.

Sigur că nu m-ar numi niciodată „scârbă", însă asta nu înseamnă că nu o gândește. Sagan pur și simplu nu spune lucruri răutăcioase cu glas tare. Poate că așa a fost crescut. Sau poate că e un fel de sfânt. Ori un înger trimis pe pământ, ca să-mi pună moralitatea la încercare.

Wolfgang se lasă pe burtă și se trage mai aproape de mine. Ridic privirea spre Sagan, dar când observ că se uită la mine, mă uit imediat în jos, la Wolfgang. Din nou, mă străduiesc din răsputeri să găsesc ceva care să nu-mi placă la băiatul ăsta.

— La ce ești alergic?

Sagan își înclină capul, nedumerit.

— La nimic. De ce întrebi? Ce întrebare din senin!

— Aseară, când eram în camionetă, ai zis că ai avut o reacție alergică la un aliment și că de-asta ai cunoscut-o pe Honor în spital.

Dă aprobator din cap, apoi zâmbește.

— A, la asta te refereai! Am mințit. De dragul lui Honor.

Bineînțeles că a mințit. Asta fac băieții de treabă, pentru iubitele lor.

— Care parte era minciună? Că ai avut o reacție alergică sau că nu ești alergic la nimic?

Sagan smulge un fir de iarbă și îl freacă între degete.

încercam să-l păcălim pe tata. Pe atunci, să fim gemene ni se părea un noroc.

— Tu ai frați sau surori? întreb.

Se încruntă pentru o fracțiune de secundă.

— Da, am o soră mai mică.

— Și câți ani are?

— Șapte.

Sagan are o mină resemnată. Mă întreb dacă îi este dor de ea. Poate că nu-i place să vorbească despre asta.

— O vezi des?

Inspiră adânc, apoi se lasă pe spate, sprijinit în palme. Deduc că acesta e mărul discordiei din familia lui.

— De fapt, n-am cunoscut-o niciodată.

Mai mult ca sigur, la mijloc e o întreagă poveste. Îi simt tristețea din voce. Se apleacă și începe să-l mângâie pe Wolfgang, ca și cum am fi încheiat discuția. E clar că nu vrea să vorbească despre familia lui. Sunt dezamăgită. Aș vrea să simtă că mi se poate destăinui, însă este evident că nu are încredere în mine. Mă întreb dacă Honor poartă genul acesta de discuții cu el.

Greutatea numelui ei mă apasă. Îmi duc o mână la gură, odihnindu-mi brațul pe genunchi.

— Ți-ai dorit vreodată să fi avut o altă familie? îl întreb. Una ai cărei membri comunică.

— N-ai idee cât de mult mi-o doresc.

— Chiar vreau să am genul acesta de relație cu Honor și cu Utah. Nu suntem deloc apropiați. Din păcate, mă îndoiesc că o să vorbim des după ce vom pleca toți la facultate. Singurul motiv pentru care interacționăm este că locuim împreună.

— Nu-i prea târziu să schimbi situația, să știi.

Încerc să schițez un zâmbet, dar n-am suficientă vlagă ca să mă prefac că are dreptate. Familia mea n-o să se schimbe niciodată.

— Nu știu ce să zic, Sagan. În familia mea sunt multe probleme. Cred că uneori poți avea noroc și te naști într-o familie ai cărei membri comunică, alteori însă...

Mă chinui să-mi stăpânesc o lacrimă penibilă și neașteptată.

— Alteori te pomenești cu rude care fac multe greșeli pentru care nu sunt nevoiți să-și ceară scuze sau să plătească.

Când sunt sigură că lacrima nu mi-a scăpat, mă uit la Sagan. Mă privește fix, cu compasiune. Băiatul ăsta are ceva liniștitor, într-un mod discret. Dă încetișor din cap, de parcă înțelege ce încerc să spun. Dar apoi ridică din umeri și zice:

— Nu toate greșelile ar trebui să aibă consecințe. Uneori, ar merita să fie doar iertate.

Mă uit imediat în altă parte. Răspunsul lui mă lovește în plin. Aș vrea să aplic acest principiu în legătură cu familia mea, dar nu cred că sunt în stare să fiu atât de iertătoare.

Sagan își ridică piciorul drept și își sprijină bărbia în genunchi, înconjurându-și genunchiul cu brațele. Se uită în direcția curții, dar fără să se concentreze pe ceva anume.

— Merit?

Strâng tare din pleoape. Nici măcar nu vreau să-l privesc. Îmi dau seama după tonul lui că urmează să-mi pună o întrebare la care nu vreau să răspund.

— Da? șoptesc.

Când mă uit în sfârșit la el, am inima grea.

— Ce s-a întâmplat azi, în camera ta?

Îmi feresc imediat privirea. Te rog, Doamne, să nu aducă vorba despre ce a văzut din hol!

— Tu și Luck...

Exact despre asta o să aducă vorba.

— Ai făcut sex cu el?

Sunt șocată că mi-a pus întrebarea atât de direct. Dau să zic ceva, însă închid brusc gura. Mi-e prea rușine să răspund. Ba chiar sunt un pic furioasă. De ce are senzația că treaba asta îl privește? Sagan i-o trage iubitei prietenului său aflat pe moarte. N-ar trebui să-l privească pe el cu cine mă culc eu!

Îmi dau ochii peste cap. Mă ridic și comentez:

— E o întrebare foarte nelalocul ei, mai ales venind din partea ta.

Pare puțin jenat că m-a întrebat, dar nu-și cere scuze. Se uită la mine în tăcere, în vreme ce mă întorc în casă. Mă duc direct în camera mea și închid ușa. Abia după ce o încui îmi amintesc că mi-am lăsat mâncarea în cuptorul cu microunde.

— Grozav! mormăi eu.

N-am de gând să mai ies de aici, deși detest senzația de foame. Mă face să fiu irascibilă, iar când sunt deja supărată, foamea îmi sporește furia. Sunt enervată și înfometată, iar acum, că am luat mobilul în mână, mă simt nevoită să citesc toate mesajele de la Honor. Mă trântesc pe pat și încep cu primul mesaj primit.

Honor: Mâine-seară o să-l vizitez pe Colby, un prieten de-ai mei. Va trebui să conduc până în Dallas, deci n-o să fiu acasă înainte de miezul nopții.

Honor: Azi-dimineață i-am promis lui Sagan că nu mă duc la Colby, așa că nu trebuie să afle.

Honor: Și nici tata nu trebuie să afle. O să fie la fel de furios ca Sagan.

Chiar mă enervează că soră-mea trimite fiecare frază într-un mesaj separat. De ce nu poate să-mi trimită pur și simplu un singur paragraf lung?

Honor: Sagan muncește mâine-seară după 10. O să-i trimit un mesaj pe la 9, să-i zic că sunt obosită și că mă duc la culcare. Deci cu el n-o să fie nicio problemă.

Honor: Dar s-ar putea ca tata să observe că lipsesc. Zi-i că nu mă simt bine și că m-am dus devreme la culcare. Dacă vrea să vadă cum mă simt, spune-i că ai verificat deja și că sunt OK.

Honor: O să-mi încui ușa, ca să nu intre nimeni și să vadă că nu sunt acolo.

Honor: Ai primit mesajele mele?

Honor: Merit?

Honor: Te rog, accepți să mă acoperi măcar de data asta? Îți rămân datoare.

Mă pufnește râsul. Adică eu fac chestii dubioase pentru care aș avea nevoie ca soră-mea să-mi facă o cere o favoare?

Merit: Am înțeles.

Honor: Mulțumesc!

Merit: O mică întrebare. De ce-i faci asta lui Sagan?

Honor: Măcar o dată în viață poți să te abții de la a mă judeca?

Merit: Bine. Până poimâine, o să mă abțin de la a-ți judeca faptele indiscrete.

Honor: Mulțumesc!

Las telefonul deoparte, apoi sting lampa. În cameră se face întuneric beznă. Fără ferestre și fără nicio lumină în afara camerei, nu pot să văd absolut nimic. E prima fărâmă de pace de care am parte pe ziua de azi.

Mă întreb dacă așa este moartea: pur și simplu... nimic.

Capitolul nouă

— Înainte să te duci la culcare, ar trebui să verifici dacă lui Honor îi este foame, spune tata.

Honor. Sora mea bolnăvioară, care va sta izolată în camera ei, toată seara. Sărăcuța!

— Adineauri i-am dus mâncare, mint eu.

Scot dopul din chiuvetă și las apa să se scurgă. Era rândul lui Honor să spele vasele, dar ea nu e aici. Încă un lucru pentru care o să-mi rămână datoare.

— A luat vreo pastilă? întreabă tata.

Dau din cap, în semn de aprobare, și-i răspund:

— I-am dus una ceva mai devreme. Imediat după ce a vomitat prin toată baia.

Dacă tot trebuie să mint ca s-o acopăr, o s-o fac așa cum trebuie.

— Stai liniștit! Jumătate de oră am curățat în urma ei. Era vomă peste tot. Am spălat până și toate prosoapele.

Tata mă crede.

— Ce drăguț din partea ta!

— Suntem surori. E normal.

Cred că ar fi cazul să încetez, fiindcă devine bătător la ochi că torn gogoși.

— Sper că nu e ceva infecțios, spune Victoria. Ultimul lucru care-mi trebuie e un virus. Săptămâna viitoare avem inspecție federală la spital.

Ce mă bucur că Victoria își face griji pentru soră-mea!

— Noapte bună, Merit! îmi urează tata.

Mă privește cu nesiguranță. Încă își face griji că o să-i divulg secretul.

Îi răspund cu un zâmbet:

— Noapte bună, tati! Te iubesc!

Nu-mi întoarce zâmbetul. Știe că mă port ca o scârbă sau, așa cum a zis Sagan ieri, că sunt răutăcioasă.

Sting toate luminile din bucătărie și mă duc să fac duș. Chiar înainte să intru în baie, primesc un mesaj.

Honor: A intrat careva la idei?

Merit: Nu. S-au dus toți la culcare.

Honor: Ce bine! Tocmai i-am scris lui Sagan că mă culc. Mersi! Îți rămân datoare.

Merit: Îmi ești datoare de două ori. Era rândul tău să speli vasele în seara asta. Cu plăcere!

Honor: O să le spăl în locul tău toată luna următoare.

Merit: Să știi că fac un *printscreen* cu mesajele astea, ca să am dovezi.

În timp ce mă spăl, derulez în minte, iar şi iar, conversaţia de azi-noapte, cu Sagan. Încă nu pot să cred că a avut tupeul să mă întrebe dacă m-am culcat cu Luck. Sau poate că eu confund curajul cu tupeul. În orice caz, a întrecut măsura. El e iubitul soră-mii, nu al meu. Ar trebui să-şi facă griji în legătură cu cine se culcă *ea*.

După ce ies din duş, emoţiile de azi-noapte mă năpădesc din nou. Cred că sunt atât de furioasă pentru că mi-a plăcut că Sagan a părut puţin gelos atunci când m-a întrebat despre mine şi Luck. Nu vreau să mă simt aşa. Deşi Dumnezeu ştie ce face soră-mea în clipa asta, nu vreau ca relația dintre mine şi Honor să se răcească şi mai mult din cauza unui băiat.

Foarte curând, Sagan va ajunge la noi acasă. Dacă nu mă ascund în camera mea, o să fiu forțată să-l mint. O să mă întrebe despre Honor: cum se simte, dacă a mâncat. Poate că va dori să o vadă, iar eu voi fi nevoită să-i spun că e bine.

Nu e corect faţă de el. Ştiu că nici el nu e nevinovat în situaţia asta, dar cel puțin e sincer cu Honor, pe când ea își face de cap cu Colby, cel mai bun prieten al lui Sagan.

Soră-mea este exact ca tata. Şi aş zice că, totodată, e la fel ca mama.

Intru în spălătorie, ca să-mi iau pijamalele din uscător. Scot toate rufele de acolo şi mă apuc să le caut pe ale mele. Pijamalele lui Honor sunt amestecate printre restul hainelor. Le scot şi pe ale ei şi le compar cu pijamalele mele.

De-asta este ea geamăna mai frumuşică, deşi suntem identice: poartă cămăşi de noapte şi costume de baie mai sexy, iar părul ei arată mai seducător. Şi-l împleteşte aproape în fiecare

seară, după ce iese de la duș, ca să-i stea ondulat când nu de-face coada, a doua zi dimineață. Eu nu mă sinchisesc să fac asta. Dacă mă întrebați pe mine, nu e mare diferență. Sau cel puțin așa îmi zic în sinea mea. Părul ei chiar arată bine. Pe al meu îl țin strâns în coadă aproape tot timpul, așa că nu prea contează cum îl las noaptea.

Mă uit iar la cămașa ei de noapte, întrebându-mă cum ar fi să mă îmbrac ca ea. Port drept pijamale o pereche de pantaloni scurți și un tricou neasortat. Cămașa ei este din mătase neagră. Fără să fie indecentă, este sexy. Oare oamenii dorm mai bine dacă se simt seducător atunci când dorm?

Honor nu e aici, ca să știe dacă pun sau nu această teorie la încercare.

Mă asigur că ușa de la spălătorie este închisă. Las prosopul deoparte și îmi pun cămașa de noapte a lui Honor. Îmi privesc reflexia în fereastră. Tot nu mă simt la fel de frumoasă cum e Honor atunci când poartă cămașa asta.

Îmi scot prosopul de pe cap și îmi trec mâna prin păr până când îl descâlcesc suficient ca să-l pot împleti. Mi-l trag peste umărul drept, așa cum face Honor, și îl împletesc până ajung la vârfuri. Nu am un elastic la îndemână, dar există unul în baie. Soră-mea nu e aici, deci nu voi avea senzația că o imit, dacă în noaptea asta dorm cu părul împletit.

Sting lumina din spălătorie și mă duc înapoi în baie, ca să iau elasticul.

— Te simți mai bine?

Încremenesc. Sagan tocmai încuie ușa de la intrare. Toate luminile sunt stinse, cu excepția luminii răspândite de electrocasnicele din bucătărie.

Rahat!

Sagan are impresia că sunt Honor.

Nu pot să-i zic că nu sunt ea. Cum să-i explic că port cămașa ei de noapte și că mi-am împletit părul la fel ca ea? E atât de jenant! De ce este orice interacțiune cu el atât de jenantă?

— Mda, răspund, cu voce puțin schimbată.

Vreau să semene cu vocea lui Honor, să fie mai... plăcută.

Mă îndrept spre hol, dar înlemnesc când îmi dau seama în ce bucluc m-am băgat singură. Nu pot să mă duc în camera mea, pentru că Sagan o să se întrebe de ce intră Honor acolo. Nu pot să merg nici în camera lui Honor, pentru că ușa ei este încuiată, iar cheia a rămas la ea.

— În seara asta cei de la studio l-au concediat pe David, spune Sagan.

Habar n-am cine este David. Sagan se dezbracă de geacă, în timp ce eu zăbovesc în hol, uluită.

— Era și timpul, îi zic.

Sagan își înclină capul într-o parte și râde a nedumerire.

— Poftim?

A, deci concedierea lui David nu-i un lucru bun! Nici măcar nu știu unde muncește Sagan. Tărășenia asta o să se încheie foarte prost.

Mă grăbesc să mă corectez:

— Am vrut să spun că știai că așa o să se întâmple.

Oare știa? Așa sper.

El încuviințează din cap.

— Știu că e din vina lui, pentru că vine rar la serviciu, dar tot mă simt aiurea. David are patru copii.

Se duce la frigider și deschide ușa, iar becul dinăuntru luminează totul în jur, inclusiv pe mine. Sunt neliniștită c-o să observe ceva care mă deosebește de Honor, așa că mă îndepărtez de lumina frigiderului și mă așez pe canapea. Sagan intră și el în living. Se așază chiar lângă mine, cu picioarele sprijinite de măsuță. Se întinde peste mine, ca să ia telecomanda. Îmi trag picioarele sub mine și încerc să mă trag puțin mai departe de el. Dacă încearcă să mă sărute? Cum o să scap?

Aș putea să mă prefac că-mi vine să vomit. O să fug să mă încui în baie. Dar s-ar ține după mine. Și, după cum îl știu pe Sagan, ar fi în stare să aștepte în fața ușii până când ies de acolo.

Deschide televizorul. Lumina ecranului e chiar mai puternică decât cea din frigider. Mă fac mică. Simt cum îmi transpiră palmele din cauza stresului. De parcă faptul că stau lângă el nu e suficient de aiurea, acum mă și atinge. Întinde o mână și îmi dă părul după ureche. Simt că nu mai pot respira cum trebuie.

— Te simți bine?

Dau aprobator din cap și înghit cu noduri. Am gura prea uscată ca să rostesc vreun cuvânt.

— Honor!

Vrea să-mi întorc fața spre el. Doamne, Dumnezeule! Vrea să-l privesc în ochi ca și cum aș fi Honor, nu Merit. Ar fi cazul să-i zic adevărul, și gata. Mă răsucesc spre Sagan, pregătită să-i

explic ce s-a întâmplat în ultimele cinci minute, dar expresia de pe chipul lui mă amuţeşte. Mă priveşte aşa cum o priveşte pe Honor. Doar că eu nu sunt ea. Sunt eu însămi, iar acum ochii lui mă fixează de parcă eu aş fi totul pentru el.

— Mai ești supărată?

— Nu, îi răspund, scuturând din cap.

E adevărat că nu sunt supărată pe el, însă habar n-am dacă Honor este.

Îmi strânge mâna şi zice:

— Ştii ce părere am despre situația asta. Dar nu vreau să-ţi zic ce să faci.

Honor e îngrozitoare. E o ființă oribilă pentru că îl minte şi îl înşală pe Sagan. Îmi doresc atât de mult să-i mărturisesc totul! Dar faptul că Sagan își minte prietenul justifică, într-un fel, comportamentul lui Honor. Și, habar n-am de ce, îi sunt loială soră-mii. Sau aşa cred. Nu ştiu ce să mai zic. Sunt atât de derutată.

Închid ochii, fiindcă nu-mi dau seama cum să mă port. El stă atât de aproape de mine, încât mă întreb dacă buzele lui încă au gust de înghețată de mentă. Aș da orice ca să pot simți din nou acel gust.

Honor n-ar avea cum să afle. Nici măcar nu e aici.

Dacă m-ar săruta din nou, ar fi din cauza ei, nu dintr-a mea. Toată situația e numai din vina ei. Chiar în clipa asta, soră-mea sărută pe altul. Poate că la mijloc e karma ei.

Fac ce ştiu eu mai bine: reacţionez fără să gândesc.

Mă întind și-mi lipesc buzele de ale lui. Sagan își pune mâinile pe umerii mei. Mă trag înapoi pentru o clipă, iar el îi rostește numele:

— Honor!

Urăsc să-l aud zicând așa ceva. Nu vreau să repete numele ei. Vreau doar să mă sărute.

Îmi trec un picior peste poala lui și îl încalec. Țin ochii închiși cât timp mâinile mele îi cuprind gâtul. Nu vreau să observe că nu port lentile de contact. Honor le poartă tot timpul, pe când eu, nu.

Îi simt degetele strângându-mi talia și aștept să mă sărute așa cum a făcut-o prima oară, dar ezită.

Sunt prea nerăbdătoare. Îmi apăs iar gura de a lui, însă el mi se opune. Nu seamănă deloc cu primul nostru sărut. Își ține buzele strânse. Își desprinde mâinile de pe talia mea și mă strânge de încheieturi.

— Ce faci? mă întreabă.

Deschid ochii. În privire i se citește confuzia. Mă retrag puțin. Degetul lui mare trece peste plasturele de pe încheietura mea. Se uită în jos, la plasturele pe care el mi l-a dat. Cel pe care l-am folosit pentru a acoperi zgârietura căpătată aseară. E încheietura mea, nu a lui Honor.

Trag adânc aer în piept. Expresia lui nedumerită dispare brusc. Se uită la plasturele de pe încheietură, apoi la fața mea.

— Merit?

Nu mă clintesc. Nici măcar nu încerc să mă justific. Stau aici, îmbrăcată cu cămașa de noapte a lui Honor, călare pe el. Habar n-am cum să ies din situația asta. Nu m-am rugat

niciodată să fac un infarct, dar acum mă rog din tot sufletul ca Dumnezeu să mă trăsnească și să mor pe loc.

Îl privesc fix în ochi, așteptând să mă împingă deoparte, dezgustat. În schimb, Sagan se uită lung la mine. În cele din urmă, îmi dă drumul la încheieturi, însă, în loc să mă apuce de umeri și să mă desprindă de el, îmi cuprinde fața în palme.

Și apoi mă sărută. Mă *devorează.*

Pe mine.

Nu pe Honor.

Închid ochii și mă topesc cu totul în el. Mă lipesc de pieptul lui, de brațele lui, de gura lui. Când limba lui o găsește pe a mea, aproape că renunț să-i răspund la sărut. Mintea mea a pierdut legătura cu membrele mele, care acum par controlate de o forță străină. Îmi trec degetele prin părul lui. Palmele lui Sagan se mută iar pe talia mea, apoi pe șale. Iar senzația asta e cu totul diferită de primul nostru sărut.

E mai bine.

E real.

Aici sunt eu, nu Honor.

Acum gura lui e un amestec de arome, fiecare luptându-se să iasă în față. Totul este delicios, dulce, amestecat cu sărat și picant.

Să fie acesta răspunsul la rugăciunea mea? Honor se poartă atât de urât cu el, încât Sagan nu are de ales decât să fie cu mine?

Alung din minte gândul despre soră-mea exact în clipa când el mă întinde pe spate. Nu-și dezlipește gura de a mea.

Se cațără pe mine. Amândoi ne dorim cu disperare să cunoaștem cât mai îndeaproape corpul celuilalt.

Pare absolut ireal și îmi vine să zâmbesc. Dar totodată e ceva foarte serios, încât îmi vine și să plâng. Emoțiile mele sunt alandala. La fel ca mâinile lui, care îmi coboară pe coapse, îmi mângâie un picior, mă apucă de genunchi și îmi ridică piciorul, încolăcindu-l în jurul său. Poziția asta ne obligă să tragem aer în piept. El întrerupe sărutul, iar gura îi coboară pe gâtul meu.

— Merit, zice încontinuu Sagan, printre săruturi.

Aș fi în stare să-l ascult rostindu-mi numele la nesfârșit.

— Merit, repetă Sagan, sărutându-mă pe bărbie. Ce-i asta?

Scutur din cap, fiindcă vreau să nu mai pună întrebări, să nu se oprească. Din partea mea, Sagan are undă verde.

Dar el confundă unda verde cu dorința de-a face o pauză. Își coboară fruntea aproape de tâmpla mea și își ia un răgaz între săruturi, ca să-și recapete răsuflarea. Și eu fac la fel.

Se trage în spate.

Ochii lui îmi studiază chipul, apoi pieptul, după care urcă iar.

— De ce ești îmbrăcată așa?

Își sprijină greutatea mai mult în palme, iar presiunea de deasupra mea dispare.

Vreau înapoi apăsarea aceea. Încerc să-l trag iar spre mine, dar el își îndepărtează fața de mâinile mele. Se lasă cu toată greutatea pe un singur braț și apucă în mână coada mea împletită, își trece degetele de-a lungul ei, până la vârf. Îmi privește părul, chipul, cămașa de noapte.

Nu-mi place.

Se ridică pe jumătate. Stă în genunchi, pe canapea, în fața mea. Picioarele mele sunt în continuare desfăcute.

— De ce ești îmbrăcată cu cămașa lui Honor?

Mă ridic în capul oaselor și îmi retrag picioarele. Stăm față în față. El e mult mai înalt decât mine, chiar dacă stă în genunchi. Mă domină cu înălțimea lui. Sagan se îndoiește de intențiile mele. Închid ochii.

Îi simt mâna pe bărbie — o atingere blândă.

— Hei! spune el în șoaptă. Uită-te la mine!

Îl ascult, căci aș face orice îmi cere, atât timp cât mă roagă pe tonul ăsta dulce și protector. Îmi dă părul pe spate.

— De ce ești îmbrăcată ca ea?

Ochii mi se umplu de lacrimi. Scutur din cap, sperând ca gestul acesta să oprească șuvoiul care amenință să se reverse.

— Eram curioasă.

Degetele lui mi se îndepărtează de față.

— În legătură cu ce?

Ridic din umeri.

— Voiam să văd cum e să fiu ea. Și apoi ai intrat pe ușă.

Își strânge buzele într-o linie subțire, după care își trece o mână prin păr și se așază pe canapea. Nu mai stă cu fața la mine.

— De ce ai încercat să mă săruți înainte să aflu că nu ești Honor?

Expir încet. Am senzația că aerul din jurul meu tremură. Eu însămi tremur din tot corpul. Mi-e teamă de adevăr.

Nu sunt așa de pricepută la a spune adevărul precum ar vrea Sagan să fiu.

— Habar n-am. Probabil că pur și simplu voiam să te sărut iar.

Îmi frec fața și mă așez pe canapea, lângă el. De parcă un moment jenant nu era suficient în săptămâna asta!

Sagan se ridică. Îl aud cum pășește încolo și-ncoace. Când se oprește, deschid ochii și mă uit la el. Stă cu mâinile în șolduri, privindu-mă.

— Tu crezi că eu și Honor..., începe el, după care face semn spre canapea. Tu crezi că fac chestii de-astea cu ea? Crezi că eu și Honor suntem împreună?

Mă pregătesc să spun ceva, dar închid gura la loc. Întrebarea lui mă zăpăcește.

— Nu sunteți împreună?

Preț de o clipă, rămâne tăcut. Mă țintuiește cu o privire plină de neîncredere. Apoi...

— Nu.

Acest cuvânt pare să aibă mult adevăr, dar în sinea mea îmi zic că sigur este o minciună. Bineînțeles că ei doi fac chestii de-asta. Bineînțeles că se sărută.

— Merit, Honor e amica mea. E iubita celui mai bun prieten al meu, căruia nu i-aș face niciodată așa ceva, continuă el, oftând. E complicat.

— Dar...

Sunt mai nedumerită ca oricând și habar n-am ce să-i răspund.

— De ce lăsați impresia că sunteți împreună?

Sagan izbucnește în râs. Parcă nu-i vine să creadă. Își lasă capul pe spate și fixează tavanul cu privirea.

— Nu lăsăm impresia asta. Așa alegi tu să vezi lucrurile.

Mă gândesc la ultimele două săptămâni. De multe ori am vorbit despre Sagan ca despre iubitul soră-mii. Totuși, el nu a zis niciodată că e iubitul ei. Nici Honor n-a zis că e iubita lui. Și, în afară de câteva îmbrățișări, nu l-am văzut niciodată sărutând-o. Am văzut doar că se țineau de mână la piscină.

Totuși, asta nu explică de ce m-a sărutat în ziua când ne-am întâlnit în magazinul de antichități. A crezut că sunt Honor și m-a sărutat. Iar cearta pe care au avut-o aseară, în legătură cu Colby...

Îmi ascund fața în mâini și încerc să deslușesc tot ce simt, tot ce se întâmplă.

— Dar v-ați certat seara trecută, fiindcă Honor se vede cu Colby...

— Colby e prietenul meu, îmi taie Sagan vorba. Dar și Honor îmi e prietenă. Nu-mi place că este atât de implicată în relațiile astea nesănătoase. Mă supăr pe ea când nu mă ascultă, și ne certăm. Prietenii se mai și ceartă.

Scot o exclamație de uimire.

Sagan se foiește iar. Se plimbă de la un capăt al canapelei la celălalt, după care se oprește în fața mea.

— De ce m-ai sărutat când credeam că ești Honor?

Parcă i-am răspuns deja la întrebarea asta.

— Ți-am mai zis...

Îmi ridic privirea spre el. E pentru prima oară când îl văd furios. Închid iar gura.

Sagan inspiră încet, controlat.

— Stai puțin, să înțeleg! Ai crezut că sunt iubitul lui Honor, așa că te-ai prefăcut că ești ea și ai încercat să mă săruți?

Aș vrea să neg scuturând din cap, dar capul meu refuză să se miște.

— Sagan...

— Ce fel de om îi face asta propriei surori, Merit?

Fața i se strâmbă într-o grimasă. Se întoarce cu spatele la mine, apucându-și ceafa cu mâinile. Se duce în bucătărie și își ia hanoracul de pe spătarul unui scaun. Mă simt absolut jalnic. Mă ridic și fac câțiva pași spre el.

Se duce la ușa de la intrare. Se oprește puțin, înainte de-a ieși. Când își ridică fruntea și se uită la mine, în privirea lui se citește doar dezamăgire.

— Ești o mare nesimțită.

Apoi închide ușa.

Mă împleticesc până la canapea și mă așez iar.

Ești o mare nesimțită.

Am fost numită în multe feluri în viața mea, dar niciodată nu mi s-a spus așa. Doare mai tare decât orice insultă pe care mi-a aruncat-o cineva vreodată.

Se pare că m-am înșelat. Chiar *sunt* cea mai îngrozitoare dintre noi trei.

Capitolul zece

Trag cu urechea, ca să aud motorul pornind, dar e liniște. Sagan a plecat, însă nu cu o mașină. Prin urmare, fie se plimbă, fie vrea să stea afară până se liniștește. Aș vrea să alerg după el și să-l implor să mă ierte, numai că nu sunt sigură că în clipa asta îmi doresc iertarea lui. Nu știu dacă o merit.

Îmi strâng genunchii la piept. Mă întreb cum de-am fost atât de oarbă. Am presupus pur și simplu că este îndrăgostit de Honor. Ei fac multe activități împreună. Vorbesc ca și cum ar fi un cuplu. Și aproape de fiecare dată când am zis cu voce tare că Sagan e iubitul ei, nimeni nu m-a corectat. E ca și cum au vrut să cred că ei doi sunt un cuplu.

Poate că Honor a vrut să cred că ea și Sagan au o relație.

Îmi șterg lacrimile cu pătura de pe canapea. Isus mă privește de pe perete, cu un aer critic. Îmi dau ochii peste cap.

— Ia mai taci! îi zic. Nu ești acolo, sus, ca să-i ierți pe oamenii ca mine atunci când fac asemenea chestii îngrozitoare?

Mă las să cad înapoi pe canapea. Îmi vine să urlu. Îmi acopăr fața cu o pernă, după care urlu cu adevărat. Sunt enervată, rușinată, furioasă, dezamăgită. E o diferență ca de la cer la pământ între ceea ce simt acum și ce simțeam când mă săruta Sagan, cu câteva minute în urmă. Ca și cum aș fi trecut brusc de la căldura tropicală la apele reci ca gheața ale Antarcticii.

Nu vreau să mai simt nimic. Ultimele două zile mi-au oferit suficientă harababură emoțională cât pentru o viață. Mi-a ajuns. Gata, gata, gata!

— Gata, gata, gata! repet cu glas tare, în timp ce mă ridic de pe canapea.

Mă duc la bucătărie și iau un pahar de plastic. Deschid dulapul de deasupra frigiderului, de unde scot o sticlă de alcool. Nici măcar nu știu ce soi de băutură e. N-am mai băut alcool până acum, dar am cel mai bun prilej să-ncep să beau: săptămâna asta, în care aproape mi-am pierdut virginitatea și l-am scot din sărite pe singurul om din casa asta față de care chiar simt ceva.

Habar n-am cât trebuie să bei ca să te îmbeți. Îmi umplu paharul pe jumătate. E pe jumătate gol. Oare sunt optimistă sau pesimistă? Arunc o privire în pahar.

Pesimistă.

Dau pe gât cât de multă băutură pot, până simt că mă sufocă un ghem de foc. Împroșc cu alcool și tușesc. Scuip în chiuvetă.

— Ce dezgustător!

Mă șterg la gură cu un prosop de hârtie. Arsura alcoolului îmi coboară spre piept. Încă simt, furie, supărare, tristețe.

Reuşesc să beau ce-a mai rămas în pahar, apoi iau sticla şi paharul cu mine şi ies din bucătărie. Nu vreau să fiu aici când Sagan se va întoarce din plimbarea lui. Deschid uşa camerei mele. Nu e nimeni aici. E o cameră goală. Deprimantă. Îmi aminteşte de mine însămi. Pun sticla de alcool pe comodă, însă paharul cade pe podea.

Primul lucru pe care îl fac este să mă schimb de cămaşa de noapte a lui Honor şi să-mi pun propriile pijamale. Îmi desfac coada împletită. Nu mai vreau să fiu ea. Nu e aşa de distractiv cum mă aşteptam. Nici singură nu vreau să fiu în clipa asta. Singura persoană căreia i-ar părea rău pentru mine şi care m-ar înţelege este Luck.

Nu ştiu dacă doarme. Deschid cât mai încet cu putinţă uşa de la camera lui. Mă strecor înăuntru şi închid uşa cu băgare de seamă, ca să nu scot niciun sunet. Sunt uşurată să văd o dungă de lumină de la computerul tatei, aflat în celălalt capăt al biroului. E destulă lumină ca să văd drumul până la patul extensibil.

Luck geme. Păşesc tiptil prin cameră. Salteaua scârţâie. Mi se pare că se întoarce pe o parte.

— Luck?

Salteaua scârţâie iar. Am senzaţia că Luck îmi face loc lângă el.

— Eşti treaz? şoptesc, după care mă aşez pe marginea patului.

Deodată, izbucneşte o înjurătură, dar nu din gura lui Luck. Îi aud glasul:

— Merit?

— Luck?

— Ce dracu'?! izbucnește vocea lui Utah.

Utah? Mă ridic imediat.

— Rahat! răbufnește Luck. Merit, ieși din cameră!

Ceva se prăbușește pe jos. Să fi fost lampa?

— Ieși! urlă Utah.

— Rahat! repetă Luck.

Se stârnește o agitație atât de mare, încât durează câteva secunde să mă adun și să ajung la ușă. Când o deschid, fac greșeala de-a arunca o privire peste umăr. Acum e suficientă lumină în cameră. Îi văd: amândoi se chinuie să se îmbrace. Utah încremenește când îmi întâlnește privirea. Are un picior băgat pe un crac al pantalonilor. Nu poartă lenjerie intimă.

— Doamne, Dumnezeule!

O să rămân marcată pe viață. Luck stă pe cealaltă parte a patului, încercând să-și pună boxerii.

Îmi duc iute mâna la ochi. Utah zbiară:

— Ieși dracului afară, Merit!

Trântesc ușa în urma mea.

Mă rog să fie doar un coșmar.

Mă întorc în camera mea. Iau sticla de alcool. De data asta, nici măcar nu mă mai sinchisesc să torn în pahar. Vreau ca emoțiile mele să dispară. Trebuie să uit, să uit, să uit! Ce mama naibii am văzut adineauri?

Strâng tare din pleoape. De ce erau dezbrăcați, împreună, în pat?

Ieri, Luck a fost cât pe-aci să facă sex cu mine. A zis că nu poate s-o facă pentru că eu semăn mult cu Moby. Numai că, dintre noi toți, Utah seamănă cel tare cu Moby! Iar acum

descopăr că Luck se culcă cu frate-miu! Dacă nici ăsta nu e refuzul suprem, nu știu ce e.

Ce e în neregulă cu mine? Luck preferă să și-o tragă cu frate-miu decât cu mine. Sagan a zis că sunt nesimțită imediat după ce ne-am sărutat pe canapea. Drew Waldrop s-a despărțit de mine în timp ce îmi pipăia un sân. DE CE SUNT ATÂT DE RESPINGĂTOARE?

— Merit!

Utah îmi bate la ușă. Mă plimb de colo-colo prin camera mea. Ce naiba am întrerupt adineauri?

Deschid ușa larg. Utah intră repede în cameră și o închide în urma lui. Pare furios și un pic îngrijorat. Ațintește un deget spre mine.

— Să nu scoți o vorbă! Ce fac eu nu te privește.

Pășesc spre el.

— Ți-am dezvăluit eu secretele vreodată?

Expresia lui de mânie dispare când aduc vorba despre faptele sale dubioase din trecut.

— Crezi c-am uitat, Utah? Ei bine, ghici ce! N-am uitat. Și nici n-o să uit vreodată.

Tresare. Îi citesc vinovăția pe față. Îmi vine să-l pocnesc, deși de obicei nu sunt un om violent. Degetele mi se strâng în pumn exact când Utah iese din camera mea și închide ușa.

Îl urăsc. Și mă urăsc pe mine însămi pentru că n-am spus nimănui adevărul despre el.

Mă așez pe pat, cu ochii închiși. Îmi vine să vomit. Probabil că situația asta e cea care îmi provoacă greață. De vină sunt Luck, Sagan, Utah, Honor, taică-miu, Victoria, maică-mea.

Familia asta e tot atât de groaznică precum își închipuie toți locuitorii din oraș. Poate chiar mai oribilă de-atât. M-am săturat. M-am săturat de secrete și de minciuni. Și mi-a ajuns să fiu singura din casa asta obligată să păstreze toate secretele!

Ascund secretul lui Utah.

Îl ascund pe al tatei.

Pe al mamei.

Pe al lui Honor.

Și pe al lui Luck.

Nu mai vreau niciun secret!

Dacă le divulg pe toate, poate că n-o să mai am senzația că mă înec.

Da. Cred că mi-ar fi de ajutor. Dacă dezvălui totul, n-o să mă mai simt ca și cum sunt pe punctul de a face implozie.

Iau un pix de pe noptieră, trag un sertar și scotocesc în el până găsesc un caiet cu suficiente pagini albe pentru a așterne toate secretele.

Încă doare. Tot ce s-a întâmplat în ultimele zile mă doare. Iau sticla de... Ce naiba beau? Citesc eticheta. E tequila. Iau sticla de tequila și mă las să alunec pe podea, pentru că încep să mă simt amețită. Iau pixul și caietul, deschid la prima pagină goală pe care o găsesc. Strâng din pleoape de câteva ori, până reușesc să-mi focalizez privirea. Mâna îmi tremură când încep să scriu.

Dragi locatari ai casei Dollar Voss,

Mă refer la toți, cu excepția lui Moby. El e singurul pe care îl plac și pe care încă îl respect.

Am în suflet o furie enormă, provocată de toate secretele pe care vi le ascundeți unii de alții și de cei din afară. Refuz să mai păstrez vreun secret! În fiecare zi, apar alte și alte secrete, iar eu m-am săturat să fiu personajul negativ. Toți mă urâți. Toți credeți că fiecare ceartă din casa asta are loc din vina mea. Și vă mai întrebați de ce sunt al naibii de RĂUTĂCIOASĂ tot timpul! DIN CAUZA VOASTRĂ, A TUTUROR!

De unde să încep?

Ce-ar fi să încep cu cel mai vechi secret? Ai crezut c-o să uit, Utah? Ai crezut că, doar pentru că aveam 12 ani, n-o să-mi amintesc de seara în care m-ai forțat să te sărut?

E greu să uiți așa ceva, Utah. Dacă ai fi știut cât de mult te admiram – ca frate mai mare –, ai înțelege de ce este atât de greu să uit fapta ta.

„Nu e mare lucru, Merit."

Asta mi-ai spus când te-am îmbrâncit. Ai încercat să mă convingi că reacționam exagerat. Acum eram în camera fratelui meu, mă uitam la un film, iar în secunda următoare el încerca să mă sărute.

În seara aia am fugit din camera ta și n-am mai privit înapoi. De atunci, n-am mai intrat în camera ta. Nu mi-am mai permis să rămân singură cu tine. Iar ție parcă nu-ți pasă. Nu ți-ai cerut niciodată scuze. Măcar te simți vinovat?

Oare de-asta îți este atât de greu să mă privești în ochi? Atunci când o faci – foarte rar –, mă privești cu dispreț și dezgust. La fel cum mă uit și eu la tine.

Toți credeți că mă port grosolan cu Utah. Îmi spuneți să mă calmez. Gândiți-vă cum v-ați simți dacă familia

v-ar forța să fiți amabil cu fratele care v-a furat primul sărut!

Mă dezguști, Utah. Mă dezguști. N-o să uit și nici n-o să te iert.

Dar cel puțin o ai pe Honor. Ea te venerează pentru că n-a fost nevoită să suporte din partea ta ceea ce am suportat eu. Crede că ești de treabă, inocent, cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Se uită la mine așa cum te uiți tu, fiindcă nu pricepe de ce te tratez atât de urât, când ea-și închipuie că n-o meriți.

Tată, știu că probabil îți vine greu să crezi. Cu tine vorbesc acum, Barnaby Voss! Lui Utah i-am scris tot ce aveam de scris.

Ai fost modelul perfect pentru cum să ne purtăm unii cu ceilalți, nu-i așa? Ai format această frumoasă familie, dar imediat ce soția ta s-a îmbolnăvit și n-a putut să-ți mai satisfacă nevoile, te-ai culcat cu asistenta ei medicală. Nici măcar n-ai fost discret în privința asta. N-ai putut să te culci cu ea și după aceea, când mama și-a revenit, să te prefaci că nu s-a întâmplat? Nu! A trebuit să mai faci un pas pe scara egoismului și să i-o tragi Victoriei fără prezervativ. Acum te-ai pricopsit cu o femeie care ne urăște. O femeie care o urăște pe mama noastră.

Mă întreb cum ar reacționa Victoria dacă ar ști că încă te culci cu mama.

Da, îmi închipui că fraza asta vă șochează pe TOȚI.

Scuze, Victoria, dar e adevărat! Am văzut cu ochii mei. Măcar acum înțelegem de ce se aranjează mama zilnic. Locuiește în subsolul tău, sperând că fostul ei soț o să se furișeze la ea, să-i facă o vizită, așa că se machiază, se coafează și se epilează.

Soțul tău e motivul pentru care mama încă locuiește aici, la subsol. Îi face atât de mult rău psihic, încât este complet subjugată de el. Pe tine te are în dormitor, iar pe mama, în subsol. Amândouă vă numiți Victoria, deci nici măcar nu trebuie să-și facă griji că strigă alt nume! Tata trăiește pe viu fantezia fiecărui bărbat! Nici măcar nu e nevoit să se îngrijoreze c-o să dați nas în nas, căci pe mama o îmbuibă cu atât de multe pastile, încât ea e prea speriată ca să iasă din subsol.

Și să nu crezi că tu scapi ușor, mamă! Singura diferență este că pe tine chiar te compătimesc. Îmi plăceai mai mult înainte să aflu că te culci cu tata. Cel puțin atunci puteam să-mi explic de ce ai rămas aici, trăind ca într-o închisoare subterană și irosindu-ți viața. Am crezut că e din cauza fobiei tale sociale, dar acum știu că joci un fel de joc murdar, prin care încerci să-l recucerești pe tata. Ghici ce, mamă! N-o să te primească înapoi. De ce ar face-o? Doar îți desfaci picioarele pentru el ori de câte ori vrea.

Probabil ești și mai jalnică decât el. Tata cel puțin își crește copiii. Măcar muncește ca să avem mâncare pe masă și un acoperiș deasupra capului. E vai de capul lui ca tată, dar e un părinte mai bun decât ne-ai fost tu. Poți considera că asta e scrisoarea mea de adio. N-o să te mai vizitez la subsol. Dacă îți pasă de vreunul dintre noi, o să-ți iei inima-n dinți, o să-ți cauți o slujbă, o să te muți de-aici și o să-ți refaci viața.

Cine e la rând?

O, da! Să nu uităm de ultimul venit în casa Dollar Voss! Luck Finney! Băiatul ăsta pare minunat, nu-i așa? Și-a făcut apariția săptămâna asta, s-a împăcat cu soră-sa, după care aproape că i-a tras-o nepoatei sale vitrege.

Ce-i drept, a fost ideea mea să-mi pierd virginitatea cu el. Nu că ar fi contat vreun pic pentru el, fiindcă a făcut sex de peste trei sute de ori! Dar acum, când știu că Luck îi ia la rând pe frații Voss, mă simt și mai aiurea decât m-am simțit după ceea ce – sunt sigură de acest lucru – ar fi fost cea mai groaznică experiență sexuală din istorie... dacă Luck ar fi fost în stare să continue.

Poate că n-a fost în stare să se culce cu mine pentru că preferă sculele. Pe a lui Utah, cel puțin.

Vai! Nu știa nimeni că Utah este gay? Nu că aș avea ceva împotriva cuiva care e gay. Dragostea e dragoste, nu-i așa? Dar eu pur și simplu nu știam amănuntul ăsta despre Utah. Da, Utah e gay și se culcă cu Luck. O știu pentru că am dat buzna peste ei. Nu pot să-mi scot imaginea aceea din minte, oricât aș încerca. E întipărită în memoria mea, la fel ca imaginea lui Sagan spunându-mi că sunt nesimțită.

Totuși, are dreptate. Sunt o nesimțită. Ce fel de persoană își trădează propria soră geamănă în cel mai urât mod posibil? Bineînțeles, faptul că m-am prefăcut că sunt Honor ca să-l sărut pe Sagan n-a fost chiar o trădare, dat fiind că Honor și Sagan nici măcar n-au o relație. Dar eu de unde era să știu? Soră-mea nu-mi povestește nimic! O fată ar trebui să știe cu ce tip se întâlnește sora ei geamănă! Dar nu știu cum se face că eu aflu secretele tuturor, după care mă rugați cu toții să nu le dezvălui nimănui!

De pildă, secretul lui Honor, pe care îl păstrez acum. În seara asta s-a dus să se vadă cu un tip și probabil că în clipa asta stă dezbrăcată, împreună cu el, pe patul lui de moarte.

Vă rog, putem discuta despre problema asta?

Putem discuta despre cât de tulburător este că Honor e obsedată de muribunzi?

De ce vi se pare în regulă așa ceva?

Tată, de ce n-ai trimis-o la psihoterapie?

CE OM ÎNTREG LA MINTE CAUTĂ IUBIRE DIN PARTEA UNOR OAMENI PE MOARTE?

Honor, îți spun ca de la soră la soră: te rog, cere ajutor! Ai mare nevoie de el. Urgent!

Pe cine am uitat? Pe Moby? Nici măcar n-o să mai intru în detalii. Vă rog, cineva să-l salveze pe copil de familia asta, înainte să fie prea târziu!

Sagan, chiar n-am nimic urât de spus despre tine. Cred că ești singurul om sănătos la cap din casa asta. Probabil că, într-un fel, ăsta e defectul tău. Ai opțiunea să pleci, și totuși, cine știe de ce, rămâi alături de cea mai sucită familie din Texas. Mai mult ca sigur, ai tăi sunt niște oameni foarte naspa. De-asta nu ți-ai cunoscut sora? Pentru că ai fost îndeajuns de isteț și ai plecat cât mai departe de ei?

Ei, dar ce distractiv a fost să scriu! Acum mă simt mai bine, pentru că secretele voastre nu mai sunt responsabilitatea mea. Pe viitor, țineți-vă prostiile pentru voi, fiindcă mie nu-mi pasă!

O să repet, în caz că n-ați priceput.

Nu.

Îmi.

Pasă.

Cu drag,
Merit

Trântesc pixul pe pagină.

Ce plăcut a fost! Chiar prea plăcut. Am senzația că mi-a ridicat o greutate de pe umeri. Una care i-a fost distribuită, în mod egal, fiecărui om din casă. Sau cel puțin așa se va întâmpla după ce voi face cópii după scrisoarea mea pentru toată lumea.

Dacă a fost atât de bine să scriu, nu pot să-mi imaginez cât de bine va fi când le voi da scrisoarea. Rup foile din caiet și mă ridic, dar trebuie să mă sprijin de comodă ca să mă țin pe picioare. Râd. Mi se pare că, în sfârșit, am băut suficient pentru a-mi alunga sentimentele. Sau poate că mă simt așa de ușoară datorită scrisorii. În orice caz, îmi place tequila. Mă simt al naibii de grozav. Îmi place așa de mult tequila, încât beau și ultima picătură din sticlă, apoi mă duc în biroul tatei ca să fac cópii după scrisoare.

Nu mă sinchisesc să bat la ușă. Ceva mai devreme, l-am auzit pe Utah trântind ușa de la camera lui. Am tras concluzia că nu mai e aici, făcându-și de cap cu Luck. Când intru, Luck își butonează telefonul. Nu pare bucuros să mă vadă.

— Ce vrei?

— Nu pe tine, în orice caz, îi răspund și mă duc în cealaltă parte a camerei. Am nevoie să fac niște cópii.

Luck oftează și se sprijină de spătarul canapelei extensibile. Pun prima pagină în copiator și apăs pe tasta cu numărul 7. Sunt nouă oameni în casă, dar Moby nu știe să citească, iar eu am originalul, deci nu-i nevoie să fac o copie și pentru mine. Apăs pe butonul *Copiază*, apoi mă întorc cu fața spre Luck.

— Deci, în afară de mine, pe planeta asta mai e cineva cu care nu vrei să ți-o tragi?

— Ești beată?

Pun a doua foaie cu fața în jos. Apăs iar pe butonul de copiere.

— Da. Să mă îmbăt e singurul mod în care pot face față acestei familii, Luck. Familia cu care ai ales să te muți.

Mă răsucesc spre el și îl privesc cu nedumerire.

— De ce ai alege de bunăvoie să locuiești aici?

Nu-mi răspunde. Se uită iar la telefon și începe să tasteze.

— Mai durează mult? mă întreabă.

În sfârșit, pun ultima foaie în copiator.

— Aproape c-am terminat.

Pe măsuța pe care stă copiatorul observ carnețelul jerpelit al lui Luck, unde își notează toate cuceririle. Mă uit iar la el. Luck nu e atent. Deschid carnețelul la ultima pagină. Bineînțeles că mi-a scris inițialele: „332.5 M.V., patul ei, NT".

Mi-a dat calificativul NT. Asta înseamnă mare NU AM TERMINAT.

— Primesc măcar un trofeu de participare pentru treaba asta?

Luck mă vede cu carnețelul lui în mână. Sare din pat și mi-l smulge, după care se așază la loc. Îi arunc un pix.

— Uite! Nu uita să notezi inițialele lui Utah!

După ce termin de folosit copiatorul, adun toate foile și scot originalul din aparat.

— Du-te la culcare! îmi spune Luck, neliniștit.

Iau capsatorul. Când ies din cameră, gesticulez cu el în direcția lui Luck și-i zic:

— Îmi plăceai mai mult înainte să te cunosc.

Mă duc în camera mea. Pun toate foile pe podea, însă trebuie să aștept puțin ca să-mi focalizez iar privirea și să le pot aranja în ordinea corectă. Toate foile par să fugă de sub ochii mei. Aproape că le-am capsat pe toate, când cineva îmi bate la ușă.

— Pleacă!

Mă târăsc spre ușă și o încui, ca să n-o deschidă nimeni.

— Merit!

E Sagan. Mă înfior când îi aud vocea. Se pare că n-am băut suficientă tequila ca să înec și sentimentul ăsta.

Îi strig:

— Dorm!

— Ții lumina aprinsă.

— Lumina *ta* e aprinsă!

Nu mai zice nimic. Foarte bine! Nici măcar nu știu ce-am vrut să spun. După câteva secunde, ușa camerei lui se închide.

Strâng din pleoape, ca să nu se mai învârtă camera cu mine. Apoi îmi sprijin capul pe podea. Sunt prea amețită ca să mai stau în capul oaselor. Aud notificarea unui mesaj pe telefon. Întind mâna după el.

Honor: Ce s-a întâmplat?

S-au întâmplat atât de multe în ultimele două ore, că nici măcar nu știu despre ce vorbește.

Merit: Adică?

Honor: Sagan tocmai mi-a trimis mesaj și mi-a zis să am grijă când mă întorc acasă. DE CE știe că nu sunt acasă?

Merit: Păi... e foarte greu să-l minți. În plus, ce mai contează? Nici măcar nu este iubitul tău.

Honor: Contează, pentru că l-am mințit. Iar din cauza ta, acum știe. Adu-mi aminte să nu-ți mai cer să mă acoperi în viitor!

Merit: Bun. Nu-mi mai cere să te acopăr în viitor!

E normal ca un om să-și urască familia atât de mult?

Dau peste sticla de tequila. E goală. Alcoolul nu prea m-a ajutat; sentimentele sunt tot la locul lor. Mă îndrept împleticit spre bucătărie și deschid absolut fiecare dulap, dar nu mai găsesc alcool. Deschid frigiderul. Singurul lucru care în clipa asta m-ar ajuta să amorțesc senzația din piept sunt cele trei beri din frigider. Iau cele trei doze cu mine în cameră. Mă așez pe podea și desfac o doză. Mă holbez la scrisoarea pe care am compus-o.

Oare ar trebui să le-o dau?

Probabil că nu. Ar avea un motiv în plus să mă urască. După ce o vor citi, n-o să mă compătimească. O să fie furioși fiindcă le-am dat secretele în vileag.

Termin de băut prima bere. Stomacul mă doare, iar apăsarea din piept e tot acolo. Vreți să știți cum e senzația asta? E la fel ca în ziua când m-am hotărât să nu mă mai duc la școală. Abia intrasem în cantina școlii, când Melissa Cassidy m-a apucat de braț și mi-a spus: „Honor, vino încoace! N-o să-ți vină să crezi ce-am aflat!”. M-a tras după ea cam un metru

și jumătate, spre locul unde stătea Honor. S-a uitat la mine, apoi la Honor și a spus: „O, scuze! Am crezut că ești Honor". Mi-a dat drumul la braț și s-a întors la masă, după care a început să șușotească la urechea lui Honor.

Am rămas pe loc, holbându-mă la soră-mea. Toată lumea o place, în ciuda faptului că face parte din familia Voss. Toată lumea vrea să fie în compania ei, să-i fie prieten, pe când eu sunt doar ceva derivat din ea. Sunt sora geamănă care are mai puține de oferit. Nicio fată de la masa aceea nu-și dorea mai degrabă să fie prietenă cu mine decât cu Honor.

Nu s-a întâmplat nimic îngrozitor care să mă facă să renunț la școală. Deși toată lumea are o părere proastă despre familia noastră, colegii mei nu m-au hărțuit niciodată. Pentru ei eram pur și simplu... acolo. Când stăteam în banca mea, le convenea tuturor. Nu mă necăjea nimeni. Când mă alăturam discuțiilor dintre Honor și prietenii ei, nici asta nu îi deranja. Eram sora geamănă a lui Honor, deci nu puteau fi nepoliticoși cu mine. În schimb, erau indiferenți. Și cred că indiferența lor mă sâcâia mai mult decât dacă m-ar fi urât.

Atunci, în cantină, după scurta discuție cu Melissa, a fost ca și cum șaptesprezece ani de negare m-ar fi izbit drept în față. Dacă Honor n-ar mai veni la școală, toți colegii ar observa. Însă, dacă aș chiuli eu, viața ar merge înainte. Și cu Merit, și fără Merit.

Da, am primit două mesaje de la colegii de clasă cu care sunt prietenă, ca să mă întrebe de ce n-am mai venit la școală de două săptămâni.

Două mesaje.

Atât.

Şi acesta e un alt motiv pentru care am rămas acasă. Am crezut că o să-mi facă mai multă plăcere să stau aici decât să merg într-un loc unde nu contez, dar nu e aşa. Urăsc chiar şi locul ăsta. Nici aici nu contez. Dacă aş renunţa la viaţă la fel cum am renunţat la şcoală, toţi ar merge înainte.

Şi cu Merit, şi fără Merit.

Dau pe gât a doua doză de bere. Imediat ce o termin, azvârl cutia în uşa camerei.

Şoptesc:

— Fără Merit. Aşa o să se înveţe minte.

Apoi fac ce ştiu eu mai bine: reacţionez fără să gândesc. Spontaneitatea va fi singura trăsătură a personalităţii mele de care îmi va fi dor. Mă târăsc spre dulap şi iau gheata neagră în care-mi ţin flaconul cu pastile furate. Îi deşurubez capacul. Mă întind după a treia bere. Mâinile îmi tremură atât de tare, că am nevoie de trei încercări ca să desfac doza.

Mă uit la berea din mâna mea stângă şi la flaconul cu pastile din cea dreaptă. Fără să stau pe gânduri, îmi pun câteva pastile pe limbă şi încerc să le înghit. Dar am luat prea multe deodată. Le scuip înapoi în palmă. Îmi relaxez gâtlejul şi mai fac o încercare. De data asta reuşesc să le înghit. Îmi mai ton câteva în palmă şi le înghit. Nu pot să iau decât trei sau patru odată, aşa că le termin bând toată berea.

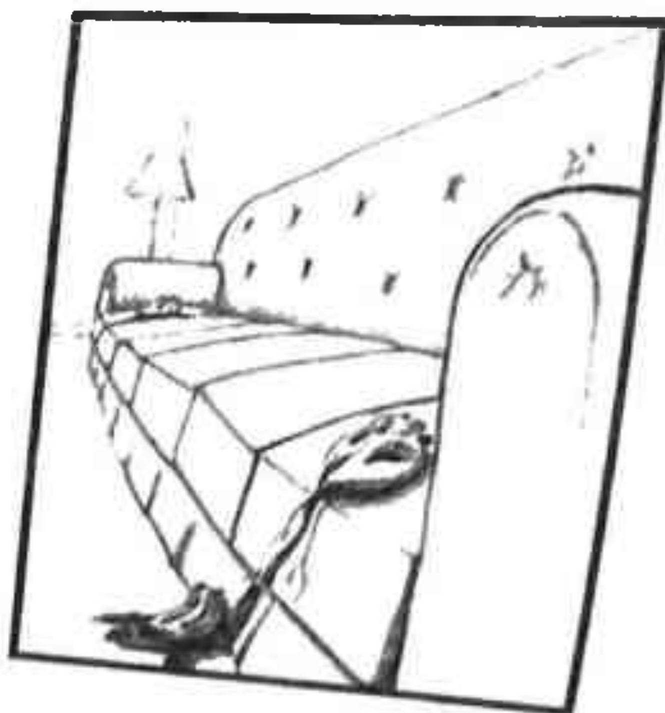
Arunc doza goală, după care iau cele şapte cópii după scrisoarea mea şi un pix. Parcurg fiecare copie în parte şi adaug la sfârşit cuvântul „fără", înaintea numelui meu. *Cu drag, Fără Merit.* Aşa e mai bine. Încep cu camera lui Sagan, pentru că

e cea mai apropiată de a mea. Îi strecor foile sub ușă. Fac același lucru cu exemplarul pentru Utah, pentru Luck și pentru Honor. Când ajung la subsol, nici măcar nu mă sinchisesc să strecor foile pe sub ușă. Deschid ușa care dă spre subsol și arunc pe trepte hârtiile pentru mama. Dacă maică-mea rămâne în capul de jos al scării, n-o să le citească niciodată. Mă duc în A Treia Secțiune și împing ultimele foi pe sub ușa de la camera tatei și a Victoriei.

Când traversez iar Prima Secțiune, îmi sare în ochi o bucată de hârtie aflată pe canapea. Ceva mai devreme nu era aici. Chiar dacă mă prefăceam că sunt Honor și îl sărutam pe Sagan, aș fi observat că stau așezată pe o foaie.

Deși e cu susul în jos, îmi dau seama că e un desen. Iau foaia și mă întorc în camera mea. Mă așez pe pat. Nu știu ce a desenat, însă în josul paginii a scris ceva: „Inimă < Hoit".

Duc mâna la gură și întorc foaia. Degetele îmi tremură pe buze când îmi fac curaj să mă uit la ce a desenat.

Mă cutremur. Îmi cuprind mijlocul cu un braţ. A desenat două inimi, fiecare la câte un capăt al canapelei. Una dintre ele este întreagă, pe când cealaltă e tăiată în două.

Care dintre ele e a mea?

Mi se face rău. Las foaia să-mi alunece din mână şi o urmăresc cum cade pe podea. Aterizează deasupra flaconului gol. Mă holbez la cuvântul „hoit".

Hoit. Mort. *Mort.*

Mă răsucesc cu totul pe o parte, strângându-mi genunchii la piept. Închid ochii şi încerc să nu mă gândesc la asta.

Te rog, nu vreau să nu mă afecteze!

Din ochi încep să-mi şiroiască lacrimi. Nu se opresc, indiferent cât de mult strâng din pleoape. Buza de jos îmi tremură mai tare decât mâinile.

Nu vreau să mor.

Mă îmbrăţişez şi mai puternic. Habar n-am ce se va întâmpla. Dacă o să fie mai rău decât acum?

Lacrimile mele de teamă se transformă într-un plâns cu suspine. Îmi ţin mâna apăsată pe gură.

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Când conştientizez pe deplin fapta, o panică totală se insinuează în mine. Dacă mai zăbovesc aici o secundă în plus, e posibil să fiu pierdută. Mă ridic în şezut, mă agăţ de saltea şi aştept să nu se mai învârtă camera cu mine, ca să pot ajunge la uşă.

Ce-am făcut?

Cad în genunchi imediat ce deschid uşa. Nu sunt sigură că pot să mă ridic în picioare, aşa că mă târăsc spre baie. Întind

brațul și deschid ușa, după care mă îndrept spre vasul de toaletă.

Îmi vâr degetele pe gât.

Nimic.

Nu cred că am plâns vreodată atât de tare. Nu pot să scot niciun sunet, nici să țip. Nu pot să respir, nu pot să respir! Încerc din nou să-mi provoc greață, dar degeaba. De fiecare dată când ajung în fundul gâtlejului, degetele mele se retrag cu de la sine putere. N-o să meargă, n-o să meargă, n-o să meargă!

— Ajutor!

Vocea mea sună jalnic printre sughițurile de plâns. Așa o să mor: pe podeaua din baie, lăsând în urmă ceea ce va deveni cea mai vrednică de dispreț scrisoare de adio scrisă vreodată de un sinucigaș.

Nu se poate să se întâmple așa ceva! E un vis. Visez. Te rog, ajută-mă să mă trezesc!

— Te rog, Doamne! spun în șoaptă. N-o să mai beau niciodată alcool, n-o să mai fur, nici măcar n-o să mai scriu vreo scrisoare, dar te rog, te rog, te rog, ajută-mă!

Reușesc să mă târăsc până la ușa băii. Camera lui Utah e cea mai apropiată. Încerc să deschid ușa de la camera lui, dar e încuiată. Încep să bat în ea.

— Utah!

Bat iar.

Știu că vocea mea nu e îndeajuns de puternică, dar sper că poate auzi ciocănitul. Stau sprijinită în palme și în genunchi, prea amețită ca să ajung la altă ușă. Habar n-am cât durează

să se dizolve pastilele, dar n-a trecut foarte mult de când le-am luat. Să fi fost cinci minute?

Ușa lui Utah se deschide larg, iar el calcă pe scrisoarea mea. Nici măcar n-o observă. Se apleacă și mă strigă pe nume. Apoi îngenunchează, mă apucă de bărbie și îmi ridică fața spre a lui. Am chipul mânjit de lacrimi, de muci și salivă, dar lui nu-i pasă de asta. Îmi șterge fața cu tivul tricoului său.

— Ce s-a întâmplat? Ești bolnavă?

Scutur din cap și îl apuc de brațe, privindu-l disperată.

— Utah, am făcut-o de oaie.

— Ești beată?

Bâigui cu glasul sugrumat de lacrimi:

— Pastilele ei! Am luat pastilele fără să gândesc. Utah, nu gândeam limpede.

Se deschide o altă ușă, iar după câteva secunde Sagan apare lângă Utah. Sunt prea speriată ca să simt rușine.

— Pastilele cui? întreabă Utah. Merit, ce tot spui?

Cuprinsă de panică, mă sprijin de perete și încep să scutur din mâini. Au început să amorțească.

— Ale mamei. Am luat pastilele ei!

Frate-miu se uită la Sagan. Încearcă amândoi să înțeleagă ce se petrece, dar nu le pică fisa!

— Le-am înghițit!

Sagan îl împinge pe Utah deoparte.

— Sună la Urgențe! îi spune lui frate-miu, după care mă apucă de ceafă, mă apleacă și îmi vâră două degete pe gât.

Corpul meu încearcă să le respingă, dar lui nu-i pasă. Nu își clintește degetele. Încep să vomit peste tot în jur, ba chiar și pe hainele lui Sagan. Nu-mi mai pot ține ochii deschiși.

— Câte pastile, Merit?

Scutur din cap. Nu știu.

— Câte ai înghițit? mă întreabă cu vocea înnebunită de spaimă.

La fel de înnebunită precum pulsul meu.

Îmi tot cere să-i zic câte am înghițit. Nu-mi aduc aminte. Câte aveam? Am furat opt alaltăieri seară. Le-am adăugat la cele douăzeci furate mai demult.

— Douăzeci și opt, răspund în șoaptă.

— Isuse, Merit!

Îmi bagă din nou două degete pe gât. Presiunea pe care o simt în stomac mă face să mă încovoi. Vomit iar. Îl aud pe Utah țipând la telefon. Luck a ieșit în hol. Moby plânge, iar tata întreabă:

— Ce se-ntâmplă? Ce mama mă-sii se întâmplă?

Deschid ochii. Sagan numără repede, cu glas murmurat:

— Douăzeci și două, douăzeci și trei, douăzeci și patru...

Se uită la podea, cercetând ce a ieșit adineauri din stomacul meu. Vocea îi tremură.

— Douăzeci și cinci, douăzeci și șase, douăzeci și șapte, DOUĂZECI ȘI OPT! strigă el.

Tata îi spune să mă ducă pe canapea, iar Sagan mă ia pe brațe.

Stau întinsă pe canapea, încă amețită. Tot îmi mai vine să vărs.

— Ce-ai înghițit? mă întreabă Utah.

Îngenunchează în fața mea, cu telefonul în mână. Victoria îmi aduce o cârpă umedă. Sagan o ia din mâna ei și mă șterge pe față.

— Merit, operatorii de la Urgențe întreabă ce pastile ai luat.

— A luat pastile? întreabă tata.

Se foiește de colo-colo, în spatele lor. Luck e în spatele lui, cu o mână la gură.

— Ce pastile erau? întreabă Sagan.

Îmi dă părul pe spate. Pare la fel de panicat ca tata. La fel ca Utah. Ca Victoria. Ca Luck. Până și Moby pare panicat, judecând după cât de strâns o ține pe Victoria de gât.

În casă intră cineva.

— Ce se întâmplă?

Toată lumea se răsucește spre ușa de la intrare. Honor s-a întors acasă.

— Unde-ai fost? o ia tata la rost.

Se răsucește spre ea, dar apoi se răzgândește.

— Mă ocup de tine mai târziu! o amenință pe soră-mea, apoi se întoarce spre mine. Merit, ce-ai înghițit?

Stă în picioare, lângă mine. Toți s-au strâns în jurul meu.

— Le-a vomitat pe toate, răspunde Sagan.

— Dar ce erau? întreabă tata.

— Probabil niște aspirine, se bagă Victoria în vorbă.

— A zis că le-a furat, spune Utah.

— Ce se întâmplă? întreabă Honor.

— Merit a înghițit niște pastile, îi răspunde Luck.

— Ai văzut chestia asta, Barnaby? zice Victoria.

— Vorbim mai târziu, Victoria!

— Ce-ai înghițit, Merit? cere Sagan să știe.

— Trebuie să citești asta, Barnaby! insistă Victoria.

— Victoria, te rog, nu acum! exclamă tata.

— Merit, ce pastile erau? mă întreabă Utah.

Îi răspund:

— Ale mamei.

— Ai luat pastilele maică-tii? mă întreabă tata, aplecându-se deasupra canapelei.

Îl văd cu susul în jos. Până acum n-am băgat de seamă cât de mult seamănă Moby cu el.

— Pastilele din tratamentul ei? cere tata lămuriri.

Schițez un gest aprobator din cap. Tata răsuflă ușurat.

— Atunci, e-n regulă! Pastilele alea n-au cum să-i facă rău, zice tata.

Ia telefonul din mâna lui Utah și se duce în bucătărie, ca să vorbească cu operatorul de la Urgențe.

— Alo? Bună, Marie! Da, Barnaby la telefon. Da, e bine. Se simte bine.

E bine. Se simte bine.

Mă simt bine.

De unde știe el că mă simt bine? Habar n-are ce pastile am luat. Însă nici nu mai are importanță, de vreme ce toate pilulele zac în balta de vomă din hol.

— Te simți bine? mă întreabă Sagan.

Îi fac semn că da.

— Îți aduc niște apă, adaugă el.

Închid ochii. Inima mea se potolește. La fel și agitația din jur. Expir lent. E bine. Ea se simte bine.

Mă simt bine.

Se aude vocea Victoriei:

— E adevărat?

Deschid ochii. Maică-mea vitregă ține în mână foile capsate ale scrisorii și se uită lung la ele. Expresia ei e oricum, numai amabilă nu.

Deodată, nu mai e bine.

Mă țin cu mâinile de burtă. Îmi vine să vomit din nou.

— Merit! Tu ai scris asta?

Îi fac semn că da. Poate că Victoriei îi va fi atât de rușine de adulterul tatei, încât o să adune celelalte cópii ale scrisorii, înainte să le citească și ceilalți ai casei. Face un pas spre mine. Nu pare deloc supărată, deși am scris că tata o înșală. Pare... tristă.

Se uită la Utah și îl întreabă:

— I-ai făcut asta lui Merit?

Frate-miu se uită la mine, apoi la Victoria.

— Ce anume am făcut și cui?

Victoria se apropie de el și îi întinde scrisoarea, cu un gest smucit. Apoi pășește pe lângă el și se duce la bucătărie, unde e tata. Utah citește prima pagină a scrisorii.

Sagan se întoarce cu apa.

— Poftim! Bea!

Mă ajută să mă ridic în capul oaselor și încearcă să mă convingă să beau, dar eu nu-mi pot dezlipi privirea de Utah. Împing paharul deoparte și scutur din cap.

Atunci o văd.

O lacrimă.

Utah ridică privirea exact când o lacrimă îi alunecă pe obraz. Nu mă pot abține să mă întreb dacă e o lacrimă de vinovăție sau una de teamă, pentru că, în sfârșit, am dezvăluit adevărul. Lasă hârtiile să-i cadă dintre degete și își trece o mână prin păr. Bineînțeles că nu mă privește în ochi.

În depărtare se aud sirene de ambulanță.

— Mulțumesc, Marie! spune tata, apoi încheie apelul.

Victoria e chiar lângă el și îi șoptește ceva, după care arată spre Utah și spre mine. Și spre hârtiile de la picioarele lui Utah. Tata îl privește pe frate-miu. Vine cu pași apăsați în sufragerie, tocmai când ambulanța oprește pe aleea din fața casei. Tata ridică foile de pe podea și începe să citească. Se scurge un minut. Apoi, două. Utah e ca și pironit în loc. Se aude un ciocănit în ușă, dar tata se face că nu aude.

— Tată, șoptește Utah.

Tata ridică privirea din scrisoare și o întâlnește pe a lui Utah, apoi pe a mea.

Încă un ciocănit în ușă.

Utah insistă:

— Tată, te rog! Pot să-ți explic.

Altă ciocănitură.

Pumnul tatei țâșnește.

Honor țipă.

Utah zace pe podea. Tata e lângă el, în picioare. Îi face semn spre ușă și rostește un singur cuvânt:

— Pleacă!

Honor îl ajută pe Utah să se ridice, după care îi aruncă tatei o căutătură urâtă.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?!

După ce se ridică, Utah se răsucește pe călcâie și se duce în camera lui. Honor și Luck îl urmează. Sagan deschide ușa de la intrare și îi lasă pe paramedici să intre.

— Se simte bine, le spune tata, arătând spre mine. Puteți s-o verificați, dar să știți că a înghițit doar pastile placebo.

Pastile placebo.

De ce sunt pastile placebo?

Următoarele zece minute trec ca prin ceață, în timp ce paramedicii mă asaltează cu întrebări, îmi verifică tensiunea arterială, nivelul de oxigen, ochii, gura.

— N-ar strica s-o internăm peste noapte, îi șoptește tatei un paramedic. Altfel, va trebui să anunțăm un asistent social despre ce s-a întâmplat. Va veni să urmărească îndeaproape ce se întâmplă aici.

Tată aprobă cu o mișcare din cap și se apropie de mine. Se lasă în genunchi. I-o iau înainte și îngaim:

— Mă simt bine. Nu vreau să merg la spital.

— Merit, cred că ar fi bine să...

— Nu vreau să merg! spun hotărât.

Nu aud ce îi spune paramedicului. Tipul îl strânge pe tata de umăr. Probabil se cunosc. Bineînțeles că se cunosc; e un oraș mic. Și, fiindcă îl știu pe tata, paramedicii le vor povesti propriilor soții, apoi acestea le vor spune prietenelor, după care prietenele vor duce vestea altora, și în scurt timp tot orașul o să afle că am încercat să mă sinucid.

Cu pastile placebo.

De ce ia mama pastile placebo?

Imediat ce îmi trece prin minte gândul acesta, mama își face apariția în capul scărilor de la subsol. Ușa e deschisă. Mă privește din partea cealaltă a camerei.

— Te simți bine?

Face un pas spre mine, dar apoi observă că piciorul ei a atins parchetul. Se întoarce repede în capul scărilor.

— Totul e bine, Vicky, îi răspunde tata.

Arunc o căutătură spre Victoria. Se duce în camera ei, cu Moby. Nici măcar nu poate sta în aceeași cameră cu mama. Mă întreb dacă a citit toată scrisoarea. Oare știe că ei doi încă fac sex?

— Ce s-a întâmplat? întreabă mama.

Aș da orice ca să vină aici și să mă îmbrățișeze. Orice. Știe că s-a petrecut ceva rău. Altfel, n-ar fi deschis ușa subsolului. Și totuși, e mai preocupată să nu iasă de acolo decât de starea mea. Îmi privesc mâinile. Tremur și parcă mi se face iar greață.

— O să-ți explic totul în curând, o asigură tata. Încearcă să dormi, bine?

Aud cum se închide ușa subsolului. Nu primesc o îmbrățișare de la mama.

Îndrept o privire rugătoare spre taică-miu și șoptesc:

— Tată, am aruncat o scrisoare în subsol. Poți să te duci s-o iei, înainte s-o citească mama?

Dă aprobator din cap și se îndreaptă spre subsol fără să-mi pună întrebări.

— Merit! urlă Honor.

Ridic privirea. Soră-mea se apropie de mine cu pași apăsați. Are în mână scrisoarea de la mine. Traversează Prima Secțiune și arată de parcă e gata să mă atace, dar Sagan pășește în fața ei și o apucă de brațe. Honor se chinuie să scape din strânsoare, însă, când își dă seama că el nu-i permite să treacă mai departe, azvârle foile spre mine.

— Ești o mincinoasă!

Plânge. Brusc, îmi dau seama că nu suntem deloc atrăgătoare atunci când bocim. Urăsc gândul că am plâns în ultimele două ore.

Mi se pare că urmăresc un film. Nu simt că fac parte din el, că îl trăiesc, că în clipa asta sunt ținta mâniei soră-mii. Nici măcar nu reacționez, într-atât de ruptă de situație sunt.

— Nu acum, Honor! spune Sagan și o îndepărtează de mine.

— Nu-i adevărat! urlă ea. Spune-le că nu-i adevărat! Utah n-ar face niciodată așa ceva!

Ghemuită pe canapea, învelită cu o pătură, urmăresc cum se desfășoară totul. Victoria s-a întors, fără Moby. Honor se repede la ea și la tata.

— Nu se poate să-l alungi de-acasă! Merit minte!

Victoria se uită la tata.

— N-ai cum să treci cu vederea așa ceva, Barnaby.

— Vezi-ți de treaba ta! îi strigă Honor.

— Honor! o mustră tata.

Honor îl repede și pe el:

— Ia mai taci!

— Du-te în camera ta! strigă tata. Toată lumea, treceți în camerele voastre!

— Şi cu mine cum rămâne? Pot să mă întorc în camera mea? întreabă Utah.

— Nu. Tu pleci. Toți restul, în camerele voastre!

— Dacă pleacă el, plec şi eu, zice Honor.

Tata o contrazice:

— Ba nu! Tu rămâi.

— Eu merg cu Utah, zice Luck.

— Ba n-o să mergi cu el, îi răspunde Victoria.

— Pe bune? Îmi zici tu ce am voie şi ce nu am să fac? Am douăzeci de ani!

Utaj intervine:

— Rămâneți aici! O să plec.

— De ce? se revoltă Honor. N-ai făcut nimic!

Iată-l! A venit momentul adevărului. Punctul culminant.

Când Utah trage adânc aer în piept, umerii lui se ridică. Apoi îi lasă să cadă, așa cum cad toate marile imperii, în cele din urmă. Mă privește insistent, dar nu profită de ocazie ca să-și recunoască vina sau măcar să-și ceară scuze. În schimb, se duce la ușa din față, căci îi este foarte clar că tata n-o să se înduplece. Fratele meu iese trântind ușa. Tresar.

Sagan se aşază încet pe canapea, lângă mine. Își pocneşte încheieturile degetelor, de parcă e furios. Habar n-am împotriva cărui membru al familiei mele se îndreaptă furia lui. Mai mult ca sigur, împotriva mea. Toți tac pentru o vreme, până când tata spune:

— E târziu. O să discutăm mâine. Mergeți la culcare!

Se uită la Luck și arată cu degetul spre el.

— Rămâi în camera ta! Dacă te văd în preajma fetelor mele, ai zburat de-aici!

Judecând după replica lui, deduc că tata a citit restul scrisorii.

Luck încuviințează dând din cap și se retrage în camera lui. Honor îl privește fix pe tata, cu mâinile strânse în pumni, de-o parte și de alta a corpului.

— E vina ta! îl acuză Honor. Vina ta, a alegerilor tale jalnice și a parentingului tău de rahat! Din cauza ta e familia asta așa de anormală!

Honor se duce în camera ei și trântește ușa.

Am rămas eu, Sagan și tata, care are nevoie de o clipă ca să se adune. Se apropie de mine și se lasă pe vine, așa încât să ne privim în ochi.

— Te simți bine?

Dau aprobator din cap, deși starea mea e departe de-a fi bună. Tata se uită la Sagan și întreabă:

— Te-ar deranja să ai grijă de ea în noaptea asta?

— Deloc, răspunde Sagan.

Mă bag în discuție:

— N-am nevoie de o bonă.

— Nu-s convins că n-ai nevoie, spune tata. Acum vă las. Trebuie să discut cu Victoria.

Se ridică. Înainte să se îndepărteze, îl întreb:

— De ce ia mama pastile placebo?

În colțurile ochilor i se ghicesc urmele tuturor secretelor sale.

— Merit, sunt pur și simplu recunoscător că erau doar pastile placebo.

Îmi întoarce spatele și se duce spre camera lui. Când trece pe lângă masa din bucătărie, se oprește. Strânge între degete spătarul unui scaun și își coboară capul în piept. Rămâne așa cam zece secunde, apoi ridică scaunul de la podea și îl azvârle în perete, făcându-l bucățele. Intră în camera lui și trântește ușa.

Sagan răsuflă prelung, odată cu mine. Își trece mâinile peste față. Stăm în tăcere. Am rămas amândoi fără cuvinte. Pentru un minut, pur și simplu privim în podea. În cele din urmă, îmi spune:

— Du-te să faci duș! O să te simți mai bine.

Când mă ridic, se ridică și el. Probabil și-a dat seamă că încă sunt amețită. Mă apucă de braț și mă ajută să ajung până la baie. După ce intrăm, trage deoparte perdeaua dușului și ia aparatul de ras. Îl pune în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Serios, Sagan? Crezi c-o să-mi ciopârțesc venele cu un aparat de ras de unică folosință?

Nu spune nimic, dar nici nu pune aparatul înapoi la locul lui.

— O să curăț în hol cât timp faci duș. Vrei să dormi în camera mea, în noaptea asta, sau într-a ta?

Mă gândesc un pic la întrebarea lui. Nu vreau să stea în camera mea, pe patul meu, unde am încercat să-mi iau viața.

— În a ta, șoptesc.

Închide ușa și mă lasă singură, să fac duș. Dar o secundă mai târziu o deschide iar și intră. Ia două flacoane din dulapul cu medicamente.

— Pe bune? Ce-aș putea să fac cu ele? Să înghit opt jeleuri u vitamine?

Iese fără să-mi dea vreun răspuns.

Stau cel puțin o jumătate de oră sub duș. Mă holbez la perete în timp ce apa fierbinte mi se prelinge pe ceafă. Cred că sunt în stare de șoc. Încă mă simt ruptă de toate evenimentele din seara asta. Mi se pare că i s-au întâmplat altcuiva.

Până acum, Sagan a intrat de două ori în baie, ca să verifice că sunt în regulă. Nu știu cât o să dureze să-l conving că întâmplarea din seara asta a fost doar atât: o întâmplare. Nu sunt sinucigașă. Pur și simplu eram beată. Am făcut ceva foarte prostesc, iar acum Sagan crede că stau sub duș și încerc să găsesc metode de-a mă omorî.

Nu vreau să mor. Dacă mi-aș fi dorit asta, nu m-aș fi dus la Utah, să cer ajutor. Care adolescent nu se gândește din când în când cum ar fi să moară? Când m-am gândit cum ar fi să mor, singura problemă a fost spontaneitatea mea. Și alcoolul pe care l-am băut. Majoritatea oamenilor întorc ideile de genul acesta pe toate fețele. Nu și eu. Eu trec direct la fapte.

După ce s-a întâmplat în seara asta, voi avea nevoie de un trofeu mare. Poate o să găsesc pe eBay o statuetă Oscar pe care n-o vrea nimeni.

— Merit? întreabă Sagan, de cealaltă parte a ușii.

Îmi dau ochii peste cap și închid robinetul.

— Încă trăiesc, îi zic.

Iau un prosop și mă șterg. După ce mă îmbrac cu pijamalele mele, intru în camera lui. Ușa e descuiată. O închid în urma mea. Vreau să mă izolez de restul lumii.

Sagan își pregătește un culcuș pe podea.

— Poți să dormi în pat, spune el.

Observ că a adus pernele din camera mea. Oftez ușurată. Nu cred că mi-am dorit vreodată să dorm mai mult decât acum. Arunc o privire spre ceasul de perete. E trei dimineața.

— Trebuie să te trezești devreme? îl întreb.

Mă simt prost. E atât de târziu, iar peste câteva ore toți cei din casă trebuie să se trezească și să meargă la școală sau la muncă. Nici măcar nu știu unde se duce Sagan zilnic: la muncă sau la școală? Știu prea puține lucruri despre tipul căruia i s-a trasat sarcina de a veghea asupra vieții mele în noaptea asta. Mersi mult, tată!

Sagan îmi răspunde:

— Mâine sunt liber.

Oare e adevărat sau îi e prea teamă să mă lase singură? Deși mă simt aiurea fiindcă își face atâtea griji din cauza mea, e plăcut că există cineva căruia îi pasă de mine.

Mă întind în pat și trag pătura peste mine. Culcușul lui e pe jos, lângă pat. Vreau să stau cât mai departe de el cu putință în noaptea asta. Mă cunosc foarte bine, deci știu că, imediat ce-o să stingem lumina, o să mă străduiesc să-mi înăbuș lacrimile. Cu cât e mai mare distanța dintre noi, cu atât mai bine.

— Ai nevoie de ceva înainte să sting lumina?

Stă lângă ușă, cu mâna pe întrerupător. Clatin din cap, în semn că nu. Chiar înainte să se facă întuneric, întrezăresc scrisoarea pe care am scris-o. E pe comodă, deschisă la ultima pagină.

A citit-o pe toată. Închid ochii, iar el vine să se culce. Oare a mai citit-o altcineva? Trag pătura și mai sus, peste gură. Bineînțeles că au citit-o. Îmi trag genunchii la piept și mă ghemuiesc. De ce am scris-o? Nici măcar nu-mi aduc aminte tot ce am așternut pe hârtie.

Treptat, paragraf cu paragraf, îmi amintesc. Lacrimile îmi curg șiroaie. Strâng pătura între degete și o mușc, încercând să-mi înăbuș suspinele.

Încă nu deslușesc tot ce simt și nici dacă regret că am scris scrisoarea. Dar mi se pare că este vorba despre regret. De fapt, poate îmi pare rău că am înghițit pastilele, nu că am scris scrisoarea.

Sau poate că regret totul.

Singurul sentiment pe care sunt sigură că-l simt este o rușine copleșitoare. Până acum, ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja cu rușinea, însă nu cred că se poate obișnui cineva cu ea.

Nu-mi vine să cred ce-am făcut în seara asta! Și nici ieri. Îmi doresc să dau timpul înapoi, să nu fi abandonat școala. Îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. La naiba! Îmi doresc să dau timpul în urmă cu câțiva ani. Vreau ca acel moment cu Utah să nu se fi petrecut. Sau poate c-ar trebui să mă întorc în urmă cu zece ani, când Wolfgang și-a făcut apariția în curtea noastră. Dacă aș fi omorât câinele ăla afurisit, nu ne-am fi mutat în biserică, tata n-ar fi cunoscut-o

pe Victoria, mama n-ar fi luat-o razna și n-ar fi simțit nevoia de-a se ascunde în subsol.

Îmi apăs fața în pernă, încercând din răsputeri să mă stăpânesc, așa încât Sagan să nu audă cât de tristă sunt.

Dar nu-mi iese. Îl simt când dă pătura laoparte și se strecoară lângă mine. Își încolăcește un braț în jurul meu și mă trage la pieptul lui. Îmi strânge mâinile într-ale lui. Apoi se lipește de mine până când își întrepătrunde picioarele cu ale mele, iar bărbia lui îmi apasă creștetul. Mă îmbrățișează cu tot corpul. Nici nu-mi aduc aminte când m-a îmbrățișat ultima oară cineva din casa asta. Îmbrățișările lui Moby nu se pun la socoteală, pentru că el are doar patru ani. Tata nu m-a îmbrățișat de ani întregi. Nu-mi aduc aminte când m-a îmbrățișat Utah ultima oară. Eu și Honor nu ne-am mai dat o îmbrățișare de când eram mici. Mamei nu-i place contactul fizic, așa că a primi o îmbrățișare din partea ei a ieșit din discuție încă de acum câțiva ani, când fobia ei socială s-a înrăutățit. Când conștientizez că asta e prima îmbrățișare de care am parte după mulți ani, plâng și mai amarnic.

Își lipește buzele de creștetul meu.

— Vrei să-ți spun o poveste? îmi șoptește.

Nu știu cum, reușesc să râd printre lacrimi.

— Poveștile tale sunt prea morbide pentru un moment ca ăsta.

Își mișcă puțin capul, până când obrazul lui îl apasă pe al meu. E o senzație plăcută. Închid ochii, iar Sagan spune:

— Bine. Atunci, îți fredonez un cântec de leagăn.

Pufnesc în râs. Însă el chiar începe să cânte. De fapt, mai degrabă aş zice că face rap.

— „Mă știți cu toții, sunt același dintotdeauna..."

Râd mai tare.

— Sagan!

— „Dar am fost discret..."

— Oprește-te!

Nu se oprește. În următoarele minute, recită fiecare vers al melodiei *Forgot About Dre*. Când adorm, lacrimile mi s-au uscat pe obraji.

Capitolul unsprezece

Imaginează-ți haosul prin care trece o familie normală a doua zi dimineață, după ce unul dintre membrii săi a încercat să se sinucidă! Discuții la telefon cu psihoterapeuți, lacrimi, scuze, atenția permanentă și exagerată acordată presupusului sinucigaș. Toată lumea se întreabă: Cum de s-a întâmplat așa ceva? Cum de n-am văzut din timp semnele?

Mă holbez la tavanul din camera lui Sagan, dureros de conștientă că toți cei ai casei au plecat acum câteva minute, cu excepția lui. Sau cel puțin așa presupun. Am auzit ușa de la intrare trântindu-se de câteva ori. Nimeni nu s-a obosit să se intereseze cum mă simt. Mă întreb cum e să trăiești într-o familie normală, în care oamenilor chiar le pasă de tine. Nu una ca a noastră, în care membrii familiei își văd de treabă, de parcă acum câteva ore n-aș fi încercat să mă omor. O familie ca a noastră, în care tatăl se trezește și se duce direct la muncă. Una în care maică-mea încă refuză să iasă din subsol. Sora mea geamănă se duce la școală. Unchiul meu vitreg se duce

la noua lui slujbă. Numai o persoană care nu-mi este rudă de sânge sau prin alianță rămâne aici, ca să se asigure că sunt în regulă.

Înțeleg. Toți sunt supărați pe mine. Am așternut cuvinte pline de ură în scrisoarea aceea și sunt sigură că toată lumea a citit-o. Dar faptul că Sagan este singurul prezent aici dovedește că nimic din ce-am înșirat în scrisoare n-a fost înțeles. Familia Voss încă dă vina pe mine.

Mă ridic în capul oaselor imediat ce clanța ușii lui Sagan începe să se miște. Sunt dezamăgită — și totuși, în același timp, ușurată — când tata își ițește capul în cameră.

— Ești trează?

Îi fac semn că da și îmi ridic genunchii la piept. Îi cuprind cu brațele. Tata se apropie de pat, apoi se așază. Pare nesigur.

— Eu... Ăăă...

Își încordează maxilarul, așa cum face de fiecare dată când habar n-are ce să spună.

— Stai să ghicesc! îi zic. Vrei să știi dacă mă simt bine, nu? Și dacă încă vreau să mă sinucid.

— Păi, mai vrei?

Îi răspund enervată:

— Nu, tată. Am descoperit că părinții mei divorțați au o aventură, așa că mi-am vărsat furia cu ajutorul câtorva substanțe. Asta nu înseamnă că sunt sinucigașă, ci adolescentă.

El oftează din rărunchi și se răsucește cu fața spre mine.

— În orice caz, cred că ar fi bine să te duci să vorbești cu doctorița Criss. Ți-am făcut o programare pentru lunea viitoare.

Dumnezeule!

— Îți bați joc de mine? Dintre toți oamenii din familia asta, *pe mine* mă obligi să merg la psihiatru?

Mă las pe spate și mă sprijin de tăblia patului.

— Cum rămâne cu soția ta, care de doi ani n-a mai văzut lumina soarelui? Cum rămâne cu fiică-ta care mai are puțin și devine necrofilă? Și cu fiul tău, care crede că e în regulă să-și molesteze sora?

— Merit, încetează! răspunde tata, plin de frustrare.

Se ridică și începe să se plimbe de colo-colo. Îmi spune:

— Fac tot ce pot, înțelegi? Știu că nu sunt un tată perfect. Dacă aș fi fost, n-ai fi ajuns în punctul în care ai prefera să te omori decât să trăiești în aceeași casă cu mine.

Se răsucește spre ușă, dar apoi se oprește și se întoarce iar cu fața spre mine. Are o expresie plină de dezamăgire. Cu voce mai scăzută, îmi spune:

— Fac tot ce pot, Merit.

Închide ușa. Mă întind iar în pat.

— Mda, păi, străduiește-te mai mult, tată!

Aștept să aud cum se închide ușa de la intrare. Abia după aceea mă duc în camera mea. Mă schimb, mă spăl pe dinți, după care intru în Prima Secțiune. Nu e nimeni care să mă întâmpine sau să-mi spună cât de mult se bucură că am înghițit doar pastile placebo.

Mă duc la bucătărie și mă așez la masă. Arunc o privire spre panoul de afișaj. De când ne-am mutat aici, e prima dimineață în care mesajul n-a fost schimbat. E același pe care Utah l-a pus ieri:

DACĂ ÎNTREAGA ISTORIE A PĂMÂNTULUI AR FI COMPRIMATĂ ÎNTR-UN SINGUR AN, OAMENII AR APĂREA ABIA PE 31 DECEMBRIE, LA ORA 11:00.

Trebuie să-l citesc de câteva ori ca să-l pricep. Oamenii chiar sunt atât de neînsemnați? Existența noastră este echivalentul unei singure ore dintr-un an?

Sagan intră în bucătărie, venind din curte. Duce o cană cu apă.

— 'Neața! mă salută, cu voce precaută.

Îi arunc iute o privire, după care mă uit iar la panou.

— Crezi că e adevărat? îl întreb.

— Ce să fie adevărat?

Se așază la masă, cu tot cu caietul lui de desen. Îi fac semn către fereastră.

— Vorbesc despre ce a pus Utah pe panou, ieri.

Se uită gânditor la mesaj.

— Nu pe mine ar trebui să mă întrebi chestia asta. Am crezut în Moș Crăciun până la treisprezece ani.

Râd, însă e un râset jalnic, forțat. Apoi mă încrunt, căci râsul e doar un leac trecător pentru melancolie, adică pentru starea mea psihică permanentă din ultima vreme. Sagan își lasă creionul pe masă și se reazemă de spătarul scaunului. Mă privește îngândurat.

— Ce crezi că se întâmplă când murim?

— Habar n-am. Dar, dacă mesajul acela e adevărat și oamenii chiar sunt atât de neînsemnați în istoria Pământului, mă întreb de ce s-ar obosi Dumnezeu să învârtă un întreg univers în jurul nostru.

Sagan ia creionul în mână și îl duce la gură. Ronțăie un pic capătul și zice:

— Oamenii sunt ființe romantice. E liniștitor să crezi în existența unei divinități atotștiutoare, care deține puterea de-a crea totul și care totuși îi iubește pe oameni mai mult decât orice.

— Tu numești așa ceva romantism? Eu o numesc narcisism și etnocentrism.

Sagan surâde.

— Cred că depinde din ce perspectivă privești.

Continuă să deseneze. Am rămas blocată la cuvântul „perspectivă". Oare eu privesc lucrurile dintr-o singură perspectivă? E adevărat: tind să cred că, de obicei, mulți oameni n-au dreptate.

— Crezi că eu privesc lucrurile dintr-o singură perspectivă?

Îmi răspunde fără să ridice privirea spre mine:

— Cred că știi despre oameni mai puțin decât ai impresia că știi.

Pe loc, simt nevoia să-l contrazic. Dar n-o fac, pentru că mă doare capul și sunt puțin mahmură, după seara trecută. Pe deasupra, nu vreau să mă cert cu el, fiindcă Sagan este singurul care încă îmi vorbește. Nu-mi doresc să stric acest lucru. Ca să nu mai zic că pare foarte înțelept pentru vârsta lui și n-am de gând să concurez intelectual cu el. Încă nu știu ce vârstă are.

— Câți ani ai? întreb.

— Nouăsprezece.

— Ai locuit dintotdeauna în Texas?

— În ultimii ani am locuit cu bunică-mea, în Texas. A murit acum un an și jumătate.

— Îmi pare rău, îi zic.

El nu comentează deloc.

— Unde sunt părinții tăi?

Sagan se lasă pe spate și se uită la mine. Bate cu creionul în caiet, după care îl pune pe masă.

Își îndepărtează scaunul de masă.

— Vino! mă îndeamnă. Am nevoie să ies din casa asta.

Mă privește nerăbdător. Mă ridic și îl urmez spre ușa din față. Nu știu unde vom merge. Am senzația că nu de casă vrea el să se îndepărteze, ci de întrebările mele.

O oră mai târziu, suntem în magazinul de antichități și ne uităm la trofeul pe care nu mi l-am permis când am venit ultima oară aici, acum câteva săptămâni.

— Nu, Sagan!

— Ba da.

Ia trofeul de pe raft. Încerc să i-l smulg din mâini.

— Nu te las să plătești 85 de dolari pentru chestia asta, doar fiindcă mă compătimești!

Mă țin după el prin magazin, ca un copilaș care are o criză de nervi.

— Nu de-asta îl cumpăr.

Pune trofeul pe tejgheaua casei de marcat și își scoate portofelul. Schițez o mișcare ca să iau trofeul, dar Sagan se bagă în fața mea. Pufnesc și îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu-l vreau dacă îl cumperi tu. Vreau un trofeu doar dacă am eu bani să mi-l cumpăr.

Îmi surâde amuzat.

— Păi, atunci, cândva o să-mi dai banii înapoi.

— Nu-i același lucru.

Îi înmânează tipului de la casă o bancnotă de o sută de dolari.

— Ai nevoie de o pungă? îl întreabă casierul.

— Nu, mersi! răspunde Sagan.

După ce ieșim din magazin, ascunde trofeul la spate, de parcă n-aș fi văzut adineauri că l-a cumpărat pentru mine.

— Am o surpriză pentru tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce enervant ești!

Râde, apoi îmi întinde trofeul. Îl iau și îi mulțumesc. Chiar sunt încântată că îl am, dar nu-mi place deloc că Sagan a dat atâția bani pe el. Mă face să mă simt aiurea. Nu sunt obișnuită să primesc cadouri.

— Cu plăcere! îmi răspunde el, după care îmi cuprinde umerii cu un braț. Ți-e foame?

— Nu prea. Dar o să stau cu tine, dacă ție ți-e foame.

Intrăm într-un magazin de sendvișuri aflat în apropierea celui de antichități. Mergem la casa de marcat.

— Dați-mi un meniu special pentru prânz și două fursecuri, vă rog! Ce vrei să bei? mă întreabă.

— Apă.

— Două sticle de apă, îi cere Sagan femeii de la casa de marcat.

Cere să i se pună totul la pachet, apoi traversăm strada. Ne așezăm la una dintre măsuțele de lângă fântâna unde ne-am sărutat prima oară. Mă întreb dacă m-a adus aici intenționat. Mă îndoiesc.

Și totuși, de multe ori mi-a trecut prin minte aceeași întrebare: dacă o consideră pe Honor doar o prietenă, de ce m-a sărutat aici, când m-a confundat cu ea? În mod clar, a crezut că sunt Honor. Nici măcar cel mai bun actor din lume n-ar fi putut să mimeze expresia lui de confuzie și de șoc atunci când ea l-a sunat.

Dar nu-l întreb despre asta. În plus, nu cred că acum aș putea face față răspunsului. După evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, sunt epuizată și nu vreau să complic discuția.

— Ai gustat vreodată fursecurile lor? mă întreabă Sagan.

Sorb din apă.

— Nu.

— Sunt așa de bune, că o să-ți schimbe viața.

Îmi dă un fursec. Mușc din el. Chiar e foarte bun, dar Sagan a exagerat.

— Când se presupune că o să-mi schimbe viața, mai exact? Trebuie să mănânc tot fursecul ca să obțin rezultate?

Sagan mijește ochii la mine.

— Isteațo! spune el în glumă.

Termin de mâncat fursecul. El mușcă iar din sendviș. Ochii mi se opresc asupra unui tatuaj de pe brațul lui. Par să fie niște coordonate GPS. Fac semn spre tatuaj.

— E nou?

Își privește brațul și încuviințează din cap.

— Da, mi l-am făcut săptămâna trecută.

— Cum adică *ți l-ai făcut*?

— Îmi fac propriile tatuaje.

Înclin capul, ca să le studiez și pe celelalte.

— Tu le-ai făcut pe toate?

Brusc, mi se par mai fascinante decât înainte. Vreau să știu ce semnificație are fiecare dintre ele. De pildă, de ce are tatuat pe încheietură un mic prăjitor din care iese o felie de pâine? Ce înseamnă „E rândul tău, Doctore"? Și ce semnifică steagul acela?

Gesticulez spre prăjitor.

— Ce înseamnă?

El ridică din umeri.

— E doar un prăjitor de pâine. Nu înseamnă nimic.

— Și ăsta? îl întreb, arătând spre steag.

— Este drapelul opoziției siriene.

— Și ce semnificație are?

Își trece degetul mare peste desenul de pe piele.

— Tata e sirian. Am făcut tatuajul drept omagiu adus tradiției noastre.

— Tatăl tău mai trăiește?

Întrebarea are un efect ciudat asupra lui. Ridică din umeri și ia o gură de apă, după care se uită undeva în dreapta lui. Când nu vrea să dea detalii despre un anumit subiect, în spatele pleoapelor lui parcă se ridică un zid. Și se întâmplă aproape tot timpul. Îi respect nevoia de intimitate cu privire

la propria familie. Îl apuc de braț și îl răsucesc puțin spre mine, ca să văd restul tatuajelor.

Îl întreb:

— Deci unele înseamnă ceva, iar altele sunt făcute la întâmplare?

— Unele sunt făcute la întâmplare. Majoritatea înseamnă ceva.

Ating tatuajul cu coordonatele GPS.

— Ăsta sigur înseamnă ceva. Aici te-ai născut?

Zâmbește larg. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Cam așa ceva.

Felul în care mă privește acum mă face să mă fâstâcesc, așa că nu-l mai întreb altceva. Cercetez în tăcere fiecare tatuaj de pe brațul lui. Îi ridic până și mâneca tricoului, ca să le văd pe cele de pe umăr. Nu pare să-l deranjeze, atât timp cât nu pun întrebări indiscrete despre motivele pentru care și le-a făcut.

— Ești dreptaci? De-asta le ai doar pe brațul stâng?

— Da. Prefer să exersez pe mine, nu pe altcineva.

— Poți să exersezi pe pielea mea.

— O să exersez după ce o să împlinești optsprezece ani.

Îi dau un ghiont în umăr.

— Ei, haide! Mai sunt șapte luni până fac optsprezece ani!

— Tatuajele sunt permanente. Trebuie să te gândești bine înainte să-ți faci tatuaje.

— Și asta o zice tocmai tipul cu un prăjitor de pâine tatuat pe braț!

Ridică dintr-o sprânceană, iar eu izbucnesc în râs. Îmi dau seama numaidecât cât de straniu este să râd, după tot ce s-a

întâmplat azi-noapte. Mă simt puțin vinovată, ca și cum ar fi prea devreme să fiu veselă. Dar mă bucur că azi Sagan m-a forțat să ies din casă. Mă simt mult mai bine decât dacă m-aș fi încuiat în camera mea toată ziua și toată noaptea, așa cum plănuisem.

— Nu-ți fac niciun tatuaj! Acum sunt doar ucenic, spune el.

— Ce vrei să zici?

— Când nu mă duc la școală sau la muncă, uneori merg la salonul de tatuaje. Acolo mă lasă să învăț meserie.

— Te duci la facultate în Commerce?

— Da, de trei ori pe săptămână. Când nu sunt la facultate, lucrez. O seară sau două pe săptămână, încerc să-mi fac timp să mă duc la salonul de tatuaje.

— Vrei să devii tatuator?

Sagan ridică din umeri.

— A, nu! Am alte planuri de viitor. Să tatuez e doar un hobby.

— Ce specializare principală ai la facultate?

— Am specializare dublă: științe politice și limba arabă.

— Uau! Ce serios sună!

Dă aprobator din cap, cu buzele strâns lipite.

— Păi, se întâmplă niște chestii serioase în lume. Vreau să iau parte la ele.

Zidul acela se ridică iar. E invizibil, și totuși de fiecare dată reușesc să-l văd.

Am atât de multe întrebări să-i pun! De exemplu, aș vrea să știu de ce studiază limba arabă și științele politice. Vrea să lucreze în guvern? La ce anume vrea să ia parte din tot ce se

întâmplă acum în lume? Eu nu-mi doresc absolut deloc să iau parte la evenimentele din lume. Asta dovedește cât de diferit este Sagan de mine. Deja muncește pentru a-și clădi viitorul, pe când eu nu știu nici măcar dacă săptămâna viitoare o să merg iar la liceu.

Mă simt ca un... *copil.*

Sagan termină de mâncat fursecul, după care ia trofeul meu și îl studiază.

— De ce colecționezi trofee?

— N-am niciun talent. Fiindcă nu pot să câștig eu însămi un trofeu, colecționez pur și simplu premiile altora, atunci când am câte o zi proastă.

Își trece degetul mare peste plăcuța lipită de baza trofeului.

— Locul șapte cu greu poate fi considerat un premiu.

Iau trofeul din mâna lui și îl privesc admirativ.

— Nu l-am vrut pentru locul obținut, ci fiindcă era ridicol de scump.

Sagan zâmbește. Mă apucă de mână, trăgându-mă în sus.

— Hai! Să mergem la librărie!

— Există vreo librărie pe-aici?

Îmi zâmbește pieziș.

— Știi foarte puține despre orașul în care locuiești.

— De fapt, nu locuiesc în orașul ăsta, ci la cincisprezece kilometri distanță.

— Locuiești în același district ca librăria. E tot aia.

Mergem pe strada principală până când ajungem la o librărie mică. După ce intrăm, ne întâmpină o femeie aflată la casa de marcat. E singură în magazin. Aici e liniște. Se aude

doar o melodie a trupei Lumineers. Sunt șocată de cât de modern arată librăria pe dinăuntru. Din exterior, nu părea promițătoare. Pereții sunt violet — culoarea mea preferată. Pe un perete au fost montate rafturi pline de cărți. Pe restul rafturilor sunt lumânări și alte obiecte.

— N-au foarte multe cărți, îi zic lui Sagan.

Scrutez spațiul micuț și numărul limitat de rafturi.

— E o librărie deosebită, cu scop caritabil. Aici se vând doar cărți cu autograf, donate de autori.

Iau o carte de pe un raft și o deschid, ca să verific dacă are dreptate. Desigur, are autograf.

— Ce tare!

Sagan râde în barbă. Continuă să exploreze rafturile, căutând ceva pe placul lui. Iau în mână câteva cărți și le studiez, dar știu deja că n-o să-mi cumpăr nimic. N-am bani și nici nu vreau ca Sagan să-mi mai cumpere ceva. Răsfoim cărți în tăcere, până ajungem în partea din spate a magazinului. El stă în fața cărților, atinge cotoarele cu degetul și scoate câteva de pe rafturi. Citește textele de pe coperta a patra. Îl urmăresc cu privirea. După o clipă, îi sună telefonul. Bineînțeles, se poartă de parcă lumea trebuie să stea în loc. Își scoate mobilul din buzunar și se uită la ecran. Oftează dezamăgit, dar tot răspunde.

— Bună!

Își duce mâna liberă la ceafă. Îmi aruncă o căutătură scurtă, apoi își desprinde privirea de mine și spune:

— Da, da. Totul e bine.

Totul e bine.

Sunt curioasă cu cine vorbește și dacă se referă la mine și la starea mea.

Îmi face semn spre ușă, ca să dea de înțeles că va continua conversația afară. Dau aprobator din cap. Sagan iese din librărie. Mă îndrept spre o canapea de lângă fereastră și mă așez.

— Pot să te ajut cu ceva?

Femeia de la casa de marcat se uită la mine. E un pic iritant. Pare să aibă vreo patruzeci de ani. Părul ei creț e prins într-un coc, în creștetul capului. Are un laptop în față. Așteaptă să-i dau un răspuns.

— Nu, mulțumesc!

Continuă cu întrebările:

— Te simți bine?

Îi fac semn că da. Mă agasează că mă întreabă dacă mă simt bine. Femeia asta pare cam indiscretă. Mă uit iar pe geam. Sagan se plimbă încolo și-ncoace, fără să vorbească mult. În mare, ascultă ce i se spune la telefon. La un moment dat se încruntă, ceea ce mă întristează. Pare stresat. Nu mă pot abține să mă simt puțin vinovată pentru starea lui.

Femeia se apropie de mine.

— E iubitul tău?

Încerc să nu mă strâmb. Sunt convinsă că expresia mea transmite clar că n-am chef de conversație.

— Nu.

— E fratele tău? insistă ea.

Se așază lângă mine, pe canapea.

— Nu.

Se uită la Sagan, pe geam:

— E arătos. De unde vă știți?

Poate că, dacă mă holbez îndeajuns de mult afară, Sagan o să se uite încoace și o să-și dea seama cât de mult îmi doresc să-mi sară în ajutor. Dar până atunci nu am de ales; trebuie să-i răspund femeii la întrebări. Încerc să răspund la toate deodată, ca să nu-mi mai adreseze niciuna.

— E un prieten de familie. M-a sărutat prima oară acolo, adaug și arăt spre tribunalul de pe strada principală. Dar mă confundase cu sora mea geamănă. Doar de-asta m-a sărutat, așa că a făcut-o din greșeală. Am încercat să-l evit în ultimele săptămâni, pentru că am crezut că e iubitul soră-mii. Dar aseară m-am îmbrăcat cu cămașa ei de noapte și l-am sărutat din nou, iar pe urmă am aflat că, de fapt, nu s-a cuplat cu soră-mea. Ne-am certat și a plecat, așa că m-am dus în camera unchiului meu vitreg, dar el și-o trăgea cu frate-miu. Pe urmă m-am îmbătat, am înghițit câteva pastile și aproape că m-am sinucis. Îl cheamă Sagan, continui eu, gesticulând spre el. A crezut că un fursec și o vizită la librărie o să mă înveselească. De-asta suntem aici.

Femeia face ochii mari, dar nu pare șocată, ci doar puțin copleșită de avalanșa de informații. În cele din urmă, se apleacă spre mine și spune:

— Aș zice că e un băiat pe care merită să-l păstrezi. De fapt, nu există combinație mai reușită decât fursecurile și librăriile.

Se ridică de pe canapea.

— Ți-e sete? Am suc în frigider.

Aş zice orice, doar ca să se îndepărteze de mine măcar pentru un minut.

— Da, aş vrea nişte suc.

Femeia dispare în partea din spate a magazinului exact în clipa când Sagan încheie convorbirea şi intră din nou în librărie. Se uită în jur. Mă vede pe canapea. Mă ridic.

— Totu-i în regulă? îl întreb.

— Da.

— Te-a sunat tata? Voia să știe ce mai fac?

Sagan nu-mi răspunde. În schimb, îşi pune telefonul în buzunar şi zice:

— Vrei să mergi acasă?

Acasă.

Râd cu jumătate de gură. Nu cred că „acasă" e un cuvânt care poate să descrie locul unde locuiesc. E doar o casă plină de oameni care numără zilele până când nu vor mai fi nevoiţi să locuiască împreună.

Încerc să rostesc „OK", dar cuvântul îmi iese sugrumat. Vocea îmi tremură din cauza lacrimilor. Sagan nici măcar nu mă întreabă de ce m-am emoţionat brusc. Mă cuprinde cu braţele şi mă trage spre el.

Îmi lipesc faţa de pieptul lui şi îi răspund la îmbrăţişare. Mă simt bine aşa. Oricât de mult m-aş preface azi că sunt puternică, adevărul e că încă mă simt tristă. Regret enorm că am scris scrisoarea aceea azi-noapte. Sunt tristă că a provocat atât de multe certuri. Dar şi mai mult mă întristează faptul că tot ce-am aşternut pe hârtie e adevărul gol-goluţ. Nu vreau să fiu furioasă pe Utah. Nu vreau să fiu supărată din cauza lui

Honor. Nu vreau ca tata s-o înșele pe Victoria, chiar dacă o înșală cu mama mea. Și nu vreau ca soră-mea să fie obsedată de relații toxice. Îmi doresc să fim toți normali. Nu poate fi chiar atât de greu.

— De ce nu putem fi cu toții o familie normală? întreb, cu buzele lipite de pieptul lui Sagan.

— Nu cred că există familii normale, Merit.

Se trage înapoi și se uită la mine.

— Hai să mergem! După privirea ta, îmi dau seama că ești epuizată.

Își petrece un braț în jurul umerilor mei. Ne răsucim spre ușă, dar casierița din librărie ne iese în cale. Stă incomod de aproape de noi.

— Nu-ți uita Pepsiul fără zahăr! îmi spune ea.

Îmi întinde sucul.

Sagan întinde șovăielnic mâna spre doză.

— Ăăă... mulțumesc!

Femeia ne face loc să trecem. Chiar înainte să ieșim, adaugă:

— Nici prin cap să nu vă treacă să-mi furați vreun pitic! Puștii îmi șterpelesc mereu piticii!

Mă uit în spate și îi fac semn de la revedere. Când ieșim, Sagan râde și zice:

— Ce ciudat!

Nu-l contrazic.

Dar, cum mie îmi plac ciudățeniile, probabil o să mă întorc aici.

Capitolul doisprezece

Utah: Ești acasă?

Utah: Mer, chiar vreau să vorbesc cu tine.

Mă uit cu dispreț la mesajele lui. Nu mi-a mai zis „Mer" de când eram mici. Blochez ecranul mobilului și mi-l pun în buzunar. Mușc iar din *enchiladas.*

Eu și Sagan ne-am întors acasă cu puțin înainte să vină toți de la școală sau de la muncă. Am stat în camera mea până când cina a fost gata. am ieșit, nu mi-a vorbit nimeni, în afară de tata și de Sagan. Tata m-a întrebat cum mă simt. I-am zis că sunt bine. Sagan m-a întrebat dacă vreau să beau ceva. Am zis că vreau. Sagan a zâmbit și mi-a întins un pahar cu suc.

Stăm într-o liniște ca de mormânt. Mai e destul timp până vom termina de mâncat cina. Atmosfera e atât de tensionată, că ai putea s-o tai cu cuțitul. Honor e prima care încearcă să destrame tăcerea. Primește un mesaj la scurt timp după ce am ales să ignor cele două mesaje de la Utah.

— Tată, Utah vrea să-ți vorbească, spune Honor, cu ochii ațintiți în telefon. Ar putea să treacă pe-aici diseară?

Tata nu răspunde imediat. Termină de mestecat, înghite, ia o gură de apă, după care pune paharul la loc pe masă. Apoi răspunde:

— Nu diseară.

Honor se uită dușmănos la el.

— Tată!

— Am zis că nu în seara asta! O să-l caut eu, când voi fi pregătit să discut cu el.

Honor râde mohorât.

— Tu, pregătit să discuți ceva important? Utah o să aștepte toată viața.

— Honor! o dojenește Victoria.

Soră-mii nu-i convine. Pare pe punctul de-a exploda, însă tata observă și i-o ia înainte:

— Gata, Honor!

Soră-mea se ridică atât de brusc, încât scaunul i se răstoarnă pe podea. Își lasă farfuria pe masă și se duce în camera ei. Victoria oftează. Se ridică și ea. De data asta, nu mai e așa de enervată.

— Nu mă simt bine, spune ea.

Își lasă șervetul lângă farfurie și se duce în dormitorul matrimonial. Tata o urmează.

Habar n-am ce s-a întâmplat între ei după ce am dezvăluit toate secretele în scrisoarea mea, însă un lucru e limpede: Victoria nu pare deloc bucuroasă. Mă uit la Moby. Duce o mână la gură și se apleacă spre mine, să mă întrebe:

— Pot să mă uit la televizor? Nu-mi place mâncarea asta.

Îi răspund cu un zâmbet:

— Sigur, amice.

Se dă jos de pe scaun și fuge în living. Am rămas doar eu, Luck și Sagan la masă.

— De când am ajuns aici, nu cred că familia asta a terminat de mâncat o masă împreună, comentează Luck.

E cam trist că nu ne înțelegem îndeajuns încât să terminăm o farfurie de mâncare unii în prezența celorlalți. Luck își împunge mâncarea cu furculița. În cele din urmă, lasă furculița deoparte, oftează din rărunchi și se uită la mine.

— Ai vorbit cu Utah? Dacă vrea să-și ceară scuze față de tine?

— A avut ani întregi la dispoziție să-și ceară scuze. Singurul motiv pentru care acum e dispus s-o facă este că adevărul a ieșit la iveală. Nu pare că-și dorește cu adevărat să ceară iertare.

— Mda, așa s-ar zice, răspunde Luck, apoi mai ia câteva guri de mâncare.

Eu plimb mâncarea prin farfurie. Nu mai am poftă de nimic, mai ales după ce toți par să se fi supărat pe mine din cauza unei fapte de-a lui Utah. Știu că s-a petrecut cu mult timp în urmă și că nu le convine să afle ceva îngrozitor despre el, dar unde e compasiunea față de mine? Sunt atât de antipatică încât n-au niciun pic de empatie față de mine pentru cât de mult m-a afectat incidentul acela?

Sagan începe să strângă masa, iar Luck se duce în sfârșit în camera lui.

— Ai terminat de mâncat? mă întreabă Sagan.

Îi fac semn că da. Îmi duce farfuria în chiuvetă, după care se întoarce la masă. Îmi trec degetul peste stropii de condens de pe pahar și întreb:

— Tu crezi că am reacționat exagerat?

Se uită la mine, apoi scutură scurt din cap.

— Furia ta e îndreptățită, Merit.

Aș vrea ca vorbele lui să mă facă să mă simt mai bine, dar nu au acest efect. Nu vreau nici să fiu supărată pe Utah și nici ca restul familiei să fie supărați pe mine. Mi-aș dori să fim toți mulțumiți.

Șoptesc:

— Uneori urăsc familia asta. O urăsc foarte tare.

Sagan își pune în față caietul de schițe.

— Adolescenții simt deseori asta.

Mișcă vârful creionului pe pagină. Mă uit cum desenează. Sunetul minei de creion pe hârtie și felul cum Sagan își mișcă brațul sunt relaxante. La fel și expresia de concentrare intensă de pe chipul lui.

— Vrei să mă desenezi?

Ridică privirea spre mine.

— Sigur.

Câteva minute mai târziu, suntem în camera lui. Observ că lasă ușa întredeschisă. Oare o face din respect pentru Honor sau din teamă față de tata? Se duce la comodă și scoate o cutie de creioane cu mină de cărbune.

— Cum vrei să te desenez? Realist?

Mă uit la hainele mele: blugi și tricou. Ăsta-i stilul meu de-a mă îmbrăca.

— Pot să mă schimb de haine?

Sagan încuviințează. Mă duc în camera mea, la dulap. Scotocesc printre haine până ajung la capătul umerașelor. Scot o rochie ridicolă, de domnișoară de onoare, pe care a trebuit s-o port la nunta verișoarei mele, anul trecut. E dintr-o tafta de un galben strident. În partea de sus nu are bretele. E strânsă pe talie, după care pornește în A și se oprește la nivelul genunchilor. E hidoasă; prin urmare, bineînțeles că mă îmbrac cu ea. Mă încalț cu o pereche de bocanci și îmi strâng părul într-un coc, în creștet. Când mă întorc în camera lui Sagan, el pufnește în râs.

— Ce drăguț!

Fac o plecăciune și îi zic:

— Mă bucur că îți place.

Mă așez pe podea, cu picioarele încrucișate.

— Desenează-mă așa, dar nu pe podea! Vreau să mă desenezi plutind pe un nor.

Sagan se așază pe pat și deschide caietul. Se uită la mine, apoi la foaia albă. Repetă mișcarea de trei sau patru ori, fără să pună creionul de hârtie. Nu știu ce să fac cu mâinile, așa că le țin în poală. Își schimbă de două ori poziția pe pat, însă degeaba. De fiecare dată când începe să deseneze, ceva îl nemulțumește, iar Sagan mototolește hârtiile.

Trec vreo zece minute fără să scoatem o vorbă. Îmi place să-i urmăresc procesul creativ, deși în clipa de față desenul nu

pare să-i iasă așa cum își dorește. În cele din urmă, își sprijină spatele de tăblia patului și lasă caietul deoparte.

— Nu pot să te desenez.

Îmi răsfrâng buza de jos.

— De ce?

Mă privește drept în ochi.

— Nu sunt un artist atât de talentat. Nu cred că te-aș desena așa cum meriți să fii desenată.

Simt că obrajii mi se înroșesc. Încerc să nu-i interpretez greșit replica. Poate că a spus-o doar fiindcă se subestimează. Oftez și mă ridic.

— Atunci, rămâne pe altă dată.

Mă duc spre patul lui și mă întind pe spate. Rochia mea scoate un foșnet când ating salteaua.

— Semeni cu Big Bird, din *Sesame Street*.

Râd și mă sprijin într-un cot.

— Ar fi trebuit să le vezi pe domnișoarele de onoare de la nunta vară-mii! Fiecare dintre noi avea o rochie într-una dintre culorile primare.

— Nu mai spune! zice Sagan, amuzat.

— Mireasa era educatoare. Nu știu dacă a vrut ca nunta ei să aibă culorile drept tematică. În orice caz, a fost o nuntă pestriță.

Sagan își lasă privirea să rătăcească pe rochia mea, apoi mă privește în ochi.

— Vrei să ieșim la o plimbare?

Încuviințez din cap, apoi mă ridic.

— Stai un pic, să mă schimb de rochia asta ridicolă!

Sagan zâmbește și spune:

— Te provoc să nu te schimbi!

Nu ajungem nici măcar în capătul aleii din fața casei, că rochia mea deja ne scoate din sărite pe amândoi. De fiecare dată când fac un pas, scoate un sunet de parcă urmează să fim luați pe sus de un val mareic.

Sagan izbucnește în râs.

— Poți să scapi cumva de zgomotul ăsta? mă întreabă.

— Nu. E cea mai zgomotoasă rochie care s-a inventat vreodată!

— Chiar că e zgomotoasă, și nu doar în sensul propriu al cuvântului. Ce-ar fi să ne așezăm în leagăn?

Își bagă mâinile în buzunarele de la spate, după care traversează curtea, spre leagănul pe care tata l-a instalat pentru Victoria. Ea își dorea un loc sub un copac umbros, unde să poată citi, așa că tata i-a cumpărat un leagăn enorm, care ar putea fi considerat un pat dublu, de exterior. Însă n-am văzut-o pe Victoria folosindu-l decât de două ori. Muncește mult, iar Moby nu prea îi lasă timp să citească. Cred că eu am folosit leagănul mai des decât ea.

Sagan aruncă o parte dintre perne pe pământ, ca să facă loc pentru amândoi. Bate cu mâna locul de lângă el. Mi-e greu să-mi găsesc o poziție comodă, din cauza rochiei mele, iar când, în sfârșit, găsesc una care ne permite să stăm în leagăn fără să ne sufocăm, ne tăvălim de râs.

— Ai putea să te dezbraci de ea, sugerează el.

Îl înghiontesc în braț. Sagan profită de mișcarea mea și mă apucă de mână, trăgându-mă spre el. Nu o face într-un mod erotic, ci ca un gest de liniștire. Își petrece un braț în jurul meu. Mă lipesc de el, cu privirea spre curtea din față. Gardul nostru alb se întinde pe ambele laturi ale curții, până la șosea.

Sagan arată spre o căsuță într-un copac.

— A fost a ta?

— Nu. Tata a construit-o pentru Moby. Eu și Honor am avut o altă căsuță, dar e într-un copac din vechea noastră casă, în spate. Sunt sigură că a putrezit.

— Îmi place că e văruită în violet. E culoarea preferată a lui Moby?

— Nu. E culoarea mea preferată. Moby a ales-o pentru că voia să-mi placă mie, ca să urc în căsuță și să mă joc cu el.

— Și urci?

— Uneori. Probabil nu atât de des pe cât ar trebui.

Sagan oftează. Mă simt aiurea. Îmi amintesc că mi-a spus că are o soră pe care n-a cunoscut-o niciodată. Ridică un picior și își sprijină talpa de leagăn. Își ține brațul stâng în poală. Ating un tatuaj și încep să-i urmăresc conturul. Chiar e talentat. Fiecare tatuaj este mic, dar detaliile sunt trasate incredibil de precis.

— Ești foarte talentat.

Sagan mă strânge de umăr și mă sărută pe păr. E cel mai dulce „mulțumesc" pe care mi l-a adresat cineva vreodată. Și nici măcar n-a folosit cuvinte.

Mă uit la el. Fruntea lui e încrețită de griji. În cele din urmă, se uită în jos, la mine, și mă întreabă cu voce scăzută:

— Merit, crezi că ești deprimată?

Oftez, nemulțumită de întrebare.

— Mă simt bine. Pur și simplu am avut o noapte nasoală și am făcut o greșeală idioată.

— Promiți că, dacă îți mai vine cheful să repeți greșeala aia, mai întâi o să vorbești cu mine?

Încuviințez cu un gest al capului. E singura promisiune pe care i-o pot face în acest sens.

Se întoarce spre mine, însă nu mă privește în ochi.

— Crezi că e posibil..., începe el.

Întrebarea pe care se pregătește să mi-o adreseze îl agită.

— A fost din cauza unui lucru pe care l-am făcut eu?

Mă ridic brusc în capul oaselor.

— Crezi că din cauza ta am încercat să mă sinucid?

— Nu, nu! Nu asta zic. Sau cel puțin sper că n-ai făcut-o din cauza mea, răspunde el și își trece o mână peste față. Nu știu, Merit. Atunci ți-am spus că ești nesimțită, apoi, în secunda următoare, te-am forțat să vomiți pastilele pe care le-ai înghițit. Mi-e imposibil să nu cred că am jucat un rol în ceea ce s-a întâmplat. Poate că eu am fost catalizatorul.

— Sagan, n-ai fost tu de vină, îți jur! De vină au fost prostia mea, familia mea și restul lucrurilor nasoale care s-au adunat.

Închid ochii și îmi las umerii să coboare.

— Să fiu sinceră, nu prea am chef să vorbesc despre asta.

Duce o mână la obrazul meu și îmi mângâie bărbia.

— Bine, îmi șoptește. N-o să vorbim despre asta acum.

Mă trage mai aproape de el. Îi sunt recunoscătoare că îmi oferă un moment de tăcere. Trec cel puțin cincisprezece

minute în care rămânem tăcuți. În seara asta e lună plină, iar curtea e luminată. Până și gardul alb pare să strălucească.

— Foarte mulți oameni visează să locuiască într-o casă cu gard alb. Dar ei habar n-au că familia perfectă nu există, indiferent cât de alb e gardul.

Sagan râde.

— Hai să facem un pact! Când o să ne cumpărăm fiecare propria casă, într-o bună zi, gardurile noastre n-o să fie albe!

— La naiba! În niciun caz n-o să fie alb! Pe al meu l-aș vopsi în violet.

— Exact precum căsuța din copac. Apropo, mai ai vopsea violetă?

Mă uit în sus, spre căsuță, apoi din nou la Sagan.

— Cred că da. E în garaj.

În secunda următoare, parcă suntem proiectați din leagăn. Izbucnim în râs și dăm fuga în garaj, ca să căutăm vopseaua. Din fericire, găsim două găleți. E suficient ca să vopsim măcar gardul din față. În următoarele două ore vopsim și vorbim câte-n lună și-n stele, în afară de chestiile cele mai importante. Sagan îmi povestește că a fost ucenic tatuator la salonul Highway Ink. Eu îi depăn povești din copilărie, din vremea când familia mea nu era așa de sucită. Povestim despre foste iubite și foști iubiți și despre filmele noastre preferate. E trecut de miezul nopții când terminăm de vopsit partea dreaptă a gardului. Rochia mea din tafta galbenă e plină de stropi de vopsea violet.

— Nu cred c-o să mai pot purta rochia asta.

— Ce păcat! comentează Sagan.

Partea stângă a gardului a rămas nevopsită.

— Vopsim și partea aia? îl întreb.

Sagan îmi face semn să mă așez.

— Da, dar mai întâi hai să facem o pauză!

Mă așez lângă el. Pentru Sagan devine firesc să mă tragă spre el ori de câte ori stăm unul lângă celălalt. Mă întreb dacă o să mai încerce vreodată să mă sărute. Știu că ultimele două săruturi pe care le-am împărtășit n-au fost grozave. N-aș putea să-l învinovățesc dacă nu vrea să încerc din nou.

Poate că din cauza lui Honor n-a mai încercat să mă sărute. N-am putut să aduc în discuție subiectul, dar sunt atât de sătulă, că nu mai am niciun filtru.

Scot un sunet dezaprobator din buze, după care mă ridic și mă întorc cu fața spre el. Stau în leagăn, așezată turcește.

— Trebuie să-ți pun o întrebare.

Încerc să-mi găsesc o poziție confortabilă. Rochia se înfoaie în jurul meu. O turtesc cu palmele. Atâtea gânduri mă copleșesc, încât îl aleg pur și simplu pe cel mai la îndemână. Încerc din răsputeri să-i pun întrebarea care nu-mi dă pace.

— Tu... ești atras de Honor?

Scutură imediat din cap și spune:

— Cred că e frumoasă, evident. Amândouă sunteți frumoase. Dar nu mă atrage.

Îmi vine să mă cocoșez de dezamăgire și să-mi sprijin fruntea în palmă. În schimb, mă străduiesc să rămân calmă.

— Dacă Honor nu te atrage, atunci asta înseamnă...

Nici măcar nu pot să rostesc cuvintele.

— Noi suntem gemene identice, deci...

Râde încetișor. Mi-aș dori să pricep ce îl face să râdă. Dacă aș ghici cauza, l-aș face să râdă încontinuu.

— Te întrebi dacă e posibil ca un om să fie atras de tine, însă nu și de sora ta geamănă, mă ajută Sagan, direct.

Ridic din umeri și îi confirm pe tăcute.

— Da, e posibil, răspunde Sagan.

Mă abțin să zâmbesc. Răspunsul ăsta nu implică automat că e atras de mine. Dar încă am speranțe.

— De ce tu și Honor ați rămas doar prieteni?

— Ea este iubita celui mai bun prieten al meu, pe care nu l-aș trăda niciodată. Sigur, atunci când am cunoscut-o, mi s-a părut frumoasă. Dar, după ce am petrecut câteva zile în compania ei, pur și simplu... Nu știu. Între noi nu s-a înfiripat nimic romantic. Nu-i plac desenele mele. Nu-i place muzica pe care o ascult. Stătea tot timpul pe telefon și îi bârfea pe alții, iar asta m-a deranjat. Dar m-au atras alte lucruri la ea, în alt sens. E loială și amuzantă și îmi place să petrec timp cu ea.

Mă gândesc în tăcere la tot ce a spus adineauri. Vreau să-l cred, dar mi-e greu, fiindcă multă vreme am avut impresia că o place pe Honor.

— Dar în ziua aia, în piațetă? Dacă nu ești atras de ea, de ce m-ai sărutat, deși credeai că sunt ea?

Expresia lui Sagan devine gravă. Oftează adânc și se lasă pe spate în leagăn, privind spre curte. Îmi trage piciorul în poala lui, apoi își sprijină o palmă pe genunchiul meu.

— E complicat, îmi răspunde Sagan.

Își trece o mână peste față. Nu-i vine ușor să vorbească.

— În ziua aceea am văzut-o pe Honor — de fapt, *pe tine* — plimbându-se prin magazinul de antichități. Am urmărit-o pentru o vreme. Eram curios, pentru că arăta cu totul diferit: îmbrăcată relaxat, cu o pereche de blugi și cu o cămașă din flanel legată în talie. Nu era machiată. Asta m-a surprins, pentru că Honor se machiază mereu. Știam că are o soră, dar habar n-aveam că e vorba despre o soră geamănă, deci nu mi-a trecut deloc prin minte că ai putea fi tu. Nu știu... E greu de explicat, pentru că sunteți identice. În ziua aceea, Honor m-a atras așa cum nu mă atrăsese până atunci. Am simțit niște lucruri pe care nu le mai simțisem în preajma ei. Mi-a plăcut cum se uita la fiecare obiect — curioasă, ca un copil. Mi-a plăcut că nu și-a scos nici măcar o dată telefonul din buzunar. Honor stă mereu cu ochii în telefon. Uneori îmi doresc să-l dea laoparte și să se bucure de lumea din jur. Și chiar mi-a plăcut când ai luat vina asupra ta, în locul băiețelului care a spart porcușorul de sticlă. Apoi, afară, când am venit la tine și te-am privit de aproape, a fost ca și cum o vedeam pe Honor pentru prima oară. Și, cu toate că n-o mai sărutasem și mă simțeam vinovat ca naiba, pentru că prietenul meu o plăcea, n-am putut să mă abțin. În clipa aceea m-a copleșit ceva. N-am putut să rezist.

Privirea lui o întâlnește pe a mea.

— Dar... imediat după aceea m-a sunat sora ta, iar eu am pus lucrurile cap la cap... Deodată, avea logică de ce simțeam că o să mor dacă nu o sărutam pe „Honor". Nu eram atras de ea, ci de tine.

Inima mea n-ar putea să bată mai tare nici dacă aş fi băut o cafea mare împreună cu un Red Bull. Cât de mult mi-am dorit să aud asta din partea lui! Am sperat că a văzut ceva diferit la mine, ceva ce n-a văzut la Honor, iar acum, când îl aud spunând-o, parcă mă aştept să mă trezesc dintr-un vis crud. Mi-aş dori să mă întorc în acea zi şi să-mi întipăresc în memorie fiecare clipă a sărutului nostru. Mai ales momentul în care s-a aplecat spre mine şi a zis „Mă îngropi". Atunci n-am ştiut ce înseamnă — şi încă nu ştiu —, dar, de fiecare dată când închid ochii, aud acele două cuvinte.

— De ce ai zis *mă îngropi* chiar înainte să mă săruţi? E o expresie pe care i-o zici lui Honor?

Sagan îşi priveşte mâna cu care îmi mângâie genunchiul şi surâde.

— Nu. E traducerea cuvântului arăbesc *tuqburni*.

— *Tuqburni?* Cum e în engleză?

Îşi sprijină capul de spătarul leagănului, apoi îl înclină puţin, ca să se uite la mine.

— Nu orice cuvânt poate fi tradus în toate limbile. Nu există un echivalent în engleză pentru *tuqburni*.

— *Mă îngropi* sună cam morbid.

Deşi zâmbeşte, Sagan are o expresie vagă de jenă pe chip.

— *Tuqburni* e folosit pentru a descrie sentimentul copleşitor de-a nu fi în stare să trăieşti fără o anumită persoană. Traducerea aproximativă ar fi „mă îngropi".

Cuget la ce mi-a zis şi la faptul că a rostit acele cuvinte chiar înainte să mă sărute. Îmi place la nebunie că le-a spus, dar detest că n-a ştiut că mi le spune mie. Atunci credea că

i le adresează lui Honor. Deşi recunoaşte că în ziua aceea a fost atras de ea pentru că, de fapt, în locul ei eram eu, asta nu justifică de ce nu mi-a dat explicaţia asta imediat după sărut. De atunci, au trecut mai bine de două săptămâni.

Îmi dreg glasul şi îmi fac curaj să-l întreb:

— Dacă tu şi Honor nu sunteţi un cuplu, iar dacă tu eşti atras de mine, aşa cum ai spus, de ce n-ai făcut nimic? Sărutul acela s-a întâmplat acum câteva săptămâni.

Are o expresie şovăielnică. Sagan caută un răspuns. Oftează încetişor şi îmi mângâie genunchiul cu degetul mare.

— Vrei adevărul gol-goluţ? Cu cât te cunoşteam mai bine, cu atât mai puţin îmi plăceai.

Îmi ia o clipă să pricep pe deplin.

— Adică nu mă placi?

Îşi sprijină capul de leagăn şi scoate un oftat.

— Azi îmi placi.

Pufnesc într-un râs lipsit de veselie.

— Vai, ce liniştitor! Azi mă placi, dar ieri ţi-am fost antipatică?

Mă priveşte fix şi răspunde:

— *Mai ales* ieri mi-ai fost antipatică.

Nu ştiu dacă ar trebui să mă supăr. Sunt cam şocată. Mi se pare că ar trebui să mă supăr, dar, în acelaşi timp, îl înţeleg. Ieri nici mie nu mi-a plăcut de mine însămi. De când Sagan şi-a făcut apariţia în casa noastră, chiar n-am fost eu însămi în preajma lui. Mă port distant, ca o persoană prost-crescută, iar până acum o zi, abia dacă i-am adresat un cuvânt.

— Nu ştiu ce să spun, Sagan.

Îmi privesc poalele rochiei și încep să răcâi un strop de vopsea uscată.

— Adică știu că m-am purtat grosolan cu tine, dar am făcut-o ca să mă apăr. Am crezut că ești iubitul soră-mii și nu-mi plăcea că simt ceva pentru tine. Se întâmpla pentru prima oară să-mi doresc ceva ce îi aparține lui Honor.

Sagan nu răspunde imediat. Continui să răcâi stropii de vopsea uscată de pe rochie, pentru că trăiesc prea multe emoții și nu mă simt în stare să-l privesc în ochi.

— Merit!

Îmi pronunță numele de parcă mă roagă să mă uit la el. În cele din urmă, chiar o fac. Și regret pe loc, pentru că în expresia lui observ tot ce nu vreau să văd: regret, frică, pregătirea unei respingeri.

— Lasă-mă să ghicesc! Nu mă placi îndeajuns ca să mă săruți, așa-i?

Îmi atinge obrazul. Clatină din cap și spune:

— Te plac îndeajuns ca să te sărut, crede-mă! Dar mi-aș dori ca tu să te placi *pe tine însăți* la fel de mult cum te plac eu.

Nici măcar nu știu ce să răspund. Oare crede că nu mă plac din cauza faptei mele de azi-noapte?

— Ți-am mai zis că aseară am făcut o greșeală, la beție. Îmi place de mine așa cum sunt.

— Oare?

Îmi dau ochii peste cap. Bineînțeles că mă plac. Sau așa cred.

— Da, se-ntâmplă să fiu nefericită în anumite momente. Care adolescent nu are astfel de clipe? Din când în când, cu toții ne dorim să fim oameni mai buni, cu o familie mai bună.

— Eu nu mi-am dorit asta niciodată.

Îl sfredelesc cu privirea, provocându-l să recunoască deschis că a spus o minciună.

— Tu însuți ai zis că nu ți-ai cunoscut sora mai mică. Dacă o să-mi zici că nu-ți dorești să fi avut altă familie, n-o să te cred, așa cum nici tu nu crezi că întâmplările de azi-noapte n-au avut mare însemnătate.

Sagan continuă să mă privească în ochi. Înghite anevoie. Se desprinde de mine, apoi se ridică. Își vâră mâinile în buzunare, după care lasă ochii în pământ și lovește în țărână cu vârful pantofului. Habar n-am ce am zis de l-am supărat. Starea i s-a schimbat cu totul.

— Văd că tot insiști să subestimezi ce s-a întâmplat azi-noapte. Sincer să fiu, e cam jignitor, spune Sagan. Nu tu hotărăști cât de importantă este viața ta pentru altcineva.

Își scoate mâinile din buzunare și își încrucișează brațele la piept.

— Ai fi putut să mori, Merit. E ceva foarte important. Și, până nu recunoști asta, nu vreau să încep o relaţie cu tine. Cred că ai multe probleme personale de rezolvat și nu vreau să te zăpăcesc din cauza a ceea ce se întâmplă acum între noi.

Arată spre mine, apoi spre el însuși și adaugă:

— Relaţia asta poate să aștepte.

De rușine, mă fac stacojie la față.

— Zici că sunt prea instabilă mintal ca să fim împreună?

Oftează de nemulţumire.

— N-am zis asta. Cred că, mai întâi de toate, trebuie să ai grijă de tine. Fă cum a propus tatăl tău și mergi la psihoterapie! Asigură-te că nu ai o problemă mai gravă!

Sagan se apropie puțin. Îngenunchează în fața mea și oprește mișcarea leagănului.

— Dacă mă bag la mijloc și îmi permit să încep o relație cu tine, ceea ce simți pentru mine te-ar putea face să crezi că ești mai fericită decât ești de fapt.

Îmi tremură degetele. Strâng mâinile în pumni. Sunt uluită. Deci are tupeul să stea în fața mea și să-mi spună că sunt prea deprimată ca să am un iubit?

— Vezi-ți lungul nasului! mormăi eu.

Mă ridic din leagăn, iar el se trage într-o parte, ca să mă lase să trec. Mă îndrept spre casă. Când mă strigă pe nume, încep să alerg. Din cauza rochiei idioate și zgomotoase pe care o port, furia mea pare ridicolă. Când ajung în casă, trântesc atât de tare ușa în urma mea, încât mi-e teamă că l-am trezit pe Moby.

Cine se crede Sagan? Refuză să-mi facă curte pentru că i se pare că aș putea fi „prea fericită" cu el și că euforia mea ar putea masca așa-zisa depresie de care sufăr?

— Vezi-ți lungul nasului! repet, după care închid ușa camerei mele.

Faptul că în ultima vreme am fost nefericită nu înseamnă că sunt deprimată. Desfac nasturii rochiei și o las să cadă la podea. Trag un tricou pe mine. În următoarea secundă, Sagan intră în camera mea fără să bată la ușă.

Mă răsucesc cu fața spre el. Închide ușa, apoi vine spre mine. Se pare că, din punctul lui de vedere, discuția nu s-a încheiat.

— Îi acuzi pe cei din familia ta că n-au curajul să fie onești, dar, în clipa când sunt sincer cu tine, te superi pe mine și pleci?

— Nu sunt supărată pentru că ai fost sincer, Sagan! Sunt supărată pentru că presupui cu aroganță c-o să fiu atât de fericită cu tine, încât o să-mi folosesc fericirea drept mască pentru așa-zisa mea depresie!

Mă strâmb și îmi încrucișez brațele la piept.

— Ești prea încrezut, Sagan. Dacă ai încerca să mă săruți acum, probabil te-aș pălmui.

E o minciună ridicolă. Sunt jenată de furia pe care mi-a provocat-o conversația asta.

Nu toată lumea se iubește pe sine! Asta nu înseamnă că am tendințe suicidale, că sufăr de depresie sau că sunt incapabilă să fac diferența între sentimentele față de un băiat și ce cred despre viața mea.

Sagan se uită la mine cu o expresie spășită, ca și cum supărarea mea chiar îl afectează. Își bagă mâinile în buzunare și se holbează în podea pentru o clipă. Își ridică ochii încet, pornind de la tălpile mele, apoi urcă pe picioarele goale. Înghite anevoie atunci când privirea îi poposește pe tivul tricoului meu, după care alunecă în sus, până când îmi întâlnește ochii. Nu e nevoie să scoată vreo vorbă ca să știu la ce se gândește. Mă privește de parcă îmi dă dreptate: poate că un sărut n-ar da totul peste cap. Poate că ne-ar oferi alinare amândurora.

Felul în care se uită la mine îmi dă senzația că tocmai m-am scufundat până în adâncul inimii lui, unde nu există

niciun pic de aer care să mă țină în viață. Chiar dacă m-ar acuza iar că sunt nesimțită, tot aș vrea să sărut buzele care rostesc insulta. Nici măcar nu-mi aduc aminte de ce ne certăm. Mi se învârte capul.

Se pare că nici el nu-și aduce aminte. Se apropie și îmi înconjoară talia cu un braț. Degetele celelalte mâini se răsfiră pe gâtul meu. Îmi las capul pe spate. Sper să-și dea seama cât de mult s-a înșelat și să mă sărute. Vreau să fie un sărut apăsat, sălbatic și înnebunitor, dar Sagan se apropie chinuitor de lent.

Oftează încet. Gura lui e atât de aproape de a mea, că-i sorb oftatul. În sfârșit, buzele lui se lipesc de ale mele. Este un sărut deopotrivă neașteptat și întârziat. Gem de ușurare.

Imediat ce limbile ni se împletesc, sărutul devine atât de nebunesc, încât îmi pierd controlul. Îmi trec degetele prin părul lui. Atingerea lui Sagan mă face să renunț la inhibiții, iar furia mea se topește în geamătul său de plăcere. Limba lui o mângâie pe a mea cu delicatețe, dar mâinile compensează răbdarea gurii. Brațul lui drept îmi coboară pe spate și pe coapsă, până la tivul tricoului. Apoi mâna lui alunecă pe coapsa mea goală, peste chiloți, și pe urmă urcă din nou pe spate. Deodată, simt atingerea pielii lui pe pielea mea. Mă trage spre el, și totuși în același timp mă împinge în spate, până când mă lipește de perete.

— Doamne! murmură Sagan. Gura ta e uluitoare.

Și el mi se pare uluitor, însă nu i-o spun. Prefer să-i ofer iar limba mea. Mă sărută mai profund, apăsându-se în mine.

Sărutul acesta îmi îndeplinește toate așteptările, ba chiar mai mult. Sunt uimită să constat cât de vindecătoare este gura

lui Sagan. Imediat, toată neliniștea din mintea mea a dispărut. Nervozitatea, nemulțumirea, furia — toate se risipesc, cu fiecare mângâiere a limbii lui.

Exact de asta aveam nevoie.

Mâna lui îmi alunecă pe talie. Înainte s-o mute mai sus, se oprește să-și tragă răsuflarea. Trag cu nesaț aer în piept și mă agăț de el. Încerc să opresc mișcarea amețitoare a camerei. Îmi sprijin capul de perete. Sagan își plimbă buzele pe obrazul meu, apoi mă sărută pe gură, delicat și blând. Se retrage puțin, ca să mă privească. Își trece o mână prin părul meu, iar degetele lui se opresc la baza gâtului.

Îmi șoptește:

— A fost al naibii de zăpăcitor.

Surâd. A rezumat perfect ce s-a întâmplat, cu o expresie pe care nu cred că am folosit-o niciodată: *al naibii de zăpăcitor*.

Mă sărută în colțul gurii, apoi își trece vârful nasului peste obrazul meu. Se trage înapoi și îmi cuprinde obrajii în palme. Cu un mic zâmbet care mă face să mă topesc complet pe dinăuntru, spune:

— E incredibil cât de bine te poate face să te simți un sărut, nu-i așa?

— Da. Incredibil.

Mă mângâie cu degetul mare pe obraz, după care zâmbetul lui satisfăcut dispare. În locul lui rămâne o privire serioasă, fixă.

— Și tocmai de-asta n-am să te sărut iar, Merit. Mai întâi trebuie să te îndrăgostești de tine însăți, adaugă el.

Ochii lui se pironesc într-ai mei.

N-am nicio reacție. Sunt prea șocată ca să fac vreo mișcare. Sau poate că sunt prea rănită.

Oare chiar m-a sărutat doar ca să-și susțină argumentul?

Poftim?

Stau lipită de perete și nu mă pot mișca. Văzând că nu mai zic nimic, Sagan se desprinde de mine și iese calm din camera mea.

Sunt atât de șocată, că nu pot să plâng. Mă simt prea furioasă ca să alerg după el și prea jenată ca să recunosc că vorbele lui au un grăunte de adevăr. Acest sărut a șters toate emoțiile neplăcute pe care le simțeam și mi-a provocat o euforie trecătoare. Aș da orice să simt așa ceva din nou. Exact asta încerca Sagan să-mi explice: sentimentele mele față de el vor umbri toate celelalte lucruri care se întâmplă în mintea mea.

Deși înțeleg, în sfârșit, ce a încercat să spună, furia mea tot nu a dispărut. Ba chiar sunt mai supărată pe el.

Capitolul treisprezece

— Merit, pot să intru?

Deschid ochii fără tragere de inimă. Luck stă în pragul camerei mele. Încerc să-mi amintesc cât e ceasul și în ce zi suntem.

Cred că e după-amiază. Îi fac semn să intre și mă ridic în capul oaselor.

— Da, vino! Am adormit. Cât e ceasul?

— E aproape ora cinei.

Zâmbesc când accentul lui își face din nou apariția. Dar nu se mai întâmplă la fel de des ca la începutul săptămânii. Își acoperă picioarele cu pătura mea și se sprijină de tăblia patului.

— Ai avut niște zile agitate. Îmi închipui că aveai nevoie de un pui de somn.

Râd cu jumătate de gură.

— Dacă ne luăm după criteriul ăsta, aș zice că toți avem nevoie de un pui de somn.

Dar „a trage un pui de somn" nu este expresia potrivită. M-am trezit pentru prima oară pe ziua de azi. Am stat trează mare parte din noapte, enervată de vorbele lui Sagan. N-am putut să dorm. M-am foit toată noaptea, căutând tot felul de pretexte ca să-mi demonstrez mie însemi că Sagan se înșală. Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta. Îi arunc o căutătură lui Luck. E îmbrăcat în uniforma cafenelei Starbucks. Când poartă haine obișnuite, pare atât de ciudat!

— Cum e la noua slujbă? îl întreb.

— Grozav. Sunt convins că orice slujbă voi avea de-acum înainte va fi oricum mai bună decât munca pe un vas de croazieră.

Trage de un fir din pătura mea până îl rupe. Îl bagă în gură și începe să-l ronțăie.

— Suferi de pica? îl întreb.

— Ce-i aia?

— Las-o baltă! îi zic, scuturând din cap.

Mă bate ușurel pe picior. În cameră se lasă o tăcere stânjenitoare. Oftez.

— Ai venit ca să vorbim despre motivul pentru care am înghițit douăzeci și opt de pastile?

Luck ridică din umeri și spune:

— De fapt, voiam să te întreb dacă vrei niște carne de vită. Punga mea e pe jumătate de plină.

Pufnesc în râs.

— Nu, mersi! N-am nevoie.

— Dar, dacă tot ai adus vorba... Te simți bine?

Îmi reazem capul de tăblia patului.

— Da, îi răspund, puțin iritată.

Nu mă deranjează că vrea să știe cum mă simt, ci că purtarea mea de săptămâna asta a fost penibilă. Vreau pur și simplu să uit de ea, însă am senzația că nimeni n-o să-mi permită să o dau uitării. Mai ales tata și Sagan.

— De ce ai luat pastilele alea? continuă Luck.

— Habar n-am. Eram obosită și îmi ajunsese cuțitul la os. În plus, eram beată.

Trage de un alt fir din pătură, apoi și-l înfășoară pe un deget.

— Odată, am încercat să mă sinucid, spune Luck cu nonșalanță. Am sărit de pe puntea unui vas, direct în apă. Credeam că mă aflu suficient de sus încât să-mi pierd cunoștința atunci când mă izbesc de apă și să mă înec liniștit.

— Și te-ai înecat liniștit?

Luck izbucnește în râs. Nu știu de ce iau în glumă ceea ce-mi spune. De când mă știu, nu sunt capabilă să port conversații serioase.

Luck povestește mai departe:

— M-am ales cu o gleznă luxată și am fost concediat. Dar după câteva săptămâni am făcut rost de un alt buletin fals și de o slujbă pe un alt vas, deci n-am prea tras învățăminte după ce m-au concediat.

— De ce ai sărit? Îți urai viața așa de mult?

El ridică din umeri.

— Nu chiar. Îmi era mai degrabă indiferentă. Munceam optsprezece ore pe zi. Eram sătul de monotonie. Nimeni nu mi-ar fi dus dorul. Așa că, într-o seară, când stăteam pe punte și priveam marea, mi-a trecut prin minte cum ar fi să sar în

apă și să nu fiu nevoit să mă trezesc a doua zi dimineață, ca să muncesc. Fiindcă gândul la moarte nu m-a speriat, am hotărât pur și simplu să sar.

Luck tace pentru o clipă.

— Un prieten de-al meu m-a văzut și a anunțat echipajul. Mi-au aruncat o plută de salvare și m-au adus înapoi pe vas într-o oră.

— Ce noroc ai avut!

Încuviințează din cap, apoi se uită la mine. Are o expresie neobișnuit de serioasă.

— Și tu ai avut noroc, Merit. Da, erau pastile placebo, dar tu n-ai știut asta când le-ai înghițit. Să știi că nu cunosc mulți oameni care și-ar vârî degetele pe gâtul cuiva și care să caute prin voma respectivului pastile, ca să numere dacă le-a vomitat pe toate.

Îmi feresc privirea și mă uit în jos. Brusc, îmi dau seama că nu i-am mulțumit deloc lui Sagan. Mi-a salvat viața, l-am mânjit cu vomă, apoi a curățat după mine și m-a vegheat toată noaptea. Iar eu nici măcar nu i-am mulțumit. În clipa asta, nu știu dacă vreau să-i mai vorbesc vreodată.

— Însă tot am învățat ceva, după ce am sărit de pe navă. Am descoperit că depresia nu înseamnă neapărat că un om e tot timpul nefericit sau că-și dorește să se sinucidă. Indiferența e tot un simptom al depresiei. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar încă iau tratament pentru depresie.

Sunt șocată. Luck pare unul dintre cei mai fericiți oameni pe care îi știu. Cu toate că apreciez ce încearcă să facă, mă și scoate din sărite.

— Încerci să-mi ții vreun discurs special pentru elevi, ca să-mi explici ce e depresia?

— Nici gând! Doar că... mi se pare că noi doi semănăm foarte mult. Oricât de mult ai vrea să crezi că a da pastilele alea pe gât a fost o greșeală făcută la beție...

— Chiar asta a fost, i-o tai eu. Dacă nu m-aș fi îmbătat, n-aș fi înghițit niciodată pastilele maică-mii.

Luck nu pare convins.

— Dacă n-aveai de gând să le înghiți, de ce le-ai furat?

Întrebarea lui mă lasă fără cuvinte. Se înșală. Nu sunt deprimată. A fost un accident.

Se apleacă spre mine și își sprijină coatele pe genunchi.

— Chiar n-am venit aici ca să-ți fac morală. Cred că am băut prea multă cafea la muncă. De obicei nu sunt atât de... siropos.

— Probabil e din cauză că experimentezi cu homosexualitatea. Asta te face să fii sentimental.

Luck mijește ochii la mine.

— N-ai voie să faci glume despre oamenii gay, Merit! Nu ești gay.

— Și dacă ești, înseamnă că deții în mod automat puterea de-a decide cine are voie să facă glume despre gay?

— Nu sunt homosexual.

Îi răspund cu un hohot de râs:

— Serios? A fost cât pe ce să mă păcălești. Dacă nu crezi că ești gay, atunci ești derutat la nivel sexual.

Luck își rotește capul până când îi aud gâtul trosnind, după care se sprijină iar de tăblia patului.

— Nu sunt derutat. Mi-e foarte bine cu sexualitatea mea. Se pare că tu eşti singura derutată de asta.

Dau aprobator din cap. Cu siguranţă, sunt derutată pe plan sexual.

— Eşti bisexual?

Luck râde.

— Etichetele de genul ăsta au fost inventate pentru oamenii ca tine, care nu pot să priceapă o realitate în afara categoriilor celor două sexe. Îmi place ce îmi place. Uneori îmi plac femeile, alteori, bărbaţii. De câteva ori mi-au plăcut fete care au fost băieţi. O dată mi-a plăcut un tip care a fost fată. De fapt, mi-a plăcut mult de el. Dar ăsta-i un discurs pentru o altă dată.

Îi răspund amuzată:

— S-ar putea să fiu mai neştiutoare decât mi-am închipuit că sunt.

— Şi eu cred asta. Ai fost protejată nu doar de lumea din afară, dar şi de ceea ce se întâmplă în casa ta. Cum de n-ai ştiut că Utah e gay? N-ai văzut cum se îmbracă?

— Uite cine face glume despre gay acum! comentez, înghiontindu-l în umăr. Treaba cu hainele de gay e un stereotip groaznic. N-am ştiut că frate-miu e gay, pentru că nimeni din casa asta nu-mi spune nimic.

— Îţi zic sincer, Merit: locuiesc aici de mai puţin de o săptămână, dar deja îmi dau seama că trăieşti într-o versiune proprie asupra realităţii.

Se ridică de pe pat, aşa că ratez ocazia de a-l înghionti iar. Luck adaugă:

— Trebuie să fac duş. Miros a cafea.

Apropo de duşuri: probabil că şi mie mi-ar prinde bine unul.

Câteva minute mai târziu, sunt în baie şi încerc să-mi adun tot ce-mi trebuie ca să mă spăl, dar nu găsesc aparatul de ras. Mă uit în toate sertarele, sub duş, sub chiuvetă. Dumnezeule! Ai mei au luat-o razna: au ascuns de mine toate aparatele de ras.

Ei bine, în cazul ăsta, o să fiu păroasă în continuare.

Imediat după ce-mi scot tricoul, cineva strecoară o bucată de hârtie sub uşa mea. La început cred că e din partea lui Sagan, de vreme ce ăsta e modul lui preferat de a-mi arăta ce desenează. Însă pe foaie pare să fie un articol. Mă aplec şi o ridic. Îl aud pe Luck, de cealaltă parte a uşii:

— Citeşte-l! Dacă vrei, poţi să-l arunci la gunoi, dar n-aş avea conştiinţa împăcată dacă nu ţi l-aş da.

Îmi dau ochii peste cap. Mă sprijin de chiuvetă şi citesc titlul. E o pagină de internet, scoasă la imprimantă.

Simptome ale depresiei.

— Isuse Hristoase! mormăi eu.

Sub titlu este o listă. Nici măcar nu citesc primul rând. Împăturesc hârtia şi o arunc pe chiuveta din baie. Luck se poartă ridicol. Unchiul meu vitreg chiar e un discurs ambulant pentru elevi.

Înainte să ies din baie, iau hârtia şi mă duc în camera mea, ca să n-o vadă nimeni aici. Mă aşez pe pat, după care o desfac, curioasă să văd ce simptome are Luck, din moment ce a fost diagnosticat cu depresie.

Când parcurg lista, observ o căsuță goală, de bifat, în dreptul fiecărui simptom. E un test. Ei, asta mă va ajuta să le demonstrez lui Sagan și lui Luck că nu sufăr de depresie clinică.

Iau un pix și încep cu primul simptom. *Ești vreodată trist, neliniștit sau ai o senzație de pustietate?*

E o întrebare idioată. *Bifat.* Care adolescent nu se simte așa?

Te simți vreodată deznădăjduit?

Din nou, *bifat.* Ar putea să întrebe pur și simplu: „Ești adolescent?”.

Ești irascibil?

Păi... da. *Bifat.* Dar toți cei care locuiesc în casa asta sunt irascibili.

Te interesează mai puțin școala sau hobbyurile tale?

OK, Luck! În privința asta ai dreptate. *Bifat.*

Nu mai ai la fel de multă energie ca de obicei?

Dacă asta înseamnă că adorm la ore neobișnuite din zi și din noapte, iar uneori nu dorm deloc, atunci răspunsul este *da. Bifat.* Inima începe să-mi bată mai tare, însă refuz să iau lista asta în serios. La urma urmei, Luck a găsit-o pe internet.

Ți-e greu să te concentrezi?

Aici pot să răspund cu *nu.* Nu bifez în căsuța din dreptul întrebării, însă, înainte să trec la următoarea, reflectez mai mult la această întrebare. Spre deosebire de altădată, în ultimul timp nu prea pot să mă concentrez atunci când rezolv rebusuri. Iar unul dintre motivele pentru care nu m-am mai dus la școală este că deveneam atât de agitată, încât mi-era

greu să fiu atentă. Bifez și aici, dar nu apăs tare cu pixul. La nevoie, pot considera că am răspuns cu *nu*.

Ai observat schimbări în programul tău de somn?

Păi... Înainte, nu dormeam toată ziua. *Bifat.* Dar probabil că e un efect secundar al chiulului.

Ai observat schimbări ale poftei de mâncare?

N-am observat așa ceva. În sfârșit, o căsuță pe care n-o bifez!

Sau... Ia stai puțin! În ultima vreme am sărit peste mese. Dar s-ar putea să fie tot un efect secundar al chiulului.

Te simți indiferent?

Bifat.

Plângi mai des decât de obicei?

Bifat.

Te-ai gândit vreodată să te sinucizi?

Oare se pune la socoteală dacă m-am gândit la asta o dată sau de două ori? *Bifat.*

Ai încercat vreodată să te sinucizi?

Bifat.

Mă holbez la listă. Am o senzație neplăcută în stomac. Mâinile îmi tremură. Recitesc lista și îmi dau seama că am bifat fiecare căsuță.

La naiba cu lista asta idioată! Nu e cu nimic diferită de orice altă listă de simptome luată de pe internet, care îi face pe oameni să creadă că suferă de o boală îngrozitoare. *Te doare capul?* Înseamnă că ai o tumoare pe creier! *Te doare în piept?* Tocmai suferi un infarct! *Ți-e greu să adormi?* Ești deprimat!

Mototolesc hârtia și o arunc în celălalt capăt al camerei. În următoarele cinci minute stau nemișcată, fixând cu privirea ghemotocul de hârtie de pe podea. În cele din urmă, încerc să-mi revin.

O să mă duc să văd ce face Wolfgang. Măcar el n-o să mă tortureze cu discuții și întrebări.

— Vrei să mă ajuți să-l hrănesc pe Wolfgang? îl întreb pe Moby.

Când intru în living, el stă pe canapea și se uită la desene animate. Se ridică și ajunge înaintea mea la ușa din spate.

— E un câine rău? se interesează frate-miu.

— Nu, deloc.

Umplu un bol cu mâncare pentru câini și deschid ușa.

— Tati zice că e rău, spune Moby. A zis despre câine că e „bastard".

Pufnesc în râs. Coborâm amândoi treptele. Nu știu de ce mi se pare foarte drăgălaș atunci când copiii înjură. Probabil voi fi genul de mamă care își încurajează copiii să rostească vorbe precum „rahat" și „la naiba".

Ajungem la căsuța lui Wolfgang. Câinele nu e înăuntru.

— Unde e? întreabă Moby.

Privesc prin curte.

— Habar n-am.

Dau ocol căsuței și îl strig. Moby se învârte odată cu mine. Amândoi scrutăm curtea întunecată.

— Mă duc să aprind lumina din veranda din spate.

Mă îndrept spre verandă. Moby mă strigă:

— Merit! El e?

Îmi face semn spre o latură a casei. Cotesc și dau de Wolfgang, care iese târâș de sub casă, chiar de lângă fereastra subsolului. Oftez ușurată. Nu știu de ce m-am atașat de câinele ăsta. A fost cât pe ce să intru în panică. Mă duc la bolul lui Wolfgang și torn în el mâncare pentru câini. Animalul se apropie încet și începe să mănânce.

— Deci ți-a revenit pofta de mâncare?

Îl mângâi între urechi. Moby întinde o mână și mă imită. Deduc că Wolfgang nu e deprimat.

— Cum se simte? întreabă o altă voce.

Mă răsucesc și dau de Sagan, care se apropie de noi. Se poartă atât de relaxat, de parcă aseară nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar și eu pot să mă prefac.

Îi răspund:

— Pare că se simte un pic mai bine.

Sagan îngenunchează lângă mine și mângâie burta lui Wolfgang.

— Da, așa e.

Apoi își mută mâna, ca să-l mângâie pe cap, iar degetele lui le ating pe ale mele.

Mi se ridică părul de pe brațe. Ce mă bucur că e întuneric! Ultimul lucru care îmi trebuie este să observe că prezența lui încă mă tulbură.

— Poate să doarmă în camera mea în seara asta? întreabă Moby.

Sagan râde.

— Nu cred că tatălui tău i-ar conveni să dormi cu câinele.

— Nu-i nevoie să-i zicem, spune Moby.

Replica lui mă face să izbucnesc în râs. Tata o să aibă de furcă mult cu Moby.

Farurile de la mașina tatei luminează curtea. Tata oprește mașina pe aleea din fața casei.

— Avem pizza! strigă Moby.

Victoria îi permite foarte rar să mănânce pizza, așa că băiețelul îl dă uitării pe Wolfgang și dă fuga înapoi în casă. Nu vreau să mă simt stingherită în prezența lui Sagan.

— Mor de foame.

După comentariul meu, iau bolul gol. Sagan mă urmează spre ușa din spate.

Când pun mâna pe mânerul ușii cu plasă, Sagan mă apucă de cealaltă mână și mă trage ușor spre el. Nu vrea să intru în casă. Închid ochii pentru o clipă și oftez. Mă răsucesc spre el. Ochii noștri sunt la același nivel, pentru că am urcat deja o treaptă.

— Merit, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară. Am stat treaz toată noaptea gândindu-mă la ce-am vorbit.

Pare sincer. Dau să zic ceva, dar apoi închid gura. Sunetul de apel al telefonului îi distrage atenția. Se caută prin buzunare, face un pas în spate și duce telefonul la ureche.

— Uau! mormăi agasată.

N-ar trebui să mă șocheze că am crezut, în mod greșit, că scuzele lui sunt sincere. N-a fost în stare să-și ignore mobilul nici măcar ca să-mi lase timp să-i zic două cuvinte! Îl las să răspundă la apelul lui urgent. Intru în casă. Las ușa să se trântească în urma mea.

Pășesc în bucătărie tocmai când tata și Victoria intră pe ușa din față, aducând pizza.

— Moby, nu aveau pizza fără gluten, spune Victoria. În seara asta poți să mănânci pizza normală, dar să nu te obișnuiești cu asta!

Ochii lui frate-miu sclipesc. Se cațără pe un scaun înalt și trage repede o cutie cu pizza în dreptul lui. Victoria nici măcar n-a apucat să le pună pe masă.

— Nu așa stau lucrurile cu intoleranța la gluten, îi zic maică-mii vitrege. Ori poți să consumi gluten, ori nu poți.

Luck îmi acoperă gura cu o mână și-mi zice:

— Merit, dă-i voie Victoriei să-l lase pe băiat să mănânce gluten în seara asta!

Mă trag departe de Luck.

— Am zis și eu, n-am dat cu parul!

Honor e lângă mine. Scoate din dulap un teanc de farfurii de plastic. Sagan intră în bucătărie.

— Ai nevoie de ajutor? o întreabă el.

— Nu.

N-a răspuns pe un ton prietenos. Oare e supărată și pe el? Sagan se strecoară pe lângă ea și ia niște pahare. După câteva clipe ne așezăm toți la masă. Doar Utah lipsește.

Sinceră să fiu, e ciudat că Utah nu e aici. Nu mă pot abține să mă întreb unde e acum și unde a dormit în ultimele două nopți, cât timp o să fie tata supărat pe el și când o să-i dea voie să se întoarcă acasă.

Honor se holbează la locul gol de la masă, acolo unde mai înainte era scaunul pe care Utah obișnuia să se așeze.

— N-a fost suficient că l-ai dat afară? îi reproșează Honor tatei. Te-ai descotorosit și de scaunul pe care stătea!

Tata aruncă o privire spre locul gol.

— S-a rupt scaunul, îi răspunde.

Dar omite să explice că el l-a rupt, izbindu-l de perete.

În următoarele minute se lasă tăcerea. Până și Moby e tăcut. Bănuiesc că-și dă seama că atmosfera din casă a fost cam neobișnuită în ultima vreme. Mă uit la Victoria și mă întreb cum de mai e aici, cum de a stat la masa asta două seri la rând, după ce a aflat ce face bărbatu-su pe la spatele ei.

— I-a dus vreunul dintre voi niște pizza mamei voastre? întreabă tata.

Îi răspund:

— Nu-i mai duc de mâncare. Dacă vrea să mănânce, n-are decât să vină aici și să-și pună singură mâncare în farfurie.

Tata mă privește printre gene, parcă încercând să-mi dea de înțeles că acum nu e un moment potrivit pentru sinceritate.

— De ce nu-i duci tu pizza, tată? zice Honor, pe un ton condescendent. Sunt sigură că ar fi încântată să te vadă.

Victoria nu mai suportă. De data asta, nu țipă. Își lasă felia de pizza în farfurie și își trage scaunul departe de masă. Scârțâitul stârnit pe podea e asurzitor. Toată lumea tace până când Victoria închide cu zgomot ușa de la camera ei.

— A fost cât pe ce să terminăm de mâncat, comentează Luck, sugerând iar că nu suntem în stare să mâncăm cu toții o masă, împreună, până la capăt.

Tata își trântește felia de pizza pe farfurie, la fel de frustrat precum Victoria. Se ridică și se îndreaptă spre dormitorul

matrimonial, dar apoi ezită. Revine la masă, arătând cu degetul spre mine și spre Honor. Deschide gura — probabil ca să ne facă morală —, însă nu reușește să scoată nicio vorbă. Fierbe de furie. În cele din urmă, scutură din cap și se duce după Victoria.

Mă uit la Moby, ca să mă asigur că nu e tulburat. Băiatul își îndeasă o felie de pizza în gură, ca și cum nimic altceva nu contează pe lumea asta. După părerea mea, atitudinea lui e cea potrivită.

Luck e primul care destramă tăcerea stânjenitoare:

— Vreți să mergem să înotăm la hotel, diseară?

Îi răspundem în același timp.

— Nu, spun eu.

— Nu, zice Honor.

Sagan răspunde cu *da*.

Soră-mea îi aruncă o căutătură urâtă.

— De fapt... nu..., se răzgândește el, încercând să-i alunge expresia încruntată.

Deși încă sunt supărată pe el, îmi pare rău pentru Sagan. Oare Honor e furioasă fiindcă el mi-a acordat mai multă atenție în ultimele două zile? Soră-mea chiar simte nevoia să fie mereu în centrul atenției?

— Aici nu există rivali, Honor, îi zic. Sagan are voie să fie prieten cu mai mult de o persoană odată.

Soră-mea râde și soarbe din suc.

— Prieten? spune ea, după care pune doza de suc pe masă. Așa-i zici tu?

— Honor! Am mai discutat despre asta, o atenționează Sagan.

Au discutat? De ce? Despre ce?

— Faptul că-ți faci de cap cu ea nu înseamnă că o cunoști pe Merit la fel de bine cum o cunosc eu, spune Honor.

Furia îmi explodează în piept. Îmi vine să urlu la ea, dar încerc să rămân calmă, fiindcă Moby e de față.

— Ce înseamnă „a-și face de cap"? întreabă Moby.

— Hei! zice Luck și se ridică de la masă. Hai să mergem în camera ta, Moby!

Din fericire, îl ia de mână pe frate-miu și îl scoate din bucătărie. Moby nu uită să-și ia farfuria cu pizza.

Honor mă țintuiește cu o privire aspră.

Îi zic:

— De ce ești așa de ostilă? Am crezut c-o să fii un pic mai înțelegătoare.

— Hai, fii serioasă! mi-o întoarce ea.

Se ridică de la masă, apoi adaugă:

— Dacă s-ar fi întâmplat cu adevărat ce-ai scris în scrisoare, ai fi zis ceva atunci. De ce ți-ar face Utah așa ceva ție, și mie nu?

Scrâșnesc din dinți. Îmi înăbuș pornirea de a-i spune tot ce-mi trece prin minte în clipa asta.

— Nu pot să cred că-i iei apărarea lui Utah!

— Tu îl tragi pe el la răspundere, după ce ai recunoscut în fața întregii familii că ai încercat să-ți pierzi virginitatea cu unchiul nostru vitreg?

Sagan țâșnește de la masă. Scaunul lui se izbește de podea.

— Încetați! Voi două, încetați!

E prea târziu ca să-ncerci să faci pe mediatorul, Sagan.

Iau paharul meu cu apă și i-l arunc lui Honor în față. Soră-mea icnește și face ochii mari. E furioasă. Se întinde iute pe deasupra mesei și îmi înșfacă părul în pumn. Țip și încerc să-i desprind mâna din părul meu, dar degeaba. O apuc de coada împletită și trag. Sagan mă înșfacă de mijloc, ca să mă depărteze de ea, însă refuz să-i dau drumul lui Honor, dacă nu-mi dă ea prima drumul. Cu cealaltă mână mă apucă de tricou, așa că o apuc și eu de cămașă.

Îi sar câțiva nasturi. Sagan tot încearcă să ne despartă. Cineva strigă brusc:

— Hei!

Parcă e vocea lui Utah, dar poziția mea nu-mi permite să mă răsucesc în direcția vocii. Utah sare pe masă și încearcă să se pună între noi. Trage de mâinile lui Honor, care s-au agățat zdravăn de tricoul meu, iar Sagan se străduiește să mă tragă departe de soră-mea.

— Opriți-vă! urlă Utah.

Nu ne oprim. Trag mai tare de părul lui Honor.

— Acoperă-i gura! îi strigă Utah lui Sagan.

Palma lui frate-miu îmi acoperă gura și nasul. Mă sufoc. Sagan pășește în spatele lui Honor. Palma lui îi acoperă gura și nasul.

Ce naiba fac ăștia doi? Încearcă să ne omoare?

Nu pot să respir!

Ochii lui Honor se deschid larg. Amândouă ne zbatem ca să scăpăm din mâinile lor, dar, în continuare, refuzăm să ne desprindem una de alta.

Nu mai suport nici măcar o secundă. Nu pot să respir.

Îi dau drumul lui Honor și apuc mâna lui Utah, fiindcă mă sufocă. Honor face la fel, trăgând mâna lui Sagan deoparte. Amândouă respirăm anevoie.

— Ce naiba? se răstește Honor la Sagan și îl îmbrâncește. Încerci să mă omori?

Sagan se uită la Utah și ridică degetul mare, în semn că totul e OK. Își sprijină palmele pe genunchi și se apleacă, trăgându-și răsuflarea.

— Ce idee ingenioasă! îl laudă el pe Utah.

Mă trântesc pe scaun și încerc să-mi recapăt suflul. Între degete am fire din părul lui Honor.

— Ce se întâmplă aici? zice tata.

Stă lângă masă, unde zac împrăștiate bucăți de pizza. Honor are cămașa ruptă. Amândouă suntem ciufulite. Dar tata nu se uită la noi, ci i se adresează lui Utah, care încearcă să-și curețe jeanșii mânjiți cu pizza.

— Tu ce cauți aici? îl întreabă tata.

— Vreau să ținem o întrunire de familie, răspunde Utah.

— Acum nu-i momentul potrivit, spune tata.

Utah râde în barbă.

— Dacă vrei să aștept momentul perfect ca să discutăm despre faptul că am sărutat-o pe soră-mea mai mică, o să așteptăm mult și bine. Ținem o întrunire de familie acum! Și cu asta, basta!

Utah trece pe lângă tata. Se îndreaptă spre camera lui. Trântește ușa în urmă, iar eu tresar pe scaun.

Tata apucă spătarul unui scaun și îl împinge atât de puternic în masă, că tresar din nou.

— Grozav! mormăie Honor.

Se duce în camera ei și trântește și ea ușa.

Am rămas doar eu și Sagan. Stă la masă și se holbează la mine. Cred că se așteaptă să plâng, să mă înfurii sau să am orice fel de reacție, după tot ce s-a întâmplat adineauri. Îmi trag scaunul mai aproape de masă și mă întind să iau singura cutie de pizza care n-a fost distrusă. E cu șuncă și ananas. Ei, asta-i situația!

— Data viitoare când eu și Honor ne batem pe masă, încearcă să pui la adăpost o pizza cu pepperoni, OK?

Sagan râde încetișor. Se așază vizavi de mine, apoi trage cutia de pizza spre el. Rupe o felie și mușcă din ea, după care vorbește cu gura plină:

— Ești o dură, Merit.

Replica lui mă face să zâmbesc.

Și, cum nu vreau să-i zâmbesc, iau o felie de pizza și mă duc în camera mea, închizând ușa după mine.

O oră mai târziu, Moby doarme, eu m-am curățat de pizza și aproape toți membrii familiei stau așezați în living. Pentru prima oară după mulți ani, toți au fost convocați. Utah pășește de colo-colo, așteptând să ni se alăture tata. Eu stau pe

canapea, între Sagan și Luck. Mă trag mai aproape de Luck ca să nu-l ating pe Sagan. Honor și Victoria stau în fotolii.

Într-un târziu, când tata intră în cameră, rămâne în picioare. Se sprijină de perete, lângă statuia lui Isus Hristos, și își încrucișează brațele la piept.

Utah inspiră adânc. Pare agitat.

E imposibil să fie mai agitat decât sunt eu în clipa asta. Încerc să mă prefac că sunt relaxată, dar, de când frate-miu a intrat în casă, acum o oră, simt că stomacul mi se strânge ghem. Nu vreau să discut despre acel subiect și, mai ales, nu în fața întregii familii. Dar e firesc să se întâmple așa, atunci când dezvălui adevărul gol-goluț într-o scrisoare.

Utah își scutură mâinile. Acum, că suntem toți prezenți, se oprește chiar în fața mea.

Nu ridic privirea spre el. Vreau să se grăbească și să-și rostească scuza de doi bani, ca să ne putem vedea cu toții de viață și să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

— Vă sunt dator cu o explicație, zice el.

Se plimbă iar de colo-colo. Eu îmi privesc mâinile împreunate. Am rămășițe de ojă neagră pe unghiile de la degetele mari. Mă apuc s-o cojesc.

— Aveam treisprezece ani, spune Utah. Merit avea doisprezece. Și tot ce a scris... e adevărat. Dar nu sunt un pervers. Eram doar un puști și am făcut ceva stupid. Am regretat încă din clipa în care s-a întâmplat.

— Dac-ai regretat, de ce ai făcut-o? mă răstesc la el.

Sunt șocată să aud furia din propria-mi voce. Continui să-mi cojesc oja.

— Eram confuz, răspunde Utah. Prietenii mei de la școală vorbeau zilnic despre fete. Cu toții intraserăm în etapa pubertății și hormonii noștri o luaseră razna. Dar pe mine nu mă interesau fetele. Nu mă gândeam decât la băieți. Credeam că e ceva în neregulă cu mine.

Se oprește în fața mea. Știu că se uită la mine, așteptând să-l privesc în ochi. Nu pot s-o fac. În cele din urmă, pășește mai departe.

— Am crezut că, dacă sărut o fată, o să-mi revin. Dar eram copil și habar n-aveam ce înseamnă să săruți ori cum să abordezi o fată. Tot ce știam era că-mi doream să-l sărut pe Logan — un coleg de școală — și că, din punctul de vedere al societății, nu trebuia să-mi doresc asta.

Într-un sfârșit, ridic privirea spre Utah. Nu se uită la mine. Încă se foiește.

— În ziua aceea îi scrisesem lui Logan o scrisoare în care i-am mărturisit că-l plac. Le-a arătat-o tuturor colegilor cu care a mâncat în cantină, la prânz. Când ieșeam din cantină, Logan m-a făcut „poponar". Am fost foarte supărat. Nu voiam să fiu poponar, nu voiam să-mi placă Logan. Voiam să fiu ceea ce credeam că e normal să fiu. În seara aceea nici măcar nu m-am gândit la consecințele faptelor mele. Voiam cu disperare să mă „repar", așa că am forțat-o pe Merit să mă sărute, sperând că așa... Nu știu. Că o să mă *vindece*.

Strâng din pleoape. Nu vreau să mai ascult. Nu vreau nici să-mi amintesc acel moment, nici să-i aud scuzele.

— Imediat după ce s-a întâmplat, mi-am dat seama că am făcut ceva îngrozitor. Ea a fugit din camera mea, iar eu am

alergat la baie și am vomitat. Eram dezgustat de mine însumi, dezgustat de ce îi făcusem lui Merit. Iar de atunci mi-am regretat fapta în fiecare zi. Și am încercat să mă revanșez.

Scutur din cap, străduindu-mă să-mi înfrânez lacrimile.

— Ești un mincinos. N-ai făcut absolut nimic ca să te revanșezi! Niciodată n-ai dat vreo explicație și nu mi-ai cerut scuze măcar *o dată*!

Îmi șterg lacrimile, pradă furiei.

— Merit... Te rog, uită-te la mine!

Trag aer pe nas, după care expir prelung, mânioasă.

Mă sprijin de speteaza canapelei și mă uit la el. Chiar pare copleșit de regrete, dar, pe de altă parte, a avut toată ziua la dispoziție ca să-și exerseze discursul. Utah se lasă pe vine, în fața mea, ca să fim la aceeași înălțime. Îmi încrucișez brațele la piept.

— Îmi pare *foarte* rău. În fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare secundă care s-a scurs de atunci am regretat ce-am făcut. Nu mi-am cerut niciodată scuze pentru că...

Tace și își lasă privirea în podea pentru o secundă.

— Pentru că speram că ai uitat. Mă *rugam* ca tu să fi uitat. Dacă aș fi știut cât de mult te-a afectat, aș fi făcut tot ce-mi stă în puteri ca să-mi răscumpăr greșeala. Vorbesc *serios*, Merit. Faptul că n-ai uitat și că ai ținut atâția ani în tine furia față de mine... Nici măcar n-am destule cuvinte să exprim cât de tare regret.

O lacrimă îmi alunecă pe bărbie, apoi mi se prelinge pe braț. O șterg cu mâneca tricoului.

— Merit, *te rog*! spune fratele meu, cu voce disperată. Te rog, spune-le că nu ți-am mai făcut nimic nepotrivit din ziua aceea!

Se uită la soră-mea și se ridică.

— Spune-i și tu, Honor! adaugă el, făcând semn spre tata.

Honor dă aprobator din cap și se uită la tatăl nostru.

— Utah spune adevărul, tată. Nu m-a atins niciodată.

Tata se uită la mine. Schițez și eu un gest de aprobare. Încă nu pot vorbi. Mă sufocă prea multe emoții. După mina tatei, înțeleg că vrea să se asigure că nu mă opun ideii ca Utah să se întoarcă acasă.

Toți mă privesc — până și Utah.

Reușesc să îngaim:

— Îl cred.

În living se lasă tăcerea. În cele din urmă, Victoria se ridică și spune:

— OK.

Se îndreaptă spre bucătărie, apoi se răsucește către noi și adaugă:

— Vă rog să curățați mizeria pe care ați făcut-o!

Luck râde în barbă. Utah se întoarce spre mine și mimează din buze un „mulțumesc".

Îmi feresc privirea. Nu vreau să-i las impresia că-i fac o favoare. Nu pot să șterg cu buretele furia pe care am acumulat-o ani la rând, pentru simplul fapt că, în sfârșit, fratele meu și-a cerut scuze.

Tata bate din palme.

— Întrunirea s-a încheiat! Ați auzit ce-a spus mama voastră vitregă. Să faceți curat!

Chiar dacă întrunirea s-a încheiat, s-a discutat doar despre una dintre numeroasele probleme care trebuie rezolvate în familia asta.

În următorul sfert de oră facem curat în bucătărie, fără să scoatem o vorbă. Nu cred că vreunul dintre noi știe ce ar trebui să zică. A fost o întrunire de familie foarte lămuritoare. Membrii familiei Voss nu sunt obișnuiți cu atât de multă sinceritate într-o singură zi.

— Cum naiba a ajuns sos de pizza pe geam? întreabă Luck, care tocmai șterge fereastra cu o cârpă udă. Cred că am ratat o încăierare pe cinste.

Închid ușa mașinii de spălat vase și apăs pe butonul *Start*. Honor își spală mâinile în chiuvetă, lângă mine.

— Am sos de pizza în sutien, spune ea. Mă duc să fac duș.

Utah intră în cămară și își ia de acolo cutia cu litere. Sunt sigură că este prima oară când se întâmplă să schimbe noaptea mesajul de pe panou. Se oprește la ușa din față, după care se rotește pe călcâie și se uită la mine.

— Vrei să mă ajuți? îmi propune.

Îl caut din ochi pe Sagan. Nu înțeleg de ce vreau să mă liniștească el. Sincer, cred că de ani întregi n-am mai fost singură cu Utah, așa că acum mi se pare foarte ciudat. Sagan dă scurt din cap, spunându-mi fără cuvinte că ar trebui să mă duc cu Utah. Nu-mi scapă faptul că am căutat un sfat din partea lui Sagan. Îmi șterg mâinile cu un șervet.

Odată ajunși afară, Utah îmi zâmbește. Nu spunem nimic. Mergem în tăcere până la panoul de afișaj. Lasă jos cutia cu litere și începe să le desprindă pe cele lipite de panou. Mă apropii să-l ajut.

— Ai vreun citat pe care vrei să-l pui aici? mă întreabă.

Mă gândesc puțin.

— Da. Chiar am.

Utah gesticulează spre cutie.

— Dacă vrei anumite litere, să știi că sunt așezate în ordine alfabetică.

Mă aplec și încep să aleg literele de care am nevoie, cât timp el le desprinde pe cele de pe panou.

— Chiar n-ai știut că sunt gay?

Mă bufnește râsul.

— Habar n-am ce-am crezut.

Se apleacă și pune ultimele litere în cutie.

— Te deranjează că sunt gay?

— Absolut deloc.

Dă aprobator din cap, însă nu pare convins. Apoi îmi amintesc că probabil încă se gândește la scrisoarea mea și la cuvintele disprețuitoare pe care le-am înșirat acolo.

— Utah, vorbesc serios: nu-mi pasă că ești gay. Știu că am scris niște chestii răutăcioase în scrisoare, dar eram supărată. Chiar îmi pare rău. Eram copii. Știu că ani la rând am acumulat multă ranchiună față de tine.

Scot ultima literă și o pun pe pământ. Când mă ridic, se ridică și el. Mă privește în ochi.

— Și mie îmi pare rău. Serios, Merit! Sunt sincer.

Tonul lui onest mă emoționează. Doamne, m-am săturat să plâng! Și totuși, uite că bocesc iar! Lacrimile mi se preling pe obraji. Nu le pot opri. Atâta amar de vreme am avut nevoie să aud cuvintele astea din partea lui!

Utah mă ia în brațe. Îmi apasă fața pe pieptul său, îmbrățișându-mă așa cum ar trebui să-și îmbrățișeze un frate sora. Gestul lui mă face să plâng și mai tare. Îl cuprind cu brațele. Imediat, simt că toată furia acumulată se evaporă, cu fiecare lacrimă pe care o vărs.

— O să fiu un frate mai bun. Promit!

— Și eu voi fi o soră mai bună.

Îmi dă drumul.

— Hai să terminăm treaba și să mergem înăuntru!

Alcătuim mesajul de pe panou, după care ne întoarcem în casă. Când deschidem ușa, îl zărim pe Luck la masa din bucătărie. Se uită la o bucată de hârtie pe care o ține în mână.

— Ești un nemernic! strigă el.

— Acum ce mai e? întreabă Utah, în timp ce duce cutia cu litere la locul ei, în cămară.

Sagan stă la masă, față în față cu Luck. Unchiul meu pare scos din pepeni.

— Eu nu arăt așa! adaugă Luck.

Sagan râde și zice:

— Dacă nu-ți convine felul în care te percep, nu-mi cere să te desenez!

Luck își împinge scaunul în spate, apoi azvârle desenul în direcția lui Sagan.

— Dacă așa mă percepi, atunci ești un artist naspa!

Luck se duce la frigider. Sagan râde pe sub mustăți. Mă apropii de el și mă uit la desenul care l-a enervat pe Luck. Pufnesc imediat în râs.

— Dă-mi să văd! zice Utah.

Îi dau desenul, iar frate-miu se prăpădește de râs.

— Uau! exclamă el, înapoindu-i lui Sagan hârtia. Îi porți pică sau ceva de genul ăsta?

Sagan rânjește, apoi strecoară hârtia la sfârșitul caietului său de schițe.

— De fapt, dă-mi-o mie! zice Utah. Vreau s-o am ca să-l pot șantaja pe Luck.

Luck dă ocol blatului de bucătărie și încearcă să recupereze hârtia, dar frate-miu ridică brațul. Luck se străduiește iar s-o apuce. Utah fuge în hol, cu Luck pe urmele lui.

— Îmi place mesajul vostru, spune Sagan.

Mă uit pe geam, la citatul pe care i l-am sugerat lui Utah.

NU TOATE GREȘELILE AR TREBUI SĂ AIBĂ CONSECINȚE. UNEORI, AR MERITA SĂ FIE DOAR IERTATE.

Dau din umeri și spun:

— Am auzit chestia asta de la un tip.

Mi-e greu să-l privesc, pentru că Sagan încă îmi place foarte mult. Dintr-un motiv necunoscut, mi-e foarte greu să accept felul în care mă privește: de parcă e mândru de mine.

Din fericire, exact în clipa asta, Sagan primește unul dintre apelurile lui urgente pe mobil. Își scoate telefonul din buzunar. Măcar de data asta, ridică un deget și îmi zice:

— Așteaptă o clipă!

Decid să-i acord intimitate și mă duc în camera mea. Mi-a ajuns pentru azi! Deși am dormit aproape toată ziua, deja sunt pregătită să-mi petrec tot restul zilei dormind iar.

Când ajung în camera mea, îmi dau seama că Sagan n-a glumit când mi-a cerut să aștept doar o clipă. Îmi bate la ușă imediat după ce am închis-o. Îi deschid. Își pune telefonul înapoi în buzunar.

Nu îl întreb de ce a venit la ușa mea și nici despre ce vrea să vorbim. Încep, pur și simplu, cu întrebarea care mă sâcâie cel mai mult:

— De ce primești atât de multe apeluri?

Indiferent de situația în care s-ar afla, el răspunde mereu la telefon. E cam nepoliticos.

— Nu mă sună niciodată cine vreau eu să mă sune, răspunde Sagan.

Fără să aștepte vreo invitație, intră în camera mea.

— Intră, intră! Nu te sfii! îl iau eu peste picior.

Sagan se plimbă prin camera mea, privind cu atenție în jur. Se oprește în fața raftului cu trofee.

— Când ai început să le colecționezi?

Mă așez pe pat.

— Pe primul l-am furat de la primul meu iubit. S-a despărțit de mine în timp ce mă pipăia, iar chestia asta m-a înfuriat.

Sagan râde. Ia câteva trofee și le studiază.

— Nu știu de ce îmi place așa de mult hobbyul ăsta al tău.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru, ca să-mi ascund zâmbetul. Sagan așază trofeul pe comodă și se întoarce spre mine.

— Vrei să-ți fac un tatuaj?

Îmi sare inima din piept.

— Acum?

— Da. Ți-l fac dacă juri că n-o să zici nimănui despre el.

— Jur!

Sunt teribil de entuziasmată.

Sagan gesticulează spre camera lui. Ne ducem într-acolo. Trage scaunul de birou aproape de pat și îmi face semn să mă așez. Apoi scotocește într-o cutie cu instrumente de tatuat, pe care o scoate din dulap.

— Ce tatuaj ai vrea?

— N-am nicio preferință. Alege tu!

Se uită la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Vrei să aleg eu tatuajul care o să-ți rămână pe piele pentru tot restul vieții?

— Ți se pare ciudat?

— Tot ce faci tu e ciudat.

Nu apuc să-i analizez comentariul, că Sagan adaugă:

— Asta îmi place la tine cel mai mult.

Scoate o hârtie de calc și un pix, le pune pe comodă și începe să deseneze.

— Ai la dispoziție cinci minute ca să te răzgândești în legătură cu tatuajul!

Mă uit cum schițează desenul, însă, din cauza poziției lui, nu-mi dau seama ce reprezintă. Și nici nu mă răzgândesc.

Sagan se duce să încuie ușa.

— Dacă vede cineva tatuajul tău, ai face bine să minți și să zici că ți l-a făcut altcineva.

Când trece pe lângă mine, încerc să trag cu ochiul la desen, însă îl ferește.

— Deocamdată nu-ți dau voie să-l vezi.

Rămân cu gura căscată.

— N-am zis că te las să-mi faci un tatuaj înainte să-l aprob!

— Promit că o să-ți placă.

Îmi surâde.

Mă pune să-mi ridic o mânecă.

— Pot să-l fac aici? mă întreabă, atingându-mă pe spate, în zona omoplatului drept. O să fie mic.

Îi fac semn că da. Închid ochii și aștept cu nerăbdare să înceapă. Sagan stă pe pat. A pregătit tot ce-i trebuie pentru tatuaj. Nu stau cu fața la el — ceea ce e chiar o ușurare — pentru că nu vreau să mă uit la el tot timpul. E posibil ca gândurile să mi se citească limpede pe față.

Mai întâi folosește hârtia de calc pentru a transfera desenul pe piele, apoi îmi dă o pernă, ca s-o proptesc între mine și spătarul scaunului. Prima înțepătură e dureroasă, dar strâng

din pleoape și încerc să mă concentrez asupra respirației mele. De fapt, nu e atât de dureros pe cât mă așteptam să fie, însă cu siguranță nu e plăcut. Încerc să-mi distrag atenția. O să fac conversație cu el.

— Ce înseamnă tatuajul de pe brațul tău, cel în care ai scris „E rândul tău, Doctore".

Oftează. Îi simt răsuflarea caldă pe gât. Sagan se oprește puțin, până când fiorul care mă cutreieră se risipește, apoi continuă cu tatuarea.

Îmi răspunde:

— E o poveste lungă.

Din nou, încearcă să se eschiveze.

— Ce bine că avem mult timp la dispoziție!

Rămâne tăcut atât de multă vreme, încât trag concluzia că, la fel ca de obicei, n-o să-mi ofere nicio explicație. Și totuși, Sagan începe să povestească:

— Mai ții minte când ți-am zis că steagul tatuat pe brațul meu este cel al opoziției siriene?

— Da. Ai spus că tatăl tău s-a născut în Siria.

— Da, așa e. Dar mama e americancă. Se trage din Kansas. Acolo m-am născut și eu.

Face o pauză, pentru a se concentra asupra tatuajului, și continuă:

— Știi ceva despre criza refugiaților din Siria?

Fac semn că nu. Mă simt recunoscătoare că, în sfârșit, are chef de vorbă. Tatuajul doare mai mult decât mă așteptam și am nevoie să-mi distrag atenția de la durere.

— Am auzit despre criză, dar nu știu multe.

De fapt, nu știu mai nimic.

Sagan zice:

— Mda, la școală nu prea ne învață despre subiectul ăsta.

Trec câteva secunde de durere, iar el rămâne tăcut. Când se mută la alt punct de pe umărul meu, am o senzație de ușurare. Vorbește mai departe, iar eu îl ascult cu atenție.

— Siria e condusă de un dictator de multă vreme. Tata s-a mutat în America pentru a studia Medicina. Multe țări din jurul Siriei sunt, de asemenea, conduse de dictatori. Acum câțiva ani a avut loc o revoltă numită Primăvara Arabă. O mulțime de cetățeni din țările acelea au început să protesteze în stradă, încercând să răstoarne dictaturile. Oamenii își doreau un stat lipsit de corupție, care să funcționeze precum o democrație, cu partide aflate în opoziție și cu stabilitate. Protestele au avut succes în Tunisia și în Egipt, unde dictatorii sau renunțat la putere. Au fost instaurate noi guverne. După aceea, populația Siriei și cele din alte state au sperat că e posibil să se întâmple același lucru și în țara lor.

— Deci tatuajul tău are legătură cu Siria?

— Da. Mulți cred că expresia asta —„E rândul tău, Doctore" — a declanșat revoluția. Dictatorul sirian Bashar al-Assad a făcut studii de oftalmologie înainte de moartea tatălui său, dar nu a practicat medicina. În schimb, a preluat rolul de lider al Siriei. Porecla lui Bashar este „Doctorul". Câțiva elevi au făcut un graffiti pe peretele unei școli, scriind aceste cuvinte: „E rândul tău, Doctore". E o aluzie la ceea ce mulți sirieni sperau să se întâmple: Doctorul să renunțe la putere, precum

liderii din Egipt și din Tunisia, așa încât Siria să devină o democrație.

Ridic o mână, ca să-l întrerup. Înțeleg toate informațiile pe care mi le spune, însă am multe întrebări.

— Cu riscul de-a părea ignorantă, trebuie să te întreb: în ce an s-au întâmplat toate astea?

— În 2011.

— Doctorul a renunțat la putere?

Sagan șterge porțiunea de piele pe care o tatuează, apoi acul mă înțeapă din nou. Mă strâmb de durere. Își continuă povestea:

— De fapt, a făcut tocmai opusul. I-a aruncat în închisoare pe copiii care au făcut acel graffiti și i-a torturat.

Dau să mă răsucesc, însă mâna lui îmi apasă ferm umărul.

— I-a arestat? îl întreb.

— Voia să le demonstreze sirienilor că nu va tolera niciun fel de împotrivire. Nu i-a păsat că erau doar niște copii. Când părinții lor au cerut ca aceștia să fie eliberați, guvernul nu i-a ascultat. De fapt, unul dintre ofițerii de la conducere le-a zis părinților: „Uitați de copiii voștri! Faceți alții! Iar dacă nu știți cum să faceți alții, o să trimit pe cineva care să vă arate".

— Dumnezeule! exclam îngrozită.

— N-am pretins că este o poveste frumoasă. După ce Doctorul i-a arestat pe copii, oamenii din orașul Daara au ieșit în stradă. S-au declanșat proteste și demonstrații, dar, în loc să reacționeze făcând un compromis, guvernul s-a folosit de violență. Mulți oameni au murit. Moartea lor a stârnit proteste în toată țara. Cetățenii îi cereau Doctorului să demisioneze.

El a refuzat și, în schimb, a folosit armata pentru a-i descuraja și mai mult pe protestatari. Violențele s-au întețit. În curând, s-au transformat într-un război civil. De aceea există acum o criză a refugiaților. Aproape jumătate de milion de oameni au murit până în prezent și milioane de oameni au fost nevoiți să fugă din țară, ca să scape cu viață.

Nu știu ce să-i spun. Nu pot să-l consolez, pentru că nu există nimic consolator în povestea asta. Și, sincer, mi-e rușine că n-am știut nimic despre un astfel de subiect. Văd titlurile de articole pe internet și în ziare, dar până acum nu am priceput cu adevărat despre ce este vorba. Criza aceea nu m-a afectat direct, așa că nu mi-a trecut prin minte să aprofundez subiectul.

Deși Sagan a încetat să mă tatueze, nu mă clintesc, pentru că nu știu dacă a terminat.

— Ne-am mutat în Siria când aveam zece ani, continuă el, cu voce scăzută. Tata e chirurg, iar el și mama au înființat o clinică medicală acolo. Dar după un an, când situația din Siria a început să se înrăutățească, ai mei m-au trimis aici, ca să locuiesc cu bunicii până când tata ar fi obținut viza necesară pentru a se întoarce acasă. Mama era însărcinată cu sora mea mai mică, așa că nu putea călători cu avionul. Mi-au zis că o să stăm despărțiți doar trei luni. Însă, chiar înainte să ia avionul spre America...

Își curmă vorba. Dat fiind că nu mă mai tatuează, mă răsucesc pe scaun. Vreau să mă uit la el. Și-a strecurat palmele între genunchi și privește în podea. Când se uită la mine, observ că are ochii înroșiți. Cu toate acestea, reușește să rămână calm.

— Înainte să se întoarcă în Statele Unite, comunicarea s-a întrerupt. Înainte, mă sunau zilnic. Apoi nu m-au mai sunat deloc. De șapte ani n-am mai vorbit cu ei.

Șocată, îmi acopăr gura cu palma.

Sagan își fixează mâinile cu privirea. Sunt uluită. Nu pot să cred că asta e viața lui.

Deci așa se explică de ce răspunde imediat la telefon: de fiecare dată, speră că va primi vești de la familia lui. Nu-mi pot imagina cum este să suferi șapte ani din cauză că nu știi nimic despre părinții tăi.

Șoptesc:

— Sunt o mare nesimțită. Problemele mele sunt o nimica toată, în comparație cu ce ai trăit tu...

Se uită la mine cu ochi uscați. Cel mai mult mă întristează că s-a obișnuit atât de mult să trăiască așa, încât acum nu-i vine să plângă tot timpul.

Mă răsucește iar cu spatele la el.

— Nu ești nesimțită, Mer. Să nu te miști! Aproape am terminat.

Rămânem tăcuți cât timp termină tatuajul. Nu mă pot împiedica să mă gândesc la tot ce i s-a întâmplat. Mi se strânge stomacul. Și chiar mă simt ca o nesimțită. A citit scrisoarea în care mă plângeam de familia mea și de problemele noastre triviale. Și, în tot acest timp, el nici măcar nu știe dacă ai lui mai sunt în viață.

— Am terminat, mă anunță în șoaptă.

Curăță tatuajul cu un lichid rece și se apucă să-l bandajeze.

— Stai așa! îi cer. Mai întâi vreau să-l văd.

Sagan scutură din cap.

— Nu încă! Vreau să porți pansamentul până sâmbătă.

— Sâmbătă? Dar azi e abia joi.

— Vreau să mai aștepți un pic, spune el, zâmbind.

Chiar dacă e un zâmbet forțat, mă bucur că surâde după ce am purtat o conversație așa de dureroasă pentru el.

— Până atunci, o să aplic loțiune antiseptică pe tatuaj o dată la două ore.

Îmi surâde ideea, așa că accept.

— Măcar zi-mi ce reprezintă tatuajul!

— O să vezi sâmbătă.

Sagan începe să-și strângă lucrurile. Mă ridic și duc scaunul înapoi la birou. Pune în dulap cutia cu instrumente. Privindu-l, mă copleșește mila pentru el, pentru experiențele prin care a trecut. Mă apropii și îi cuprind mijlocul cu brațele, apoi îmi lipesc fața de pieptul lui.

După tot ce am auzit, simt nevoia să-l îmbrățișez. Și, judecând după felul în care mă strânge în brațe și acceptă îmbrățișarea fără să crâcnească, cred că și el are nevoie să fie îmbrățișat. Rămânem așa un minut. Sagan mă sărută pe creștet.

— Mulțumesc! spune el și îmi dă drumul.

— Noapte bună!

Îmi răspunde cu un zâmbet recunoscător.

— Noapte bună, Merit!

Capitolul paisprezece

— Ești nerăbdător pentru ziua de azi?

— Da! strigă Moby, din hol.

— Cât de nerăbdător?

— Foarte nerăbdător!

— Cât de nerăbdător? repetă Utah.

— Cel mai nerăbdător! strigă Moby.

În mod normal, dialogul lor purtat la o oră atât de matinală m-ar face să-mi dau ochii peste cap. Aș fi avut această reacție înainte de a-mi redescoperi afecțiunea pentru Utah.

Tata încă nu știe că m-am lăsat de școală. Mă străduiesc să mă dau jos din pat. Mă spăl pe dinți, mă pieptăn, mă îmbrac și parcurg aceiași pași ca în aproape fiecare dimineață. I-aș spune adevărul, însă nu am chef să suport reacția tatei la o astfel de veste. Mi se pare că am trăit o viață întreagă în ultimele zile.

O să mai aștept o săptămână înainte să-i zic despre școală. Poate chiar două.

Sau, și mai bine, o să-i mărturisesc că m-am lăsat de școală după ce îmi va explica, în sfârșit, de ce ia mama pastile placebo.

Când intru în bucătărie, Honor și Sagan stau unul lângă altul, la masă. Ea râde de o replică de-a lui. Mă simt ușurată când o văd zâmbind. Acum, după ce eu și Utah ne-am împăcat, poate că Honor n-o să mai fie supărată pe mine.

Sau poate că supărarea ei se va prelungi.

Imediat ce mă vede, zâmbetul îi dispare. Își concentrează atenția asupra smoothie-ului din fața ei. Agită paiul în pahar.

Bine că măcar Sagan îmi zâmbește. Îi răspund tot cu un zâmbet. Mă simt ridicol de sentimentală.

— Merit, gustă! mă îmbie Utah.

Îmi întinde un smoothie pregătit de el. Încearcă să-mi vâre paiul în gură.

Îl plesnesc peste mâna în care ține paharul și exclam:

— Ce scârbos! N-o să gust porcăria asta.

— E bun, repetă el și îmi întinde din nou paharul. Promit că e bun. Gustă!

Iau afurisita de băutură și sorb din ea. Bineînțeles, am senzația că a luat cineva câteva legume, le-a amestecat alandala și a trântit în combinație niște vitamine. Mă strâmb și îi înapoiez smoothie-ul.

— Dezgustător!

— Ce fraieră ești! comentează Sagan.

Ușa din spate se deschide. Intră tata. Se spală pe mâini, după care se șterge cu un prosop.

— Ceva nu-i în regulă cu câinele ăla, ne zice el. E așa de letargic de când a venit aici?

Ridic din umeri. Răspund:

— Ieri părea că se simte mai bine.

Trec pe lângă tata și ies în curte. Îl aud pe Sagan în urma mea. Mergem toți trei la căsuța lui Wolfgang. Îngenunchez și mângâi animalul pe creștet.

— Hei, amice!

Își ridică privirea spre mine cu aceeași lipsă de entuziasm manifestată și când și-a făcut apariția aici, duminică seară. Coada îi zvâcnește, dar nu se sinchisește să se ridice sau să mă lingă.

— A avut starea asta toată săptămâna? întreabă tata.

Se lasă pe vine și mângâie spinarea lui Wolfgang. Sincer, n-am crezut niciodată c-o să văd așa ceva: tata și câinele ăsta, din nou împreună.

Îi răspund:

— Am crezut că e deprimat.

Îmi pare rău că n-am atras atenția asupra stării lui Wolfgang. Adevărul e că nu prea știu multe despre câini.

— Ieri am sunat la veterinar, zice Sagan. Cei de la cabinet au spus că pot să-l primească mâine, dar nu cred că Wolfgang mai poate aștepta atât.

— Ce veterinar? întreabă tata.

— Cel care are cabinet pe Șoseaua 30, aproape de Goodwill.

Tata își strecoară palmele sub burta câinelui, pregătit să-l ridice de la pământ.

— E aproape de serviciul meu. O să-l las la cabinet când mă duc la muncă. O să văd dacă i-ar putea face un control mai devreme.

Tata face semn cu capul spre poartă.

— Merit, deschide poarta aia, ca să-l duc la camionetă!

Dau fuga să deschid poarta, după care alerg să deschid portiera camionetei. Tata îl așază pe scaun pe Wolfgang, care nici măcar nu pare deranjat că a fost mutat.

— Crezi că Wolfgang o să-și revină?

— Habar n-am, răspunde tata. O să-ți transmit ce zice veterinarul.

Urcă în mașină. Bagă mașina în marșarier, dar apoi se oprește și mă cheamă la geam.

— Am uitat să ți-l dau. Știu că acum câteva zile, într-o seară, mi-ai cerut să-ți cumpăr unul.

Îmi întinde o sacoșă.

O iau, apoi camioneta iese de pe alee.

După ce pleacă tata, mă uit în sacoșă. E un trofeu. Am uitat complet că i-am cerut un trofeu. Îl scot. E o statuetă care reprezintă un jucător de tenis.

— Ce-ai câștigat de data asta? mă întreabă Sagan.

Citesc plăcuța de la baza trofeului.

— Campionatul de tenis statal din 2005.

— Ce copil-minune ai fost! glumește Sagan. Ai nevoie să te duc la școală?

Se apropie de mașina lui și deschide portiera.

Mijesc ochii la el. Știe că n-am fost la școală în ultima vreme.

— Ei, bravo că măcar ai încercat! îl laud.

Urcă în mașină și coboară geamul din dreptul lui.

— Îți trimit un mesaj dacă tatăl tău îmi dă vreo veste despre Wolfgang.

Dau aprobator din cap, însă o bănuială mi se strecoară în minte.

— De ce ți-ar da tata *ție* vreo veste?

— Pentru că... lucrez pentru el.

— A, da?

Uau! Nu știam asta.

Sagan râde.

— Nu erai la curent?

— Știam că ai o slujbă, dar n-am întrebat niciodată cu ce te ocupi.

— În ziua când l-am cunoscut, tatăl tău m-a angajat și m-a lăsat să mă mut la voi. De-asta îl plac așa de mult, deși de obicei tu nu-l suporți.

Bagă mașina în marșarier. Înainte să iasă în stradă, îmi face un semn din mână. Îi răspund la fel și îl petrec cu privirea.

Nu știu cât de mult timp rămân pe alee, cu ochii la strada goală. Mă simt... pierdută. Nu prea știu cum mă simt. În săptămâna asta, nimic nu pare să aibă noimă.

Mă întorc în casă și pierd vremea pentru câteva ore. Mă uit la televizor. Îmi tot verific telefonul. N-am primit nicio veste de la tata. Doar un mesaj de la mama, în care mă întreabă dacă pot să vin la subsol în după-amiaza asta. I-am răspuns că sunt ocupată. Mama mi-a scris: „Bine. Atunci, poate vii mâine".

Știu, am amenințat-o că n-o să mai cobor în veci la subsol, însă am spus-o într-un moment de furie. În cele din urmă, o să-i fac o vizită, dar acum încă sunt supărată pe ea. Și pe tata. Tot nu pricep de ce rămâne maică-mea vitregă într-o căsnicie atât de stranie.

Pe deasupra, încă nu știu de ce naiba ia mama pastile placebo.

Nu-mi place deloc că încă am resentimente, chiar și după ce am aflat prin ce trece Sagan. Dintr-un motiv necunoscut, problemele lui nu le-au făcut pe ale mele să dispară. Urăsc treaba asta. Urăsc că încă sunt afectată emoțional de alegerile proaste făcute de părinții mei, când, de fapt, ar trebui să mă simt norocoasă că ei sunt în viață. Toate astea mă fac să mă simt un om slab și meschin.

Îmi sprijin călcâiele de masa din bucătărie și îi trimit un mesaj tatei.

Eu: Vreo veste de la veterinar?

Aștept să văd bula care ar indica faptul că tata îmi scrie, dar în zadar. Las telefonul deoparte și iau revista cu rebusuri. Mobilul meu sună. Mă uit la ecran. Mă sună Sagan.

— Alo?

— Bună!

Rostește salutul cu voce gravă.

— Ce s-a întâmplat?

Sagan oftează.

— Tatăl tău m-a rugat să te sun. El... Wolfgang... a murit în drum spre veterinar.

Mai să scap telefonul din mână.

— Poftim? Cum?

— Habar n-am. Cred că a murit de bătrânețe.

Oftez și îmi șterg o lacrimă răzleață.

— Ești OK? mă întreabă el.

Oftez din nou.

— Da. Tata se simte bine?

— Da. A zis că e posibil să-l îngropăm mai încolo, probabil la biserica pastorului Brian. Deci azi o să mă întorc târziu. Îți dau mesaj mai încolo.

— Bine. Mersi că m-ai anunțat!

— Ne vedem diseară.

Închei apelul. Mă uit lung la telefon vreo cinci minute și abia apoi mă clintesc. Mă mir că sunt tristă. În afară de faptul că în copilărie am locuit în curtea de lângă casa unde stătea câinele, am interacționat doar câteva zile cu animalul. Ultima săptămână din viața lui Wolfgang a fost un dezastru total: i-a murit stăpânul, după care Wolfgang a mers mulți kilometri prin ploaie, în toiul nopții, ca apoi să se îmbolnăvească și să moară printre străini. Mă bucur totuși că o să-l îngroape pe proprietatea pastorului Brian. Sunt convinsă că și pastorul, și Wolfgang și-ar fi dorit acest lucru.

În următoarele ore nu primesc niciun semn de la Sagan și nici de la tata. Atmosfera din casă este ciudată. Aleg să stau în camera mea mare parte din seară. Victoria nici măcar nu gătește. Fiecare mănâncă separat.

Tocmai strâng resturile cinei mele, când telefonul lui Utah sună. El stă pe canapea, împreună cu Luck și Honor, și se uită la televizor. Telefonul lui e aproape de mine, pe blatul de bucătărie.

— Cine sună? îmi strigă frate-miu, din sufragerie.

Mă uit să văd ce nume este afișat pe ecran. Numărul e necunoscut.

— Nu știu. E un număr din orașul nostru, dar fără nume.

— Vrei să răspunzi, te rog?

Îmi șterg mâinile pe un prosop și iau mobilul.

— Alo?

— Honor, tu ești?

E vocea tatei.

— Nu. Sunt Merit.

— Merit, unde-i Utah?

— În living. Ce s-a întâmplat?

Tata oftează.

— Păi... avem nevoie să ne ia cineva cu mașina.

Mă umflă râsul. Glumește?

— Tată, ai vreo optzeci de mașini. De ce ai nevoie să te ia cineva cu mașina?

— Noi... Ăăă... Suntem la închisoare.

Îmi depărtez telefonul de ureche și îl pun pe speaker. Îi fac semn lui Utah să dea televizorul mai încet.

— Cum adică sunteți la închisoare? Ce înseamnă „noi"? E și Sagan e acolo?

— E o poveste lungă. Îți spun tot când ajungi aici.

— Cine e la închisoare? întreabă Utah, intrând în bucătărie.

Îi fac semn să nu mai spună nimic, ca să aud ce spune tata. Întreb:

— Trebuie să aducem bani pentru cauțiune? Habar n-am cum se face în cazuri de-astea. N-am mai luat pe nimeni de la închisoare.

— Nu-i nevoie de bani. Tot ce trebuie este să ne luați cu mașina. De două ore așteptăm să ne dea voie să dăm un telefon.

— Bine. Pornim acum spre voi, îi spun tatei și închei convorbirea.

— De ce au ajuns la închisoare? mă întreabă Utah.

— Nu știu. Să-i spunem Victoriei?

— Ce să-mi spuneți?

Evident, Victoria intră în bucătărie la țanc.

— Tata e la închisoare, zice Utah. Împreună cu Sagan.

— Poftim?!

— Nu știu ce-a făcut tata, dar abia aștept să aflu, continuă Utah.

Honor și Luck intră în bucătărie. Ne uităm unii la alții și habar n-avem ce să facem. Chiar suntem debusolați. Nu se întâmplă în fiecare zi să-l luăm pe tata de la închisoare.

— Rugați-l să mă sune imediat ce plecați de-acolo! ne cere Victoria. Eu trebuie să rămân acasă, cu Moby.

Dau aprobator din cap și mă duc în camera mea, să mă încalț.

Ce naiba or fi făcut ăia doi?

Capitolul cincisprezece

Nu știu ce mă așteptam să văd. Când tata și Sagan ies pe ușa secției de poliție, amândoi arată normal. Am așteptat aproape o oră în parcare, timp în care au rezolvat hârțogăria. Nu ne-au spus decât că au fost arestați pentru profanare. Nici măcar nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta.

Primul meu impuls este să dau fuga la Sagan și să-l îmbrățișez, dar mă stăpânesc. N-o să fac așa ceva în fața tuturor. În schimb, aștept până ajunge la mașină și îl strâng discret de mână.

— Ce-ați făcut? îi întreabă Utah.

Tata deschide portiera din dreapta a camionetei.

— Încercam să îngropăm un afurisit de câine! Asta am făcut.

Se așază și trântește portiera. Ne uităm cu toții la Sagan, care are o mină exasperată.

— Am încercat să-l avertizez că e o idee proastă, ne spune el.

— Să îngropați câinele e o idee proastă? întreabă Luck.

Sagan explică:

— Am crezut c-o să-l îngropăm lângă biserică, dar... tatăl vostru avea alt plan.

— Doar n-a făcut-o! exclamă Honor, surprinsă.

— Ce să facă? se bagă Utah.

Sagan ne lămurește:

— A vrut să-l îngroape lângă pastorul Brian.

— Într-un cimitir? spune Luck.

— Ați fost arestați pentru că ați profanat un mormânt? îl întreb.

Sagan încuviințează din cap.

— De fapt, noi am săpat o groapă lângă mormântul pastorului Brian, dar când polițiștii te surprind dând la lopată într-un cimitir, nu prea îi interesează ce explicație dai.

— Măi să fie! se miră Utah.

— Urcați odată în mașină! țipă tata.

Toată lumea îl ascultă. Mă pomenesc pe bancheta din spate, lângă Sagan. Nu mă deranjează. Utah pornește motorul. Chiar înainte să ieșim din parcare, se apropie o mașină a poliției. Tata coboară geamul.

— Vai, nu! se vaită Sagan.

— Ce?

Face semn din cap spre polițiștii care tocmai coboară din mașină.

— Ei ne-au arestat.

— Tată! îi spun, pe un ton de avertizare.

N-am chef să facă vreo prostie.

— Ce-ați făcut cu câinele? îi întreabă tata pe polițiști.

Un polițist se apropie de geamul nostru coborât.

— L-am îngropat la biserica pastorului Brian, răspunde acesta. Acolo unde ar fi trebuit să-l îngropați voi.

— Mda, păi, știi cum se zice: dă-i omului mintea cea de pe urmă..., comentează tata, după care îi face semn lui Utah și cere: Pornește!

Utah dă cu spatele, iar polițistul bate cu palma în capotă. Apoi se îndreaptă spre intrarea în secția de poliție. Mă uit pe geam. Cei doi polițiști izbucnesc în râs.

— Minunat! O să circule încă un zvon pe seama familiei Voss, comentează Honor.

— Dacă stăm să ne gândim bine, nu e un zvon, intervine Sagan. Am săpat într-un cimitir fără să avem voie. E ilegal.

Honor se răsucește spre noi.

— Știu asta! Dar acum tot orașul o să creadă că tata a încercat să-l dezgroape pe pastorul Brian. Toți îl cunosc drept ateu. O să umble vorba că tata voia să facă vreun ritual satanic cu cadavrul pastorului.

— N-ar fi cel mai nasol lucru pe care l-au zis oamenii despre noi, se bagă tata în vorbă.

Honor spune:

— N-ar fi așa de naspa dacă majoritatea zvonurilor n-ar fi adevărate.

Tata se uită la ea în oglinda retrovizoare.

— Adică spui că ți-e rușine că faci parte din familia Voss?

— Nu, zice soră-mea, oftând. Mi-e rușine că sunt fiică-sa.

— O, la naiba! mormăie Luck.

Tata se răsucește spre ea.

— Și, mă rog, de ce ți-e rușine de chestia asta, Honor?

— Tată! strigă Utah. Las-o baltă! Am avut toți o săptămână nebună.

— Hm... Mă-ntreb de ce a fost o săptămână nebună, zice Honor cu sarcasm. Poate fiindcă habar n-ai cum să fii un soț și un tată bun!

Tata se întoarce cu fața spre parbriz și descuie portiera.

— Oprește mașina!

— Ce? zice Utah. Nu!

— Oprește mașina! zbiară tata.

— Oprește, Utah! îl îndemn eu.

Dacă tata e pe punctul de-a suferi o criză de nervi, prefer să o facă în afara mașinii, nu înăuntru.

Utah oprește, dar, până să tragă frâna de mână, tata deja deschide portiera și coboară din mașină. Ne uităm toți, perplecși, cum lovește cu vârful piciorului în pietrișul de pe marginea șoselei. Nu l-am văzut niciodată așa de supărat.

— Oare se simte bine? îl întreb pe Sagan.

El ridică din umeri.

— Părea să fie OK după ce am fost arestați. Ba chiar s-a amuzat pe seama arestării.

Utah deschide portiera din dreptul șoferului și ocolește mașina. Coborâm cu toții. Ne oprim lângă mașină. Tata încetează asaltul asupra pietrișului și își trage răsuflarea. Flutură o mână spre noi.

— Credeți că, pentru simplul fapt că sunt adult, știu întotdeauna ce să fac? Credeți că n-am voie să fac greșeli?

Nu urlă, dar, cu siguranță, nici încet nu vorbește. Începe să se plimbe de colo-colo.

— Indiferent cât de mult te străduiești, lucrurile nu ies mereu așa cum ți-ai dorit.

Utah e neliniștit. Îi spune tatei:

— Păi, când faci alegeri proaste, dup-aia lucrurile nu stau chiar pe roze, tată. Poate ar fi trebuit să te gândești la treaba asta înainte s-o înșeli pe mama.

Tata se apropie iute de el. Utah se trage înapoi, până se lipește de mașină.

Tata se răstește:

— Uite, exact despre asta vorbesc! Aveți impresia că știți totul!

Ne întoarce spatele și face câțiva pași. Își duce mâinile la ceafă, după care trage adânc aer în piept de câteva ori. Când se întoarce din nou cu fața la noi, se uită direct la mine. Sagan își pune o mână pe spatele meu, ca să mă liniștească.

— Vrei să știi de ce pastilele pe care le-ai furat erau placebo?

Mor de curiozitate să aud răspunsul.

— Nu are dureri. Maică-ta nu își revine după cancer. Nici măcar *n-a fost* vreodată bolnavă de cancer. Mama voastră nu a avut niciodată cancer, repetă tata. Să vă intre bine în cap!

Utah își încleștează pumnii. Face un pas spre tata.

— Ai face bine să ne explici, pentru că mai am puțin și te pocnesc!

Tata râde cu jumătate de gură și își trece exasperat o mână peste față. Apoi își lasă mâinile să cadă pe lângă corp.

— Mama voastră are probleme. Le are din ziua accidentului de mașină.

Acum nu mai urlă. Pare învins.

— Rana la cap a schimbat-o. N-am mai fost la fel ca altădată. Știu că voi n-ați cunoscut-o înainte de accident, dar...

Chipul i se schimonosește. Ridică privirea spre cer, ca și cum încearcă să-și stăpânească lacrimile.

— Era uimitoare. Era perfectă. Era... fericită.

Se uită în altă parte, ca să nu-l vedem plângând. E una dintre cele mai triste scene la care am asistat vreodată.

Îmi apăs o palmă pe buze și aștept ca tata să-și revină. Altceva nu pot să fac.

Când își întoarce fața spre noi, nu ne privește direct în ochi. Se uită în pământ.

— Cea mai grea experiență din viața mea a fost să văd cum mama voastră se transformă, din femeia de care m-am îndrăgostit, într-o persoană cu totul diferită. Mi-a fost mai greu decât când am avut singur grijă de trei copii mai mici de doi ani, atunci când ea avea niște crize ciudate și stătea în pat săptămâni întregi. Mi-a fost mai greu decât când a început să-și inventeze tot felul de boli, convinsă c-o să moară. Mai greu decât atunci când a trebuit s-o internez și am fost nevoit să vă mint că e în spital din cauza cancerului de care ea era convinsă că suferă.

Tata se uită pe rând la mine, la Honor și, într-un sfârșit, la Utah.

— Mama voastră nu mai este femeia cu care m-am însurat. Știu că am greșit îngrozitor când m-am încurcat cu

Victoria, dar s-a întâmplat şi n-o pot şterge cu buretele. E oribil când mama voastră are momente de luciditate, pentru că atunci îşi dă seama ce s-a ales de viaţa ei, de căsnicia noastră. Şi e devastator pentru amândoi. Tot ce pot să fac este s-o iau în braţe şi s-o asigur că încă o iubesc. Că o s-o iubesc mereu.

Tata răsuflă tremurător şi îşi şterge lacrimile.

— Chiar o iubesc. O s-o iubesc mereu. Dar uneori lucrurile nu ies aşa cum vrei. Deşi sunt ateu, nu trece o zi în care să nu-i mulţumesc lui Dumnezeu că am o soţie care înţelege treaba asta. De patru ani şi jumătate, Victoria locuieşte sub acelaşi acoperiş cu o femeie de care încă sunt îndrăgostit. Nu mă ia la întrebări când mama voastră are nevoie de mine. Victoria nu vă mustră când o insultaţi şi îi bateţi apropouri că a distrus un cămin.

Se duce spre maşină. Îşi ia geaca.

— Nu v-am spus adevărul pentru că nu voiam să vă judecaţi mama. Însă adevărul e că n-am înşelat-o în timp ce ea trăgea să moară de cancer. Nu era pe moarte şi nici acum nu este pe moarte. Da, e bolnavă, dar nu putem s-o ajutăm în niciun fel.

Se îmbracă şi trage fermoarul gecii.

— Mă duc acasă pe jos.

Tata se îndepărtează de maşină, ca să-şi continue drumul. Mai sunt cinci kilometri până la casa noastră. Deodată, se opreşte şi se întoarce spre noi.

— Am vrut să aveţi ocazia de-a iubi o mamă pe care o meritaţi. Să o admiraţi. Atât şi-a dorit Victoria de la voi,

spune el, mergând cu spatele. Habar n-am avut cât de mult o să mă urâți din cauza asta.

Ne întoarce din nou spatele și își vede de drum. Honor plânge. Îl aud până și pe Utah plângând. Îmi șterg lacrimile și încerc să trag adânc aer în piept.

Cu toții suntem șocați. Nu ne clintim pentru câteva minute. Tata se face nevăzut. Într-un final, Utah își revine din buimăceală.

— Urcați în mașină! ne cere fratele meu.

Utah urcă în camionetă. Noi, restul, nu ne mișcăm. Utah claxonează, apoi lovește volanul cu palma.

— Urcați naibii în mașină!

Luck se așază pe locul din dreapta șoferului, iar noi, restul, pe bancheta din spate. Până să închidă Sagan portiera, Utah deja a pornit motorul și face o întoarcere.

— Unde mergem? îl întreabă Honor.

— Ne ducem să îngropăm câinele ăla afurisit lângă pastorul Brian.

Capitolul șaisprezece

Noua biserică a pastorului Brian este mult mai mare decât cea veche, în care locuim noi. Nu mă simt așa de stânjenită că tata a cumpărat-o acum câțiva ani. Se pare că pastorul Brian a primit ceva mai bun.

Până când... a murit.

— Grăbește-te! zice Honor.

Sagan dă deoparte cu lopata pământul proaspăt aruncat pe mormântul lui Wolfgang. Utah e în capătul aleii, ținând de șase. Iar Luck... Vai de mine!

— Nu cumva te scobești în nas? îl întreb.

Luck își șterge degetele pe tricou și ridică din umeri.

— Ce scârbos ești! comentează Honor.

Soră-mea îmi aruncă o privire și mormăie în barbă:

— Nu pot să cred că era să faci sex cu el!

Mă prefac că n-am auzit insulta. N-am chef să mă cert iar cu ea tocmai când trei dintre noi țin în mâini lopeți noi, cumpărate pe drum încoace. O astfel de ceartă nu s-ar termina cu

bine. În afară de asta, nu o contrazic, pentru că... recunosc: nici mie nu-mi vine să cred că era să fac sex cu el.

— Gata! zice Sagan, apoi se apleacă și începe să curețe de pământ folia în care e înfășurat Wolfgang. Luck, ajută-mă!

Unchiul meu vitreg refuză cu o scuturare din cap.

— În niciun caz, frate! Sunt convins că treaba asta o să atragă o karma negativă. Nu vreau să iau parte la așa ceva!

— Of! Pentru numele lui Dumnezeu! exclam eu.

Îl ajut pe Sagan să-l scoată pe Wolfgang dintre resturile de pământ. Sagan îl ridică și îl duce de unul singur la mașină. Deschid portiera din spate, iar el îl așază înăuntru.

— Trebuie să acopăr mormântul cu pământ, ca să nu intre nimeni la bănuieli, zice Sagan.

— Începi să devii priceput la a trăi ca un infractor! îl tachinez.

Zâmbește și închide portiera.

— Infractorii înrăiți ți se par atrăgători? mă întreabă el, arcuindu-și o sprânceană.

Faptul că flirtează îmi face inima să-mi sară din piept.

Honor bodogănește nemulțumită:

— Treaba asta nu-mi place absolut deloc.

Sagan se strâmbă, iritat de replica ei. Se duce să umple groapa la loc. Când, în sfârșit, suntem toți în mașină, Honor spune:

— Care-i scopul înmormântării? Tata ura câinele ăsta. Nu cred că-i pasă cu adevărat unde e îngropat.

— Ba îi pasă, o contrazice Sagan. Nu știu de ce a ținut morțiș să îngroape câinele lângă pastorul Brian, dar e clar că vrea ca ei doi să fie împreună.

Utah iese din parcarea bisericii, aprinde farurile, apoi spune:

— Cred că tata se simte puțin vinovat că l-a lăsat pe pastor fără Dollar Voss. Poate că acum se pocăiește.

— Tatăl vostru e ateu, comentează Luck. Mai potrivit ar fi să spunem că are remușcări.

Honor își acoperă nasul și gura cu palma.

— Vă rog, coborâți un geam! Câinele ăsta pute așa de rău, că-mi vine să vărs.

Chiar miroase urât. Utah coboară ambele geamuri din față, dar degeaba. Îmi acopăr nasul cu tivul tricoului și stau așa până ajungem la cimitir.

— Încotro e mormântul pastorului Brian? întreabă Utah.

Sagan arată spre un mormânt aflat nu departe de poarta cimitirului. Mașina înaintează pe aleea circulară până când ajungem în fața intrării. După ce parchează, Utah ne spune mie și lui Honor să ne mutăm pe locurile din față și să ținem de șase.

— Nu vreau să țin de șase, îi răspund. Vreau să vă ajut să-l îngropați.

Honor se îndreaptă spre locul șoferului și zice:

— O să stau eu de pază.

Utah și Luck se duc să-l scoată pe Wolfgang din mașină. Sagan mă ia de mână și o strânge. Îmi spune:

— Rămâi aici! N-o să dureze mult.

— Nu stau singură cu Honor! Mă urăște.

Sagan mă privește pătrunzător.

— Exact de-asta ar trebui să rămâi în mașină, Merit. Ești singura care poate schimba această situație.

Pufnesc ironic şi îmi încrucişez braţele la piept.

— Bine. O să vorbesc cu ea, dar să ştii că nu mă încântă ideea.

El mimează din buze un „mulţumesc", după care îmi întoarce spatele. Băieţii străbat cimitirul, spre mormântul proaspăt săpat.

Urc în camionetă.

Când închid portiera, Honor porneşte radioul. Aşa vrea ea să elimine orice posibilitate de-a mă auzi, în caz că încerc să-i vorbesc. Mă întind şi opresc radioul.

Ea se apleacă şi îl porneşte iar.

Eu îl opresc.

Ea îl porneşte din nou.

Mă aplec şi scot cheia din contact. Acum radioul nu mai are cum să pornească.

— Du-te-n a dracului! mârâie ea.

Amândouă izbucnim în râs. „Du-te-n a dracului!" era una dintre replicile favorite pe care ni le spuneam altădată. Nu mi-a mai zis asta de ani întregi.

În copilăria noastră, Utah era prieten cu un puşti pe nume Douglas, care locuia cam la doi kilometri de noi. Ne vizita foarte des pe vremea când locuiam în casa din spatele clădirii Dollar Voss. Ultima oară când a trecut pe la noi, Douglas m-a acuzat că am trişat la şotron. Cine naiba trişează la şotron?

Îmi aduc aminte că Utah s-a înfuriat atât de tare fiindcă Douglas mă acuzase, încât l-a trimis acasă. Atunci, Douglas s-a răstit la el: „Du-te-n a dracului!".

Înjurătura l-ar fi afectat mai mult pe Utah dacă prietenul lui ar fi spus-o corect. Aveam doar opt sau nouă ani, dar până și eu știam că „Du-te-n a dracului!" sună teribil de amuzant. Râsetele noastre l-au înfuriat și mai tare pe Douglas, care și-a încleștat pumnii și i-a ridicat amenințător spre mine.

Nu știa că tata stătea chiar în spatele lui.

— Douglas! a zis tata, făcându-l pe băiat să sară cât colo. Cel mai bine ar fi să te duci acasă.

Băiatul nici măcar nu s-a răsucit pe călcâie. Pur și simplu a luat-o la goană spre șosea. Când era la aproape cinci metri distanță, tata i-a strigat:

— Ca să știi pe viitor: corect este „du-te dracului", nu „du-te-n a dracului"!

Douglas n-a mai trecut niciodată pe la noi, dar înjurătura lui a devenit insulta noastră preferată. A trecut atât de mult timp de când am auzit-o, încât aproape că uitasem de ea.

Honor oftează.

— Am auzit ce i-ai spus ieri tatei.

Începe să râcâie pielea în care e învelit volanul.

— Ieri i-am zis o mulțime de chestii, Honor. La ce te referi?

Se lasă pe spătarul scaunului și se uită pe geam.

— I-ai zis că mai am puțin și mă transform într-o necrofilă.

Închid ochii. Mă încearcă o senzație apăsătoare de regret. În ultima săptămână mi-a devenit foarte familiară. Când i-am spus tatei acele cuvinte, nu știam că Honor e prin preajmă.

— Vorbești de parcă toată viața mea se învârte în jurul morților, Merit. N-am o obsesie. N-am avut decât doi iubiți după moartea lui Kirk. Doi!

— Îl pui și pe Colby la socoteală?

Honor își dă ochii peste cap.

— Nu. El încă trăiește.

— Să nu uităm de Kirk! subliniez eu. Deci ai avut patru iubiți. În medie, doi iubiți muribunzi pe an.

— Bine! zice soră-mea, exasperată. Înțeleg ce spui, dar asta nu înseamnă deloc că ești mai bună decât mine.

— Nici n-am spus asta.

— Nu-i nevoie s-o spui. Am observat cum te uiți la mine. Mereu mă judeci.

Dau să protestez, dar apoi îmi închid gura. S-ar putea să aibă dreptate. Am păreri ferme despre soră-mea. Oare asta înseamnă că o judec? Când lumea mă judecă pe mine, mă înfurii. Poate chiar nu sunt cu nimic mai bună decât ceilalți.

Brusc, îmi doresc să nu fi oprit radioul. Nu-mi place cum decurge conversația asta.

— Crezi că ești îndrăgostită de Sagan? se interesează Honor.

— De ce mă întrebi așa, din senin?

— Te rog, răspunde-mi! O să-ți explic.

Mă uit pe geam. Sagan sapă o altă groapă.

— Abia dacă-l cunosc, îi răspund lui Honor. Dar există lucruri care îmi plac la nebunie la el. Îmi place cum mă face să mă simt. Îmi place să fiu în preajma lui. Îmi plac râsetul lui, desenele lui morbide și faptul că gândește altfel decât majoritatea celor de vârsta noastră. Dar nu-l cunosc de suficient timp încât să-mi dau seama dacă sunt îndrăgostită de el.

— Lasă timpul, Merit! Uită-te la Sagan și spune-mi că nu te-ai îndrăgostit de el!

Oftez. „Îndrăgostită" e puțin spus. Mă prăpădesc după el. Îmi sfârâie călcâiele după Sagan.

Îmi strâng genunchii la piept și mă răsucesc în scaun, spre Honor.

— Deși mi se pare o prostie să spun asta — pentru că-l cunosc de foarte puțin timp —, cred că l-am iubit din prima clipă când l-am văzut. În ultima vreme am fost atât de nesuferită pentru că am crezut că voi doi sunteți împreună. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să păstrez distanța față de amândoi. Și acum, pe măsură ce-l cunosc mai bine, țin la el atât de mult, încât senzația e insuportabilă. Doar la el mă gândesc. Mi-e greu să respir când e aproape de mine, dar mi-e greu și atunci când e departe. Datorită lui îmi doresc să învăț, să mă schimb, să mă dezvolt și să fiu tot ce crede el că pot fi.

Trag aer în piept. Honor râde și zice:

— Uau! OK, am priceput.

Închid ochii, rușinată de vorbele care mi-au ieșit pe gură. Când îi deschid, Honor stă răsucită spre mine. Își odihnește capul pe tetieră, privind în jos.

— Asta simțeam și eu pentru Kirk, spune ea încetișor. Știu că eram un copil, dar am avut aceleași sentimente față de el pe care le-ai descris adineauri. Am crezut că e sufletul meu pereche și că vom fi împreună pentru tot restul vieții.

Honor își ridică privirea spre mine.

— După care... a murit. Sentimentele mele față de el au rămas neschimbate, doar că acum nu mai au nicio țintă. Îmi făceam tot timpul griji pentru el, fiindcă nu puteam să-l văd

și să-l ating. Îmi ziceam că, poate, și el suferă la fel de mult ca mine, în locul unde a ajuns acum.

În vocea ei se ghicește un strop de jenă.

— Atunci am început să vorbesc cu tipi din grupurile de sprijin online, cu puști precum Kirk, care erau pe moarte. Le povesteam totul despre el. Mă asiguram că ei știu cât de mult l-am iubit, așa încât, atunci când vor ajunge în rai și se vor întâlni cu el, să-i spună: „Hei, am cunoscut-o pe iubita ta. Ce mult te iubește!".

Honor se sprijină iar de tetiera scaunului și își ridică picioarele pe bord.

— Acum nu mai gândesc așa. Acela a fost începutul poveștii. La câteva luni după moartea lui Kirk, Trevor, unul dintre băieții dintr-un grup de sprijin din Dallas, a fost internat într-un centru de îngrijire. Nu-l iubeam la fel de mult ca pe Kirk, dar țineam la el. Știam că, atunci când Kirk a fost pe moarte, prezența mea i-a adus alinare. Prin urmare, când Trevor a avut nevoie, i-am oferit compania mea. Și a fost plăcut. Mă simțeam mai împăcată la gândul că, datorită mie, apropierea de momentul morții i-a fost un pic mai suportabilă. După Trevor a urmat Micha. Și acum... Colby. Tu crezi că fac ceva îngrozitor, că profit de oameni sau că am o atracție ciudată față de băieții cu boli în stadiu terminal, adaugă Honor, sfredelindu-mă cu privirea. Te înșeli, Merit. Fac asta deoarece știu că, în felul meu mărunt, îi ajut să treacă prin cea mai grea experiență prin care ar putea trece un om. Asta-i tot! Mă simt bine fiindcă ei reușesc să se împace cât de cât cu ideea morții. Dar tu faci să pară că e un lucru groaznic

și tot repeți că am nevoie de psihoterapie. E... *răutăcios*. Ești foarte rea uneori.

N-am scos nicio vorbă cât timp a vorbit. Doar am ascultat-o și am cugetat la ce mi-a zis. Mă uit la sora mea geamănă, și în clipa asta n-o recunosc. Pentru prima oară în viață, mi se pare că mă uit la o străină. E ca și cum toate gândurile pe care le-am avut despre ea în ultimii ani au fost complet greșite.

Îmi întorc privirea spre geam. Mă uit cum băieții aruncă pământ în groapă. Încerc să-mi imaginez cum m-aș simți dacă i s-ar întâmpla ceva rău lui Sagan. Cum m-aș simți dacă aș fi nevoită să-i stau alături și să-l urmăresc cum moare?

În perioada în care Honor jelea moartea lui Kirk, nu i-am arătat empatie nici măcar o dată. Nu înțelegeam acel tip de iubire. Atunci eram mult mai mici. Credeam cu toată sinceritatea că Honor este pur și simplu teatrală.

Ani în șir l-am urât pe Utah pentru că n-a făcut niciun efort să se apropie de mine, dar eu mi-am tratat sora geamănă exact la fel cum m-a tratat el pe mine.

Mă răsucesc și o trag spre mine. Imediat, Honor oftează. Pare că tot ce și-a dorit din partea mea a fost o simplă îmbrățișare. Multă vreme am avut resentimente față de cei din familia mea pentru că nu mă îmbrățișau, dar poate că și ei mi-au luat în nume de rău faptul că n-am avut inițiativa de a-i îmbrățișa.

— Îmi pare rău, Honor.

O mângâi pe păr și îi spun același lucru pe care i l-am spus lui Utah:

— Promit c-o să fiu o soră mai bună.

Lasă să-i scape un oftat de uşurare. Nu se desprinde de mine. Rămânem îmbrăţişate pentru o vreme. Mă întreb de ce toţi din familia Voss s-au opus sincerităţii şi îmbrăţişărilor în ultimii ani. Nu-i chiar aşa de rău. Cred că fiecare dintre noi a ajuns într-un punct în care aşteaptă să aibă altcineva iniţiativa, dar nimeni n-a luat-o. Poate că asta e principala cauză a multor probleme de familie. Nu problemele în sine îi determină pe oameni să fie ranchiunoşi atât de multă vreme, ci faptul că nimeni nu are curajul să facă primul pas, să *vorbească* despre probleme.

În cele din urmă, Honor se desprinde de mine. Îşi şterge urmele de rimel de sub ochi, apoi se lasă la loc pe scaun. Mă ia de mână şi mi-o strânge.

— Merit, îmi pare foarte rău pentru tot ce ţi-am spus în ultimele zile şi pentru ce s-a întâmplat cu Utah! Cred... cred că eram furioasă pe tine pentru că nu mi-ai spus niciodată că te-a sărutat. De ce nu mi-ai spus, Merit? Sunt sora ta.

— Nu ştiu. Eram speriată. Şi, cu cât păstram secretul mai mult timp, cu atât frica mea se transforma în ranchiună. Mai ales pentru că vedeam cât de apropiaţi sunteţi voi doi. Îmi doream să fiu apropiată de Utah şi de tine.

— Amândouă suntem foarte încăpăţânate.

Sunt de acord cu ea. Stăm în linişte, uitându-ne pe geam. Băieţii încă lucrează, dar Sagan şi-a dat jos tricoul. Nu-mi pot dezlipi ochii de el. Se apleacă iar şi iar, pentru a umple groapa.

— Oare băiatul ăsta are măcar *un singur* defect? E al naibii de perfect.

— Hmm..., se strâmbă Honor. Sagan e prea sănătos pentru mine. Mie îmi plac băieții mai fragili.

— A, deci tu ai voie să glumești în legătură cu asta, dar eu n-am?

Sora mea pufnește în râs. Îmi surâde.

— Sagan e un om foarte bun, Merit. Fii bună cu el!

Aș fi, dacă Sagan mi-ar da o șansă.

— Ce mă bucur că m-am înșelat în privința voastră! Nu știu dacă ne-am fi împăcat ca surori, dacă tu ai fi fost îndrăgostită de el.

— Du-te-n a dracului! mi-o trântește ea, râzând.

Zâmbesc. Doamne, ce dor mi-a fost de schimburile astea de replici!

După o clipă, Honor mă întreabă:

— Crezi că ne poate deosebi?

Ridic din umeri, iar Honor se îndreaptă în scaun. Are o privire poznașă.

— Hai să-l punem la încercare!

Zâmbim cu toată gura. Mergem în spatele mașinii, ca să facem schimb de haine. Îmi desfac cocul și îi dau elasticul lui Honor. Îmi trec degetele prin păr, iar ea și-l prinde pe al ei în coc.

— Trebuie să fac pipi, zice ea, amuzată. Ai observat că atunci când ești pus pe șotii, îți vine să faci pipi?

— Până acum n-am observat.

După ce facem schimb de haine, ne urcăm iar pe locurile din față, dar de data asta eu stau pe locul șoferului, iar ea pe cel din dreapta. Imediat ce ne așezăm, băieții își sprijină

lopeţile pe umeri şi se îndreaptă spre noi. Inima începe să-mi bată cu putere în piept. Acum îmi fac griji că Sagan n-o să observe schimbarea. Oare ce-ar însemna asta? Că tot ce mi-a spus despre momentul când m-a cunoscut a fost o minciună? Că, de fapt, nu poate să ne deosebească? Alaltăieri, când eram amândoi pe canapea, şi-a dat seama destul de repede că eu nu sunt Honor.

Încep să regret că am acceptat să-i joc farsa asta.

Utah ajunge primul la noi.

— Conduc eu! îmi spune şi îmi face semn să mă mut pe bancheta din spate.

Eu şi Honor ne mutăm — eu, pe cel mai îndepărtat loc, iar Honor, pe locul din mijloc.

Sagan vorbeşte cu Luck în timp ce urcă în maşină. Nu se uită la niciuna dintre noi. Se aşază pe celălalt loc din mijloc şi închide portiera exact când Utah porneşte maşina. Sagan bate în tetiera locului pe care stă Utah, zorindu-l:

— Grăbeşte-te! Nu vreau să fiu arestat de două ori în aceeaşi zi, pentru aceeaşi faptă.

Apoi se lasă în scaun şi se uită la Honor, cu un zâmbet dulce.

— Ţi-e foame? o întreabă, apoi se uită la mine. Dar ţie? Îi e cuiva foame? Eu sunt lihnit.

Honor dă aprobator din cap, dar nu spune nimic. Şi eu tac mâlc. Ştiu că avem voci identice, dar sunt sigură că, dacă începem să vorbim, Sagan o să-şi dea seama cine e cine.

— Hai să mergem la Taco Bell! sugerează Luck.

— Lui Honor nu-i place deloc Taco Bell, spune Utah. Hai la Arby's!

Ce bine că mă prefac că sunt Honor! Taco Bell e preferatul meu.

— Îmi convine la Taco Bell. Nu mă deranjează dacă mergem acolo.

Honor se răsucește în scaun și se uită urât la mine.

— Știi ce? zice Sagan.

Se întinde spre Honor și o ia de mână.

O, Doamne! Dacă se hotărăște să mă sărute, în timp ce eu mă prefac că sunt soră-mea? Ridică cealaltă mână, atinge obrazul lui Honor și îi spune:

— Arăți foarte ciudat în hainele lui Merit.

— Fir-ar! exclamă Honor. Am crezut că te-am păcălit.

O, ce bine că Sagan s-a prins!

Îi dă imediat drumul, după care se cațără peste spătarul scaunului și vine în spate. Stă lângă mine, cu un braț petrecut pe după umerii mei. Mă sărută scurt pe tâmplă și îmi șoptește:

— Mulțumesc!

Ridic privirea spre el. După zâmbetul lui, îmi dau seama că se bucură că eu și Honor îi jucăm farse. Asta înseamnă că ne-am împăcat, așa cum spera el.

— Miroși a câine mort, îi zic.

— Ba nu! Miros a infractor înrăit.

— Nu! se bagă Honor în vorbă. Toți mirosiți a moarte. Coborâți geamurile!

Duhoarea e copleșitoare. Îmi trag tricoul peste gură și îmi țin nasul acoperit până ajungem la Taco Bell.

Ne întoarcem acasă la miezul nopții. În ciuda orei târzii, imediat ce intrăm pe ușă, eu, Honor și Utah primim de la mama un mesaj pe chatul de grup. Cred că ne-a auzit când am intrat.

Ar putea vreunul dintre voi să coboare aici? Am auzit ceva.

Ridic privirea din telefon. Utah și Honor se uită amândoi la mine.

— Al cui e rândul? întreabă Utah.

— Al meu, cred, zice Honor. N-am mai fost la ea de câteva zile.

— Nici eu, spune Utah.

Mergem toți trei la subsol. Coborâm pe scări și o găsim pe mama în cealaltă parte a camerei, sub fereastră. Probabil că dormea. E în pijamale și are părul vâlvoi.

— Auziți și voi? ne întreabă.

Face un pas spre noi, cu ochii mari.

— Toată ziua am auzit sunetul ăsta, când și când.

Utah se duce la fereastră. Aruncă o căutătură spre mine și spre Honor. Încercăm să ascundem ce simțim, însă acum situația s-a schimbat: după ce am aflat ceea ce tata știe de ani întregi, nu cred că o s-o putem privi pe mama la fel ca înainte. Nu știu dacă ăsta e un lucru rău. De fapt, e de bine. Acum sunt mai înțelegătoare ca oricând față de mama. Iar după ce am priceput în ce situație este, nu mai am niciun pic de ranchiună.

Am totuși o bănuială. Deja pun la îndoială că aude anumite lucruri. Sunt conștientă cât de important este rolul pe care-l joacă sănătatea ei psihică în viața de zi cu zi. Am știut mereu că are probleme, dar, după ce tata ne-a explicat cauza problemelor ei, probabil că toți vom fi mai bănuitori atunci când comportamentul ei pare ciudat.

Utah rămâne sub fereastră. Tăcem toți, dar nu auzim nimic.

— Ce anume auzi? o întreabă el.

Mama flutură o mână spre fereastră.

— Parcă e ceva în neregulă cu acel câine. A scheunat toată ziua și toată noaptea. Nu pot să dorm din cauza lui.

Honor mă privește cu o mină tristă. Mama noastră nici măcar nu știe că Wolfgang a murit și a fost îngropat, ba chiar de mai multe ori.

— Mamă, câinele nu mai e aici, îi spun, pe un ton cât mai sincer cu putință.

În sinea mea îmi zic: *Sărmana de tine!*

— Nu! Crede-mă, e ceva lângă fereastră.

E ferm convinsă de ceea ce spune. Începe să se plimbe de colo-colo.

Utah se îndreaptă spre scară.

— Mă duc să verific, ne zice, urcând repede treptele.

Mama se așază pe marginea patului. Honor vine lângă ea și o mângâie pe păr.

— Ți-e foame? o întreabă.

Imediat ce pune întrebarea, îmi amintesc că nu i-a dus nimeni cina în seara asta. Tata ne-a sunat să ne spună că a fost arestat, iar noi am plecat imediat ca să ne ocupăm de el. Nici

măcar nu mi-a trecut prin minte să iau ceva de la Taco Bell, pentru cina mamei.

— Nu mi-e foame. Victoria mi-a adus o farfurie cu mâncare. Iar voi, fetelor, ați uitat că am un frigider aici. Nu mor de foame dacă nu primesc mâncare gătită.

Eu și Honor schimbăm o privire plină de mirare.

— Victoria ți-a adus mâncare?

Mama se ridică iar, ca și cum nu ne-ar fi trântit o bombă: Victoria a venit la subsol. Nu cred că ea a fost vreodată aici, din ziua când s-a mutat mama.

În săptămâna asta am învățat un lucru important: nu-i cunosc pe oamenii din preajma mea la fel de bine precum credeam.

Se aude un ciocănit în fereastră.

— Merit! mă strigă Utah. Vino aici!

Alerg pe scări și ies din casă. Mă îndrept spre fereastra lângă care fratele meu stă în genunchi.

— N-o să-ți vină să crezi! îmi zice, după care ridică ceva și îmi face semn să mă apropii.

— Ce-ai acolo?

— Un cățeluș. Doi, de fapt.

Îngenunchez imediat lângă el.

— Glumești! De unde au apărut?

Iau un cățeluș din mâinile lui Utah. E negru și micuț. Nu cred că are mai mult de o zi sau două. Privesc în jur.

— Unde-o fi mama lor?

Utah strânge celălalt cățeluș la piept.

— Cred că e îngropată lângă pastorul Brian.

Stai un pic!

Stai!

— Wolfgang era femelă?

— Așa se pare, râde Utah.

— Dar... Probabil că bieții cățeluși mor de foame. Cum să-i ținem în viață?

Utah îmi dă și celălalt cățeluș, apoi se ridică.

— O să încerc să iau legătura cu un veterinar pentru urgențe. Tu du-i la mama, să vadă ce anume a ținut-o trează!

Iau cățelușii. Mă întorc în subsol.

— Ce naiba? exclamă Honor, luând numaidecât un pui în brațe. De unde au apărut?

În mod surprinzător, mama îl ia pe celălalt.

— Vai de mine! Deci tu ești cel care nu mă lăsa să dorm? zice ea.

Își freacă nasul de boticul lui.

— Ce drăgălaș ești!

— Wolfgang era femelă. Utah tocmai sună la veterinar, să afle cum îi putem ajuta.

— Vreau să păstrez unul, zice mama. Crezi că aș putea?

Mă întind și mângâi cățelușul din brațele ei.

— Habar n-am, mamă. O să fie cam greu să crești un câine în subsol.

— Așa-i, adaugă Honor, care-mi aruncă o privire cu subînțeles. Dar pun pariu că Utah te-ar lăsa să păstrezi unul, dacă te-ai muta în fosta noastră casă, împreună cu el. Va termina renovările în câteva săptămâni.

Mama tace pentru o clipă. Se uită la cățeluș, mângâindu-l pe spate.

— Crezi că Utah m-ar lăsa să mă mut cu el? întreabă mama, cu voce firavă.

Honor îmi zâmbește.

Nu știu dacă mama se va muta în fosta noastră casă, dar a trecut mult timp de când n-a mai luat în calcul ideea de-a părăsi subsolul. A început să facă progrese.

Utah coboară scara.

— Am găsit un veterinar. Vrea să-i aduc cățelușii pentru un consult. A spus că are niște lapte-praf cu care îi putem hrăni cu seringa. Dar în următoarea săptămână va trebui să le dăm de mâncare o dată la două ore.

— Pot să vă ajut! intervine mama, nerăbdătoare. Îi aduci înapoi aici când te întorci de la veterinar, da?

Utah aprobă cu un gest din cap și ia puii din mâinile mamei și ale lui Honor.

— Sigur! Dar o să dureze. Te trezesc când ajung acasă.

— Merg cu tine, spune Honor și îl urmează în sus pe scări.

După ce frații mei pleacă, arunc o privire spre mama. Se învârte prin garsoniera ei, făcând ordine și pregătindu-se pentru întoarcerea cățelușilor. S-o văd atât de entuziasmată îmi stârnește un zâmbet.

— Utah a zis că Wolfgang era mama lor? E același câine pe care îl ura taică-tu?

— Da. Inconfundabilul Wolfgang.

Mama râde.

— Nu știu de ce, asta mă face să-i îndrăgesc și mai mult pe micuți.

Se așază pe canapea și cască. Observă că mă uit la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Pari supărată.

Oftez. Mă așez lângă ea.

— Tata crede că lunea asta ar trebui să încep psihoterapia.

Mama mă bate ușurel pe genunchi. E un gest neobișnuit din partea ei.

— Taică-tău crede că un doctor le poate rezolva pe toate. Dar al meu nu a reușit să mă vindece. Vrei să vorbesc cu el?

Mă gândesc puțin la întrebarea ei și la bucata de hârtie mototolită care zace pe jos, în camera mea.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că, poate, n-ai avut un doctor potrivit?

Mama mă privește cu atenție. Își frământă mâinile. Îmi dau seama că începe să devină neliniștită. Își ferește privirea și spune:

— E târziu. Mă duc la culcare.

Răspunsul ei mă dezamăgește, însă și mai mult mă întristează.

— Bine. Noapte bună, mamă!

Se ridică de pe canapea și se îndreaptă spre pat. Eu mă duc spre scară. Mama mă strigă.

— Da?

M-am oprit la baza scărilor. Mama își freacă umărul stâng, apoi zice:

— Să-mi zici dacă îți place doctorul!

Îi zâmbesc. A mai făcut un pas. Chiar dacă e unul mic.

Când ajung sus, dau de tata, care se uită pe geam. Nu l-am mai văzut de la începutul serii. Şovăi. Mă întreb dacă ar trebui să mă duc în camera mea sau să-i vorbesc. Mă apropii de el şi mă uit pe fereastră. Utah, Honor şi Luck se îndreaptă spre camionetă. Honor duce căţeluşii într-o cutie.

— Era femelă? întreabă tata, scuturând neîncrezător din cap. Afurisitul ăla de câine era femelă! repetă el.

Soră-mea se aşază pe locul din dreapta şoferului. Frate-miu îl ia de mână pe Luck şi cei doi băieţi se sărută scurt. Ar fi un gest drăguţ, dacă ai putea să treci cu vederea că sunt rude prin alianţă.

Când îi vede afişându-şi public afecţiunea, tata scoate un geamăt de exasperare.

Îmi zice:

— Sper că treaba asta n-o să ţină.

Eu râd în barbă.

— Am impresia că Utah o să fie gay mereu. Nu e ceva care dispare.

Tata se întoarce cu spatele la geam.

— Ştiu, Merit. Pentru mine nu contează că e gay. Mă refer la relaţia dintre el şi Luck. Cum o să-i explic lui Moby că unchiul lui şi fratele său vitreg sunt... împreună?

— Există chestii mai rele pe care le-ar putea afla despre noi.

— Cum ar fi?

— Că ai fost arestat pentru că ai dezgropat un cadavru. Asta-i cam nasol.

Tata râde şi zice:

— Probabil că Moby ar fi încântat să audă așa ceva.

Se uită iar pe fereastră. Mașina iese de pe alee. Îmi bag mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

— Tată?

Nu știu ce am de gând să-i spun. A avut parte de o mulțime de greutăți în viață și mi se pare că în ultimii ani n-am făcut decât să-l împovărez și mai mult, în loc să încerc să-i iau o parte din povară de pe umeri. Oare să-i cer iertare? Să-i mulțumesc?

Tata face un gest scurt de aprobare. Se apropie și mă cuprinde într-o îmbrățișare. Probabil a crezut că n-o să-l mai las să mă îmbrățișeze pentru mult timp de-acum încolo.

— Știu, Merit, îmi șoptește. Și eu.

Mă cruță de jena de-a nu ști ce să-i spun.

Îmi scot mâinile din buzunare și îl cuprind cu brațele. Tata își apasă obrazul pe creștetul meu. Nu-mi pot reține zâmbetul. E cea mai plăcută îmbrățișare pe care mi-a dat-o vreodată. Cea de care aveam cea mai mare nevoie. Rămânem îmbrățișați câteva clipe, ca și cum tata vrea să-și ia revanșa pentru timpul pierdut. Poate că și eu vreau același lucru.

Dacă săptămâna trecută cineva mi-ar fi spus că eu și tata o să avem un moment de tandrețe în seara asta, i-aș fi râs respectivului în față și i-aș fi zis că ar fi un miracol să se-ntâmple așa.

Poate chiar este un miracol.

Stau cu fața spre living, cu capul pe pieptul tatei. Mă uit la statuia lui Isus și mă întreb dacă El mi-a răspuns, până la urmă, la rugăciune. Au trecut doar câteva zile de când am

îngenuncheat în camera mea, rugându-l să mă ajute să-mi distrag atenția.

Se poate spune că evenimentele care au urmat după rugăciune cu siguranță mi-au îndreptat atenția în altă parte.

Mă desprind puțin din îmbrățișare și mă uit la tata.

— De ce nu crezi în Dumnezeu?

Ridică privirea spre statuie, apoi se gândește la întrebarea mea.

— Sunt un om pragmatic.

Îmi zâmbește și mă trage în joacă de păr.

— Totuși, asta nu înseamnă că tu nu ai voie să crezi în El. Nu ne naștem ca să fim cópii exacte ale părinților noștri. Liniștea sufletească nu are același înțeles pentru toată lumea.

Îmi urează noapte bună și se duce în camera lui. Sagan stă în hol, sprijinit de perete, cu privirea la mine. Pe chipul lui flutură un zâmbet. Îmi spune:

— E trecut de miezul nopții.

Mă uit la ceasul de perete. E aproape unu dimineața. Asta înseamnă... că e deja sâmbătă.

— E sâmbătă! Tatuajul meu!

Sagan râde.

— Hai la baie, să-l vezi în oglindă!

Mergem amândoi la baie. Inima îmi bate năvalnic. Caut o oglindă de mână, ca să văd tatuajul îndeaproape.

— Dacă mi-ai tatuat un emoji-rahat, te omor!

Râde încetișor. Îmi trage mâneca în jos și începe să desprindă pansamentul.

— Chiar n-ai tras deloc cu ochiul?

— Ți-am promis că n-o s-o fac.

la oglinda din mâna mea și o ridică în dreptul omoplatului meu.

— Deschide ochii!

Când văd tatuajul, rămân fără suflare. Cuvintele „Cu Merit" au fost tatuate cu font mic. Mă uit câteva secunde la tatuaj și abia apoi îi înțeleg sensul adevărat.

În scrisoarea pe care le-am adresat-o tuturor, m-am semnat „Fără Merit". Sagan a scris opusul.

— „*Cu* Merit."

Lacrimile îmi încețoșează numaidecât privirea. Îmi ating tatuajul. Parcă e un simbol al maturității.

— Sagan, e perfect! spun șoptit.

Reflexia lui îmi zâmbește din oglindă.

— Cred că ar arăta interesant dacă ar fi colorat. O să adaug niște culori după ce mai capăt un pic de experiență.

Sagan îmi atinge tatuajul, iar pielea mea parcă ia foc.

— Mă bucur că îți place.

— Îmi place la nebunie!

Mă răsucesc spre el. În continuare, stă foarte aproape de mine. Nu se trage înapoi. Se uită la mine. Pare că mai are să-mi spună ceva. Aștept cu răsuflarea tăiată. Își drege glasul și face un pas în spate. Când mărește distanța dintre noi, plămânii mei se dezumflă ca niște baloane.

— Noapte bună, Merit!

Iese din baie. Mă duc în camera mea și mă așez pe pat. Întind o mână spre spate și îmi ating iar tatuajul. *Cu Merit.* Ar fi trebuit să-l întreb pe Sagan de ce a ales acest tatuaj. Oare ca să mă simt mai bine? În ultima vreme m-am întrebat de ce

Sagan pare interesat să lege o prietenie cu mine. Sigur, am avut o conexiune neobişnuită când ne-am cunoscut, dar atunci el credea că sunt Honor. Iar după aceea am fost răutăcioasă cu el. El însuşi a spus-o: cu cât mă cunoştea mai bine, cu atât mă plăcea mai puţin. Şi totuşi, încă pare interesat de mine. Habar n-am de ce presupun automat că ar avea un motiv ascuns în ce mă priveşte. Poate chiar consideră că am o personalitate încântătoare.

Arunc o privire în cealaltă parte a camerei, spre bucata de hârtie mototolită. Încă zace pe podea. Mă duc s-o ridic, o netezesc şi mă aşez la loc pe pat. Mă uit la toate bifele şi mă întreb cât de precisă e lista asta. Nu am multe cunoştinţe despre sănătatea mintală. Gândul că e posibil să fi moştenit instabilitatea psihică a mamei mele mă umple de frică. O să ajung ca ea?

Întrebarea îmi stârneşte fiori.

Împăturesc hârtia în două şi o pun deoparte. Trag pătura peste mine. Las lampa aprinsă, ca să pot privi desenele lui Sagan pentru o vreme. Mă gândesc la familia lui. La familia *mea*. Încerc să adorm, în ciuda învălmăşelii de gânduri, dar mintea mea are alte planuri. Rămân trează. Aud cum se deschide uşa de la intrare. Au adus căţeluşii de la veterinar.

Tot nu-mi vine să cred că Wolfgang era femelă.

Pentru cel puţin o jumătate de oră, mă holbez la tavan, la perete. Ascult apa care curge la duş şi uşile care se închid. În cele din urmă, se face linişte în casă. Tresar când aud un ciocănit la uşă. Ascund sub pătură lista pe care mi-a dat-o Luck.

— Intră!

Luck intră în camera mea. N-ar trebui să mă mai surprindă alegerile lui vestimentare, și totuși mă stric de râs. Poartă una dintre uniformele roz, de infirmieră, ale Victoriei.

— Ai nevoie să mergi să-ți cumperi niște haine? îl întreb, mutându-mă pe o parte a patului.

Se trântește lângă mine.

— A, nu! Găsesc tot felul de haine în spălătorie.

Și-a lăsat accentul să iasă la lumină abia în ultimul cuvânt din propoziție. Întind mâna sub pătură și iau hârtia împăturită. I-o dau lui Luck.

— Deci ce înseamnă asta? întreb.

O desface și citește lista. Îl urmăresc cu atenție, dar expresia lui este impenetrabilă.

— Înseamnă că e posibil să fii deprimată, îmi răspunde cu naturalețe.

Scot un sunet de exasperare și mă trântesc teatral pe pat.

— N-ar putea să însemne că pur și simplu am avut o lună proastă?

Îmi pune hârtia pe piept. Mă ridic iar în capul oaselor.

— Ar putea, dar n-ai de unde să știi cu adevărat despre ce e vorba decât după ce vorbești cu un psiholog despre asta.

Mă strâmb.

— Dar dacă mă duc la ședința aia idioată de psihoterapie și aflu că *sunt* deprimată? La ce fel de viață să mă aștept, Luck? Nu vreau să trăiesc ca mama.

Mă sfredelește cu privirea.

— N-am cunoscut-o încă pe mama ta și nici nu sunt psiholog, dar cred că suferă de mai multe boli, nu doar de depresie. Mi se pare că agorafobia se numără printre ele.

— Dar a început să sufere de agorafobie abia acum câțiva ani. Și starea ei e din ce în ce mai rea. Probabil că așa o să mi se întâmple și mie.

Gândul că aș putea avea probleme de sănătate extrem de grave îmi provoacă un gol în stomac. Nu vreau să mă gândesc la asta. M-am străduit să evit să mă gândesc la așa ceva încă de când Luck a adus prima oară în discuție posibilitatea depresiei.

— De ce nu pot fi și eu normală?

Întrebarea mea îl face pe Luck să pufnească în râs. Nu mă așteptam la o asemenea reacție.

— Normală? Descrie-mi ce înseamnă „normal", Merit!

— Honor e normală. Și Utah la fel. Și Sagan. Majoritatea oamenilor care nu au creierul vătămat sunt normali.

Luck se ridică și deschide larg ușa camerei mele.

— Utah! Honor! Sagan! Veniți încoace!

Rămâne în prag, ținând ușa deschisă. Îmi ascund fața în mâini. *Ce naiba face?*

— De ce îi strigi? E miezul nopții!

Deși e foarte târziu, Honor, Utah și Sagan intră pe rând în camera mea. Luck le face semn spre pat.

— Luați un loc! îi îndeamnă.

Sagan închide ușa.

— E totul în regulă? întreabă el, cu ochii la mine.

Ridic din umeri. Habar n-am ce vrea Luck să facă.

— Sagan, ce se întâmplă când bei lapte? începe el.

El râde scurt.

— Nu beau lapte. Am intoleranță la lactoză.

Nu știam acest detaliu, dar ce legătură are cu normalitatea?

— Iei medicamente pentru intoleranța asta? continuă Luck.

— Uneori, răspunde Sagan.

Apoi Luck își îndreaptă atenția spre Utah.

— Ce se întâmplă dacă stai în soare mult timp, fără să te dai cu cremă de protecție solară?

Utah își dă ochii peste cap.

— Mă ard. Nu suntem toți binecuvântați cu o piele care se bronzează ușor, zice frate-miu, făcând semn din cap spre Sagan.

— Și tu de ce porți lentile de contact, spre deosebire de Merit? o întreabă Luck pe soră-mea.

— Probabil pentru că ea are o vedere mai bună, geniule! răspunde Honor.

Luck se uită iar la mine.

— Ei nu sunt normali. Să ai depresie e o chestie pe care nu o poți controla, la fel ca intoleranța la lactoză a lui Sagan, ca pielea palidă a lui Utah sau ca vederea slabă a lui Honor. N-ai motive să-ți fie rușine. Pe de altă parte, nu e bine să-ți ignori depresia și nu poți scăpa de ea pe cont propriu. Să ai depresie nu înseamnă că ești anormală. Ești la fel de normală precum tontălăii ăștia, încheie Luck el și gesticulează spre ceilalți.

Jena și atenția nedorită de care am parte acum mă fac să roșesc. Și totuși zâmbesc, pentru că îl apreciez cu adevărat pe

unchiul meu vitreg şi sărit de pe fix. Mă bucur că şi-a făcut apariţia printre noi.

— În plus, sufăr şi de ciuperca piciorului, adaugă Sagan, strâmbând din nas. E foarte aiurea, mai ales vara.

Izbucnesc în râs.

— Hei, apropo de chestii anormale în familia asta: mai ţineţi minte când tata a fost diagnosticat cu sindromul Tourette? zice Honor.

— Nu mai spune! exclamă Luck.

— Nu e vorba despre Tourette cu înjurături, clarifică Utah. Cei de la televizor exagerează forma aia de Tourette. Tata avea ticuri şi scotea sunete ciudate din gât. Doctorul a spus că e din cauza stresului şi i-a prescris un tratament pe câţiva ani. Nu ştiu dacă încă ia pastilele alea.

— Vezi? spune Luck, însufleţit. Toată familia ta suferă de ceva. N-ar trebui să te simţi altfel, Merit. Într-un fel sau altul, cu toţii suntem daţi peste cap.

Râd. Nu ştiu ce să zic. E plăcut să am parte de încurajările lor, indiferent cât de ciudat sună.

Honor mă priveşte cu o umbră de vinovăţie pe chip.

— Merit, chiar îmi pare rău. Ar fi trebuit...

Soră-mea îşi lasă privirea în pământ.

— Ar fi trebuit să observ că nu-ţi este bine.

— Honor, am încercat să mă sinucid, dar nici măcar *eu* nu ştiam că sunt deprimată.

Luck intervine:

— Merit are dreptate. Mulţi oameni care suferă de depresie nici măcar nu ştiu că au această boală. Schimbarea e treptată.

Sau cel puțin așa a fost pentru mine. Mi se părea că sunt în culmea fericirii, după care, într-o zi, am observat că nu mă mai simțeam în al nouălea cer. Parcă pluteam în derivă. În cele din urmă, am avut senzația că lumea mă strivea cu greutatea ei.

Cuget la vorbele lui Luck. Mi se pare că a rezumat în câteva propoziții tot ce mi s-a întâmplat în anul ăsta. Dau să zic ceva, dar apoi vocea tatei răsună brusc în hol:

— Merit, ai face bine să...

Deschide larg ușa. Tata rămâne fără cuvinte. Probabil a auzit voci și a crezut că se întâmplă ceva dubios. Ne privește pe rând. E clar că nu era pregătit să dea cu ochii de o asemenea imagine. A trecut multă vreme de când eu, Honor și Utah am stat împreună, în aceeași cameră.

Tata șovăie, dă scurt din cap, zâmbește și închide ușa. Pufnim cu toții în râs. El deschide iar ușa și zice:

— Mă bucur că petreceți timp împreună, dar e târziu. Mergeți la culcare!

— E weekend, protestează Utah.

Tata își arcuiește o sprânceană, iar expresia lui ne dă ghes tuturor să ne ridicăm de pe pat. Sagan e ultimul care iese din camera mea. Chiar înainte să închidă ușă, surâde și zice:

— Astăzi mi-a fost foarte ușor să te plac, Merit.

Oftez și mă întind în pat. Ce noapte!

Ce *săptămână*!

Sting iar lampa și încerc — pentru a doua oară în noaptea asta — să-mi potolesc gândurile. E beznă în camera mea, însă

când se întredeschide ușa, pătrunde puțină lumină. Sagan strecoară capul pe ușă:

— Ai adormit? întreabă în șoaptă.

Mă ridic în capul oaselor și mă întind spre lampă.

— Nu.

Mâinile îmi tremură la gândul posibilelor motive pentru care s-a întors. Închide ușa și se așază pe pat, lângă mine. Acum nu poartă tricou. Doar o pereche de pantaloni de trening negri. Îmi ridic pătura până deasupra mijlocului. După ce au plecat toți, m-am dezbrăcat de pantalonii de pijama. Nu am decât un tricou pe mine. Dacă ne-am contopi trupurile, eu și Sagan am alcătui un om complet dezbrăcat.

— Mai aveam ceva de spus, dar nu voiam s-o spun în fața tuturor, zice el.

— Ce anume?

— Aseară, după ce mi-ai ascultat povestea, ai zis că te simți ca o nesimțită.

— Da. Încă mă simt așa.

Sagan scutură din cap.

— Mă deranjează că tu crezi asta. N-ar trebui să-ți compari stresul cu al meu. Fiecare dintre noi are un nivel de referință diferit.

— Cum adică?

Îmi ia mâna, o trage în poala lui, după care o răsucește cu palma în sus. Îmi atinge încheietura, trasând o linie imaginară de-a latul ei.

— Să zicem că acesta e nivelul tău normal de stres. Nivelul tău de referință.

Își mișcă degetul pe palma mea până ajunge în vârful degetului meu mijlociu.

— Și să zicem că aici e nivelul tău maxim de stres.

Degetele lui coboară iar. Sagan îmi atinge din nou încheietura.

— Nivelul tău de referință reprezintă starea ta de spirit într-o zi obișnuită: nu ai parte de foarte mult stres, totul merge șnur. Dar să presupunem că-ți rupi un picior.

Degetul lui urcă de la încheietură până în mijlocul palmei mele.

— Atunci nivelul tău de stres ar crește cu cincizeci la sută, pentru că nu ți-ai mai rupt niciodată un picior.

Îmi lasă mâna deoparte, după care întoarce propria palmă cu fața în sus. Se uită la mine.

— Știi de câte ori mi-am fracturat un os?

Încerc să ghicesc:

— De două ori?

— De șase ori, spune Sagan cu un zâmbet. Am fost un copil neastâmpărat.

Îmi atinge încheietura și trasează o linie imaginară peste ea.

— Deci, dacă mi-aș rupe piciorul, ar fi stresant, dar am mai trecut prin asta. Prin urmare, nivelul meu de stres ar crește cu zece la sută, nu cu cincizeci. Înțelegi ce-ți spun?

Sincer, nu pricep ce încearcă să-mi demonstreze.

— Vrei să zici că ești mai rezistent decât mine?

Sagan râde.

— Nu, Merit. A fost doar un exemplu. Ce încerc să spun este că doi oameni s-ar putea confrunta cu același lucru, dar asta

nu înseamnă că cei doi ar resimți același nivel de stres. Fiecare dintre noi s-a obișnuit cu un anumit nivel de stres. Probabil că tu ai simțit același nivel de stres legat de situația familiei tale pe care îl simt eu în legătură cu ai mei, deși sunt două emoții aflate la niveluri complet diferite. Dar asta nu înseamnă că ești mai slabă sau că ești nesimțită. Suntem pur și simplu doi oameni diferiți, care trec prin două experiențe diferite.

Îmi ia din nou mâna într-a lui, dar nu ca să-mi facă o demonstrație. Își împletește degetele cu ale mele.

— Mă deranjează când oamenii încearcă să-i convingă pe alții că furia sau stresul altora nu sunt legitime pur și simplu fiindcă altcineva de pe lumea asta o duce mai rău. E o porcărie. Emoțiile și reacțiile tale sunt justificate, Merit. Nu permite nimănui să te convingă de contrariu! Tu ești singura care știe ce simte.

Mă strânge de mână. Nu sunt sigură în ce moment al acestei conversației m-am îndrăgostit total de el. Stau relaxată în pat, lângă el, însă — vorbind la nivel metaforic — deja m-am topit la picioarele lui.

În ultimele două ore, Luck și Sagan mi-au deschis ochii.

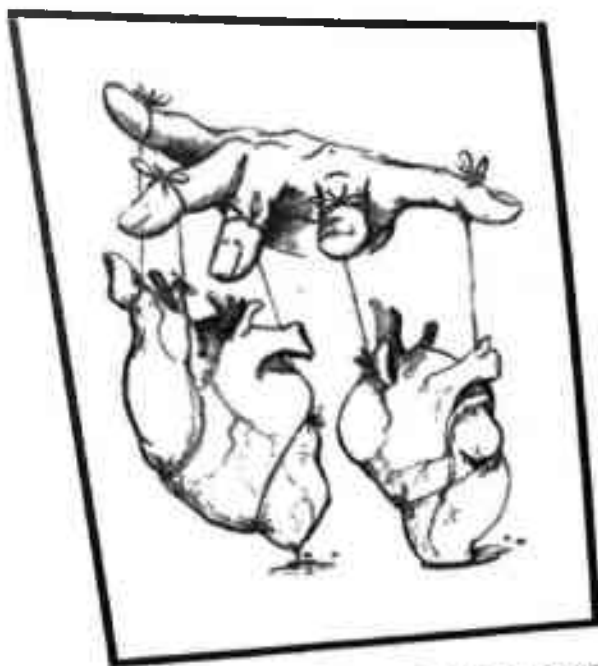
Nici măcar nu mă sinchisesc să-i răspund la tot ce mi-a spus. În schimb, îmi las capul pe umărul său. Mă înconjoară cu brațele. Mă gândesc la ce mi-a spus mai devreme: astăzi i-a fost ușor să mă placă. Vorbele lui îmi aduc alinare, căci în ultimele douăzeci și patru de ore Sagan a văzut cea mai autentică latură a mea. Închid ochii și îmi găsesc o poziție confortabilă lângă el.

Chiar înainte să adorm, îi șoptesc:

— Mie îmi este ușor să te plac în *fiecare* zi.

Capitolul șaptesprezece

Deși e sâmbătă — o zi în care, în sfârșit, nu e nevoie să mă prefac că mă duc la școală — , tot mă trezesc mai devreme decât aș vrea. Sagan a dormit în camera mea azi-noapte. Imediat ce deschid ochii, mă răsucesc pe-o parte ca să-l trezesc, să nu-l prindă tata aici.

Însă el nu mai e în pat. Pe perna pe care a dormit văd un desen. Zâmbesc și îl iau. Pe verso, Sagan a scris: „Am făcut

desenul în timp ce te priveam dormind. Nici măcar nu știu ce înseamnă. M-am gândit că o să-ți placă".

Nici eu nu știu ce reprezintă desenul, dar îmi place la nebunie. Ar putea fi noul meu desen preferat. Îl lipesc de perete.

Trag pe mine o pereche de jeanși și un maiou, apoi mă duc la bucătărie. Mă opresc din drum și trag cu ochiul în camera lui Sagan. E un haos total: sertarele sunt trase, iar schițele de pe perete au dispărut. Inima mea o ia la goană. Încerc să-mi stăpânesc panica. Vreau să mă duc la bucătărie și să aflu ce s-a întâmplat, însă dau nas în nas cu tata chiar în fața ușii camerei lui Sagan.

— Unde-i Sagan?

— L-am dat afară, îmi răspunde tata, fără ocoliș.

— Ce?!

— A dormit în patul tău azi-noapte, Merit.

Incredibil!

— Și l-ai dat afară fără să te consulți cu mine?

Arunc iar o privire în camera de oaspeți, sperând că visez. Au dispărut toate lucrurile lui.

— N-ai inimă? Nu știi ce s-a întâmplat cu familia lui și prin ce a trecut Sagan?

Tata oftează.

— Merit, calmează-te!

Mă apucă de încheietură și mă trage în hol. Trecem prin bucătărie și ne oprim la ușa din spate. Sagan e în celălalt capăt al curții, cu un sac uriaș de gunoi pe umăr.

— Se mută în casa noastră veche, îmi explică tata.

— Aaa!

Sagan deschide poarta și cară sacul spre veranda din spate a casei noastre vechi.

— I-am zis că poate locui cu noi atâta timp cât nu se încurcă cu niciuna dintre fetele mele. Iar Sagan a încălcat regula.

— Nu suntem iubiți, tată. Eu și Sagan n-am făcut nimic azi-noapte. Am adormit în timp ce stăteam de vorbă.

Tata își arcuiește o sprânceană.

— Atunci, de ce a fost de acord să se mute când i-am zis că asta e singura lui opțiune, dacă vrea să iasă cu tine la întâlniri?

Strâng din buze și arunc o privire afară tocmai când Sagan intră în casă.

— A fost de acord să se mute? întreb cu voce scăzută.

— Da.

O, păi vestea asta îmi schimbă întreaga atitudine!

— Pot să mă duc la el?

— Nu. Ești pedepsită.

Mă răsucesc iute spre tata și întreb:

— De ce?

— Hai să le luăm pe rând! Pentru că aveai un băiat la tine în cameră. Pentru că ai furat medicamentele mamei tale. Pentru că mi-ai vopsit gardul în violet. Pentru că...

Îl întrerup:

— Bine, ai dreptate!

— Pentru că nu te-ai mai dus la școală, adaugă el.

Strâmb din nas.

— Știai despre asta?

— Mama ta mi-a spus că au sunat-o cei de la școală, răspunde tata, după care intră în bucătărie și deschide ușa mașinii de spălat vase.

Face semn spre ea, dându-mi de înțeles că o să mă ocup de vase cât timp sunt pedepsită. Apoi se apucă să-și pregătească niște cafea.

Scot câteva farfurii din mașina de spălat vase.

— M-am întâlnit ieri cu directorul școlii, zice tata. E dispus să te ajute să recuperezi lecțiile de la care ai chiulit, dar n-ai voie să mai pierzi nicio zi de școală în restul anului. Luni o să te duc eu la școală. După ore, vin să te iau cu mașina și mergem la ședința cu doctorița Criss.

Mă întind după o tigaie și deschid un dulap.

— *Noi* mergem la o ședință cu doctorița Criss? Asta înseamnă că și tu o să faci psihoterapie? îl întreb în glumă.

Însă răspunsul lui mă șochează:

— Mergem toți la psihoterapie.

— Toți?

— Da. Eu, tu, Honor, Utah, Victoria, enumeră tata, apoi pune pe masă ceașca lui cu cafea. Ar fi trebuit să începem psihoterapia cu ani în urmă.

Surâd. Sunt *atât* de ușurată! Deja m-am hotărât să merg la ședințele de psihoterapie, mai ales după ce am recitit lista aceea idioată cu simptome de depresie și după conversația siropoasă pe care a stârnit-o lista azi-noapte. Chiar mi se părea un pic nedrept că nimeni altcineva din familia asta nu mai e nevoit să meargă la psihoterapie. Tata are dreptate. Toată familia ar fi trebuit să meargă la terapeut, acum mulți ani.

— Vine și mama cu noi?

Fața tatei se întunecă.

— O să-mi dau silința s-o conving să vină. Promit!

— Ce promiți? întreabă Utah.

El și Honor intră pe ușa din spate.

Tata se ridică și își drege glasul.

— Nu vă faceți planuri pentru lunea asta, după ore! O să mergem împreună la psihoterapie de familie.

— Ce îngrozitor sună! comentează Honor.

— E prea târziu să mă emancipez[1]? întreabă Utah.

Tata râde și îi răspunde:

— Ești major, deci deja ești adult.

Dă să iasă din bucătărie, însă încremenește și face un pas înapoi.

— Merit, ce naiba ai pe spate?

Îi simt degetele pe omoplat și înghet. Fir-ar! M-am îmbrăcat cu jeanși și maiou, iar maioul nu-mi acoperă complet pielea. *Tata a văzut tatuajul.*

— Păi...

Ușa cu plasă se trântește. Ridic privirea: Sagan e în prag.

Honor vine lângă mine și se uită la tatuaj. Îi răspunde tatei:

— Păi.. eu l-am desenat. E doar temporar.

Sar repede să confirm:

— Da, exact! E... ca un tatuaj cu henna.

— Honor nu desenează așa de bine, spune tata.

[1] În Statele Unite ale Americii, emanciparea este o procedură legală care, în funcție de anumite circumstanțe, le poate acorda tinerilor de 16-17 ani independență față de părinții sau tutorii lor legali.

Mă răsucesc cu fața la taică-miu, ca să-l împiedic să se mai holbeze la desenul de pe omoplatul meu.

— Bineînțeles că desenează bine, tată. A învățat de la Sagan.

Arunc o căutătură spre Sagan. Încuviințează numaidecât din cap și intervine:

— Da, Honor vrea să devină desenatoare. E foarte pricepută.

— Sunt atât de pricepută! plusează Honor.

Tata se uită la toți trei. Hotărăște că nu poate să-și dea seama care dintre noi minte. Se dă bătut și pleacă.

— Mulțumesc! îi zic lui Honor.

Soră-mea îmi face cu ochiul și mă întreabă:

— Ai chef să pregătim micul-dejun?

Aproape că am terminat de bătut ouăle când Victoria iese din camera ei.

Ne privește cu suspiciune.

— Ce se întâmplă?

Honor ia bolul cu ouă. Eu mă ocup de restul rețetei.

— Te lăsăm să mai faci și tu o pauză, îi explică soră-mea.

— E vreo păcăleală? spune Victoria.

Torn apă în aluatul pentru clătite.

— Nu e nicio păcăleală, îi zic. Îți pregătim micul-dejun.

Suspiciunea Victoriei nu se risipește. Se duce la cafetiera plină cu cafea proaspătă și își toarnă o ceașcă, fără să-și desprindă privirea de noi.

— Ouăle ar trebui bătute la urmă, ne spune.

— Acum învățăm și noi. E pentru prima oară când facem clătite, îi răspund cu un zâmbet.

Victoria se așază pe un scaun.

— Ce văd mă încântă foarte tare! Trebuie neapărat să mă uit la voi.

Amestec aluatul pentru clătite. Decid să-i vorbesc sincer Victoriei:

— Ascultă! Sunt sora mai mare a lui Moby. Uneori, surorile mai mari fac chestii cum ar fi să-i dea gogoși pe furiș frățiorului. N-o să renunț la asta. E un fel de obicei al nostru. Dar...

Mă opresc și-mi ridic privirea spre ea.

— N-o s-o fac decât o dată pe săptămână. Dacă și tu ești de acord.

Se uită la mine de parcă aș fi posedată. Schițează un gest de încuviințare și spune:

— De acord, Merit. Mulțumesc!

Și, uite-așa, am ajuns la o înțelegere pe care ar fi trebuit s-o încheiem demult.

Torn puțin aluat în tigaie, pentru prima clătită, exact când Sagan termină încă un drum între cele două case. Se oprește să privească scena: eu și Honor pregătim micul-dejun, iar Victoria stă lângă noi, cu fața luminată de un zâmbet. Sagan se duce la Honor și o sărută pe obraz.

— Bună dimineața, frumoaso!

Când ajunge la mine, mă cuprinde cu brațele, din spate, într-un gest mult mai intim. Mă sărută pe ceafă, apoi își

odihnește bărbia pe umărul meu și se uită la clătita pe care încerc s-o fac.

— Câștigi concursuri de frumusețe, turnee de bowling, curse de atletism, iar acum descopăr că ești bucătăreasă! Cred c-o să te păstrez, Merit.

— Dacă o să te las să mă păstrezi, îi dau eu replica, prefăcându-mă nepăsătoare.

L-aș lăsa cu dragă inimă să o facă.

Moby dă buzna în bucătărie, strigând:

— Sagan, uite!

Sagan îl ia în brațe și îl așază pe blatul de bucătărie, iar frate-miu îi întinde un desen.

— O! Uau! exclamă Sagan.

Împăturește hârtia, după care o bagă imediat în buzunar.

— Ce a desenat acolo? întreabă Victoria.

Sagan scutură din cap. E clar că ascunde ceva.

— Nimic! Nu a desenat nimic.

Entuziasmat, frățiorul meu zice:

— Am desenat toate cadavrele pe care le-a ascuns regele în munte!

Victoria îi aruncă lui Sagan o privire de reproș. El începe să râdă și îl dă jos pe Moby de pe blatul de bucătărie.

— Cred c-ar trebui să exersezi cum să desenezi plante, înainte să desenezi cadavre.

Utah le iese în cale. Îl ia pe cel mic pe sus și îl pune pe un scaun, la masă.

— Ești nerăbdător pentru azi, Moby?

— Da!

— Cât de nerăbdător?

— Foarte nerăbdător! chicotește Moby.

— Cât de nerăbdător?

— Cel mai nerăbdător!

Honor se uită la cele două clătite pe care le-am ars.

— O să avem nevoie de exercițiu. Cred că am dat-o în bară cu ouăle.

După jumătate oră, aproape am terminat cu pregătirea mesei. Pun în tigaie aluatul pentru ultima clătită. Luck intră în bucătărie. Poartă tricoul uniformei Starbucks. L-a asortat cu kiltul lui verde.

— Vrei să fii concediat? întreabă Utah, râzând.

Luck ia o cană din dulap și îi răspunde:

— Dacă nu-mi dau voie să port kiltul la muncă, o să-i dau în judecată pentru discriminare religioasă.

Iau ultima clătită și o pun în farfurie. Honor tocmai a terminat de aranjat restul mâncării pe masă. Aduc clătitele și mă așez între Sagan și Moby. Fratele meu mai mic mușcă dintr-o clătită și întreabă cu gura plină:

— Ești gay, Utah?

Utah pufnește în râs. Victoria își drege glasul și spune:

— Unde ai auzit cuvântul ăsta, Moby?

— L-am auzit acum vreo zece ani, zice el, ridicând din umeri. Cineva a spus că Utah e gay. „Gay" e la fel ca „bastard"?

— Un bărbat care e gay preferă să se însoare cu un bărbat, în loc de o femeie, explică Utah.

În continuare, fratele meu mai mare se strică de râs.

Victoria adaugă:

— Sau o femeie care preferă să se mărite cu o femeie.

Luck dă aprobator din cap și completează:

— Iar unora le plac și băieții, *și* fetele.

— Mie îmi plac piesele Lego! spune Moby.

— Nu poți să te căsătorești cu ele, îi zice Victoria.

Pe fața lui Moby se așterne dezamăgirea.

— De ce nu?

Tata gesticulează cu furculița spre Moby.

— Pentru că piesele ale nu sunt vii, fiule.

— Deci tre' să fie viu? îl întreabă frate-miu. Precum cățelușii pe care mi i-ai arătat aseară?

— Trebuie să-ți alegi pe cineva din specia ta. Să te căsătorești cu un om.

— Nu-i corect! se bosumflă Moby. Vreau să mă căsătoresc cu cățelușii.

Izbucnesc în râs.

— Văd că afli de timpuriu că viața nu-i corectă, îi spun lui Moby. Mie mi-a luat șaptesprezece ani.

Victoria își mai pune o clătită în farfurie.

— Sunt foarte bune clătitele, fetelor.

— Chiar sunt, o aprobă tata.

Cei de la masă încuviințează, cu gura plină de mâncare.

Brusc, o ciocănitură puternică răsună în ușa de la intrare. Mă uit pe geam. O mașină de poliție a oprit pe alee.

— Aoleu!

Tata ne sfredelește cu privirea. Niciunul dintre noi nu se uită în ochii lui.

— De ce arătați de parcă v-ați ști cu musca pe căciulă?

Nimeni nu scoate o vorbă. Ne îndesăm toți mâncare în gură, în același timp, iar asta ne face să părem și mai vinovați. Tata se ridică de la masă.

Rămânem pe loc și ascultăm în tăcere.

— 'Neața, Barnaby! îl salută polițistul.

— 'Neața! Care-i problema?

— Păi... Aseară, după ce am îngropat câinele pastorului Brian la biserică, cineva a săpat iar în mormântul lui. Și într-al pastorului. Câinele a fost mutat.

— Ei, nu zău?

Polițistul oftează.

— Lasă prostiile, Barnaby! Ai scos iar câinele din groapă, după ce te-am arestat deja o dată pentru asta?

Tata râde și spune:

— Bineînțeles că nu. M-am dus direct acasă și m-am culcat.

Polițistul ar vrea să adauge ceva, dar tata îi taie vorba:

— Cu tot respectul, să știi că-ți pierzi vremea. Câinele e mort. În plus, din câte înțeleg, mi se pare că se află acolo unde pastorul ar dori să fie. N-aveți chestii mai importante de făcut?

Polițistul încearcă iar să-i dea o replică, însă tata spune:

— Ai un mandat de arestare?

— Nu. Am venit doar ca să vorbim cu tine despre...

— OK. Am discutat deja despre treaba asta. Vreau să mă întorc la masă. Să ai o zi minunată, apărător al justiției!

Tata închide cu zgomot ușa. Se întoarce în bucătărie. Nu-mi dau seama dacă e furios. Își împinge scaunul în față, ia furculița, o înfige într-o bucată de clătită. Se uită la noi și zice:

— Sunteți o adunătură de păgâni!

Capitolul optsprezece

Moby îmi ține companie în curte.

— Ce nume să le dăm? mă întreabă.

Când m-a anunțat că sunt pedepsită, tata n-a zis clar că nu am voie să ies în curte.

— Nu știu. Ce-ar fi să-i dai tu un nume unuia, iar eu o să-l botez pe celălalt?

— Bine, zice Moby încântat, apoi ridică puiul de animal din mâinile lui. Pe ăsta o să-l botez „Dick".

Izbucnesc în râs.

— Mă cam îndoiesc că mamei tale o să-i placă.

Moby se încruntă.

— De ce nu? Pe mine m-a botezat „Moby". Vreau să-i pun cățelușului numele „Dick", ca să fim frați.

— Nu-i un argument rău.

Sagan iese pe ușa din spate a noii sale locuințe și vine spre noi. Se așază pe iarbă, lângă mine, iar eu ridic spre el cățelușul fără nume.

— E rândul nostru să-i dăm un nume. Ai vreo sugestie?

Sagan răspunde fără șovăială:

— *Tuqburni*. Și l-am putea striga „Tuck".

Zâmbesc. *Mă îngropi.* Apropii cățelușul de fața mea și îl sărut pe nas.

— Îmi place numele „Tuqburni".

Moby se ridică și îl ia pe Tuck din mâinile mele.

— Ai grijă cu ei, Moby!

— O să am grijă. Vreau să i-i prezint mamei pe Tuck și pe Dick.

Frate-miu îi ia pe amândoi în brațe și se duce spre ușa din spate.

Tuck și Dick? Aș vrea să fiu o muscă pe perete în momentul când Victoria o să audă numele astea...

Moby intră în casă.

— Vrei să vizitezi noul meu bârlog? mă întreabă Sagan.

Râd și mă întind pe iarbă.

— Nu pot. Sunt pedepsită. Te rog, nu folosi cuvântul „bârlog"!

— Ești pedepsită? Până când?

— Încă n-a fost stabilit.

Sagan se întinde lângă mine. Ne uităm amândoi la cer.

— Știam că taică-tău a plecat adineauri, să rezolve câteva treburi. Nici măcar nu-i acasă.

Mă întorc cu fața spre el, zâmbind cu gura până la urechi. Îmi place latura lui rebelă.

— Ai dreptate. Hai să vedem noul tău bârlog!

Ne ridicăm și mergem la vechea casă. N-am mai intrat acolo de jumătate de an, de când Utah a început să înlocuiască podelele. Casa a stat părăsită atât de mult timp, încât, la început, mi-a părut rău că Sagan e nevoit să locuiască în asemenea condiții. Dar când intru pe ușă, sunt plăcut surprinsă. Da, Utah încă are de muncă, însă în șase luni s-au schimbat multe în interior.

Exclam:

— Uau! Frate-miu chiar s-a spetit pentru locul ăsta.

Podelele sunt aproape gata. Mai lipsesc doar cele din living. Apoi livingul va fi gata, în mare parte. Pășesc pe hol, în urma lui Sagan.

— Utah stă în camera aia, zice el, arătându-mi fosta cameră a lui frate-miu.

Se întoarce și merge cu spatele, apoi îmi arată fosta cameră a soră-mii.

— Dacă ai tăi o s-o convingă pe mama ta să se mute aici, ea o să stea în vechea cameră a lui Honor.

Înaintăm. Se oprește în fața ușii fostei mele camere.

— Iar acum fosta ta cameră... e a mea.

Deschide ușa. Înăuntru e un haos total. Toate lucrurile lui au fost puse în saci de gunoi, iar pe saltea nu există așternuturi. Mă duc la pat și mă trântesc pe el.

— E îngrozitor, îi spun cu un surâs.

Sagan râde.

— Știu. Dar e gratis.

Se așază lângă mine. Îi sună telefonul. Îl scoate din buzunar. Acum, când știu ce ar putea însemna fiecare apel pentru

Sagan, sunt aproape la fel de neliniștită ca el. Îi observ expresia de dezamăgire atunci când vede numele lui Utah pe ecran. Răspunde și dă telefonul pe speaker:

— Alo?

— Ai tu rola de saci pentru gunoi?

— Nu. E pe comoda din camera de oaspeți.

— Bine, mersi! răspunde Utah, apoi închide.

Sagan se întinde iar pe saltea. Își pune telefonul în buzunar.

Îmi încrucișez picioarele și mă întorc cu fața spre el. Vreau să-l întreb mai multe despre familia lui. Ce anume crede că s-a petrecut cu ei? Mai speră să poată afla ce li s-a întâmplat? Îmi observă mina încurcată. Îmi ia mâna într-a lui și își împletește degetele cu ale mele.

— Sunt sigur că, în timp, o să mă obișnuiesc cu faptul că ai mei nu mă sună niciodată. Dar acum încă am speranță.

Încerc să-i surâd, ca să-l consolez puțin, dar nu cred că-mi iese. Văd în ochii lui că, de fapt, nu prea are speranță în legătură cu situația părinților săi. Îmi pare rău pentru el. Îi privesc brațul întins spre mine. Îi ating tatuajul cu textul „E rândul tău, Doctore" și urmăresc cu un deget conturul literelor.

Își apasă degetul mare pe fruntea mea, între ochi.

— Nu-ți mai face griji pentru mine! îmi spune, netezindu-mi cuta dintre sprâncene. După atâția ani, m-am obișnuit. Sunt OK.

Mă trage spre el. Îmi apăs obrazul pe pieptul lui. Rămânem în tăcere pentru o vreme.

Aș vrea să-l întreb despre ce mi-a zis tata azi-dimineață, despre faptul că el a ales să se mute aici, ca să putem ieși la întâlniri. Dar, pe de altă parte, nu vreau să știe că am aflat despre decizia lui.

În schimb, îi trag brațul mai aproape și urmăresc conturul altui tatuaj, cel cu coordonatele GPS.

— Ce loc indică aceste coordonate?

— Nu e greu de aflat. Tot ce ai de făcut e să tastezi coordonatele în telefonul tău.

De ce nu mi-o fi venit ideea asta mai devreme? Mă întind după mobil, deschid Google Maps și tastez: 33°08'16.8"N, 95°36'04.4"W. Privesc cu uimire locul care apare. Dau *zoom* pe hartă și rămân cu privirea pironită acolo.

— Dar... nu pricep. Alaltăieri ai zis că acele coordonate indică locul unde te-ai născut.

Sagan se sprijină într-un cot. Îmi ia telefonul din mână, îl pune pe pat, aproape de capul meu. Se apleacă deasupra mea.

— Nu asta am zis. M-ai întrebat dacă sunt coordonatele locului nașterii mele, iar eu ți-am răspuns „cam așa ceva".

— Ai spus că te-ai născut în Kansas. Coordonatele astea indică piațeta unde m-ai sărutat. Nu e deloc aproape de locul unde te-ai născut.

Îmi dă deoparte șuvițele căzute de pe frunte.

— Exact! aprobă Sagan. Nu e locul unde m-am născut. Este locul unde m-ai îngropat.

Îl privesc șocată. Încerc să-mi înăbuș zâmbetul, dar e greu să-l stăpânesc atunci când Sagan îmi surâde.

— Deci, după părerea ta, sărutul ăla a meritat să-ți faci un tatuaj?

Sagan neagă cu un gest din cap.

— Nu mi-am făcut tatuajul pentru că acolo te-am sărutat prima oară, ci pentru că acolo te-am cunoscut.

Își strecoară o mână pe după gâtul meu. Gura lui coboară încet spre a mea.

— Dar a fost plăcut sărutul, nu? șoptește.

Gurile ni se lipesc, iar senzația este dulce și delicată. Nu e un sărut accidental, precum primul; nici înșelător, ca al doilea; și nici nebunesc, ca al treilea. E primul nostru sărut sincer și aș vrea să-l prelungesc cât mai mult. Buzele lui se mișcă încet, cu răbdare. Îmi place de mor lentoarea acestui sărut. Îmi transmite că și Sagan, și eu știm că vor urma multe altele.

Sagan se lungește pe mine. Îndată ce suntem amândoi în poziția asta grozavă pentru sărutat, îmi sună telefonul. El pufnește în râs și se retrage. Iau mobilul. Mă sună Honor. Mă gândesc să nu răspund, dar sunt entuziasmată că mă sună. Până cu puțin timp în urmă, noi două nu vorbeam niciodată la telefon. E încă o dovadă că relația noastră chiar s-a schimbat.

— Da, Honor!

— Hei! Tata tocmai a ajuns acasă. Ai face bine să-ți miști fundul încoace.

Închid și îl sărut scurt pe Sagan.

— S-a întors tata. Trebuie să plec.

Cu drag, Merit

Îmi cuprinde mijlocul cu un braț și mă trage spre el, pentru un sărut, apoi îmi dă drumul.

— Ne vedem la cină, Mer.

Zâmbesc și fug înapoi acasă.

Acasă.

E prima oară când numesc Dollar Voss astfel.

SFÂRȘIT

Dacă vrei să afli mai multe informații despre depresie, accesează, te rog, linkurile de mai jos:

https://deprehub.ro/

https://www.copac.ro/100-de-intrebari-si-raspunsuri-despre-depresie/

https://insp.gov.ro/2023/05/30/despre-sanatatea-mintala-a-adultilor-tineri/

https://www.depreter.ro/

Mulțumiri

Când scriu, plăcerea mea cea mai mare este libertatea de a scrie despre ceea ce mă inspiră. Uneori, aceste povești sunt mai „grele” decât cărțile în care se regăsesc, iar alteori sunt excentrice și amuzante. Însă un lucru rămâne la fel în fiecare carte pe care o scriu: susținerea pe care o primesc din partea voastră, cititorii mei. Vă mulțumesc că mi-ați acordat libertatea de a-mi iubi în continuare activitatea, an după an!

Le mulțumesc din inimă fanilor CoHort. 2017 a fost anul meu preferat petrecut alături de voi. Râdem împreună, plângem împreună, discutăm despre cărți. Sunt convinsă că avem cel mai mare grup online cu cel mai mic număr de persoane nesuferite. Îmi place la nebunie comunitatea pe care o alcătuim.

Îi mulțumesc familiei mele. Termenul-limită pentru *Cu drag, Merit* a fost mai stresant decât celelalte, dar niciunul dintre voi nu s-a plâns. Sau cel puțin nu v-ați plâns de față cu mine. Vă mulțumesc și pentru asta!

Îi sunt recunoscătoare soțului meu, care e inima mea, sufletul meu și cel mai bun prieten al meu. Serios vorbind, nu pot să scriu fără tine! O să-mi rămâi pentru totdeauna în preajmă, da?

Îi mulțumesc lui Levi. Ești fiul meu preferat. Te iubesc!

Le mulțumesc celor pe care i-am implicat în această experiență de scris: Brooke Howard, Joy Nichols, Kay Miles și mama mea. VĂ IUBESC PE TOȚI!

Îi mulțumesc editoarei mele, care încă ar fi sănătoasă la cap, dacă n-ar exista autoarea ei preferată. Johanna Castillo, voi aprecia mereu răbdarea imensă pe care ai avut-o cu romanul *Cu drag, Merit* și cu mine.

Mesaj pentru Beckham: ești fiul meu preferat. Te iubesc!

Le mulțumesc din suflet agenților mei literari de la Dystel & Goderich și editorilor mei de la Atria Books. Îi mulțumesc agentei mele de presă, Ariele Fredman, care o scoate mereu la capăt, chiar și atunci când aduce pe lume o nouă viață.

Lui Cale: ești fiul meu preferat. Te iubesc!

Îi mulțumesc ENORM lui Brandon Adams pentru că a realizat desenele lui Sagan și pentru că a decorat cu talent The Bookworm Box. Ești un om uimitor și generos și sunt fericită că te pot numi prietenul meu.

MATERIALE PENTRU
CLUBUL DE LECTURĂ

CU DRAG, MERIT

COLLEEN HOOVER

Aceste materiale conțin o introducere, întrebări și idei pentru îmbunătățirea activității cluburilor de lectură. Întrebările sugerate sunt menite să-i ajute pe membrii clubului vostru de lectură să descopere noi perspective și subiecte interesante de dezbătut. Sperăm că aceste idei vă vor dezvolta conversația și vor spori plăcerea lecturii.

Introducere

Familia Voss este excentrică, imperfectă şi are o mulţime de secrete. Având în vedere tot ce se întâmplă în casa Dollar Voss, e firesc ca Merit să se simtă dată deoparte sau complet ignorată. Ea începe să creadă că, dacă într-o zi ar dispărea, n-ar fi o mare pierdere pentru ai ei. Dar, înainte să dispară din peisaj, Merit hotărăşte că e timpul să scoată la iveală cele mai întunecate secrete ale familiei şi să-i forţeze pe membrii acesteia să înfrunte, în sfârşit, adevărul cu privire la ceilalţi. Când îşi dă seama că nu vrea să moară, e prea târziu. Merit şi ceilalţi membri ai familiei Voss sunt forţaţi să dea piept cu nenumăratele minciuni care au ţinut familia laolaltă şi cu puterea uluitoare a dragostei şi adevărului.

Subiecte și întrebări pentru discuții

1. Merit colecţionează trofeele altora, cumpărându-şi unul nou de fiecare dată când ceva merge prost în viața ei. Ţie îţi place să colecţionezi ceva? De ce?
2. Onestitatea este o temă recurentă în carte și contează enorm pentru Merit. Cât de diferite ar fi relațiile din familia Voss dacă membrii acesteia ar fi mai deschiși unul cu celălalt?
3. O altă temă des întâlnită în *Cu drag, Merit* este perspectiva. Luck îi spune lui Merit că, după doar o săptămână petrecută în casa Voss, şi-a dat seama că Merit trăieşte într-o versiune proprie a realităţii. Cum a afectat perspectiva lui Merit felul în care ea îi tratează și îi judecă pe ceilalţi şi pe ea însăşi?
4. Merit se compară constant cu sora ei geamănă, Honor, descriindu-se mereu cu asprime și cu o atitudine neiertătoare. Cum i-a afectat acest lucru identitatea și stima de sine? Cum i-a afectat relaţia cu Honor?

5. Dacă identitatea lui Merit se află într-un conflict constant cu cea a lui Honor, identitatea lui Utah e adânc înrădăcinată în părerea celorlalți despre el. Cum a condus acest aspect la ceea ce Utah i-a făcut lui Merit? Cum i-a influențat comportamentul după aceea?
6. Merit își ascunde foarte bine sentimentele. E ca o oală sub presiune, pe cale să răbufnească. Ocazional, permite ca frânturi de adevăr să iasă la suprafață, până când, în cele din urmă, dezvăluie toate secretele arzătoare în scrisoarea ei. De ce îi este atât de ușor să fie sinceră în legătură cu secretele celorlalți, și totuși nu-i este la îndemână să-și exprime propriul adevăr?
7. „Nu toate greșelile ar trebui să aibă consecințe. Uneori, ar merita să fie doar iertate." Gândește-te la scrisoarea lui Merit, la toate secretele și greșelile dezvăluite acolo și mai târziu. Ești de acord cu gestul ei? De ce?
8. Sagan îi spune lui Merit: „*Tuqburni* e folosit pentru a descrie sentimentul copleșitor de-a nu fi în stare să trăiești fără cineva. Traducerea aproximativă ar fi «mă îngropi»." Cum interpretează Merit aceste cuvinte? Ce dezvăluie interpretarea ei despre percepția ei de sine?
9. Luck își mărturisește propria luptă cu depresia și încercarea lui de a se sinucide. Compară experiența lui cu cea a lui Merit. Ce anume i-a determinat pe cei doi să creadă că sinuciderea este singura soluție și că, dacă ei doi ar muri, ceilalți nu ar suferi?
10. Pe măsură ce parcurge lista cu simptomele depresiei (paginile 290-291), Merit confirmă că le-a avut sau

încă le are pe toate. Aminteşte-ţi de comportamentul lui Merit pe parcursul romanului şi dă exemple pentru fiecare simptom. De ce multe dintre simptomele depresiei nu sunt luate în considerare şi sunt confundate cu un comportament tipic pentru adolescenţi? Când se transformă acestea într-un semn al unui dezechilibru psihic major?

11. În ciuda eforturilor de sensibilizare a oamenilor cu privire la bolile mintale, sănătatea mintală şi tratarea afecţiunilor psihice sunt extrem de stigmatizate. Cum încearcă Luck s-o ajute pe Merit să priceapă că suferinţa psihică şi căutarea unui tratament nu o diferenţiază în niciun fel de oricine altcineva?

12. În sfârşit, de ce este atât de important când Barnaby Voss se hotărăşte că e vremea ca toată lumea să meargă la şedinţe de psihoterapie? Ce înseamnă acest lucru pentru Merit?

Îmbogățiți activitatea clubului vostru de lectură!

1. Poartă o discuție sinceră, deschisă despre sănătatea mintală cu membrii clubului tău de lectură! Discută despre aceeași temă acasă, cu familia și prietenii.
2. Accesează site-uri precum **https://www.antisuicid.ro/** (Alianța Română de Prevenție a Suicidului), **https://adolescenti.deprehub.ro/**, **https://deprehub.ro/psihoeducatie/** și **https://www.depreter.ro/** ca să afli mai multe și să continui discuția.
   TelVerde antidepresie (permanent, gratuit): 0800.080.020
   Consiliere online pentru depresie: www.depreter.ro
   TeenLine: 0374.461.461
3. Dacă vrei să afli mai multe despre Colleen Hoover, caută și celelalte cărți ale ei, fă cunoștință cu ea într-un turneu de promovare a romanelor sale, dă-i follow pe social media și fă-i o vizită pe http://www.colleenhoover.com/.